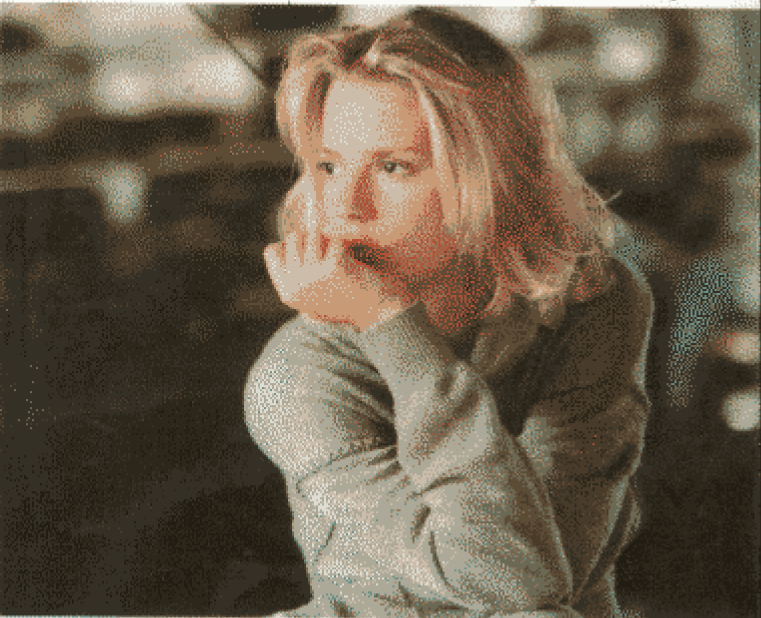
BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Barbara Taylor Bradford

Autoarea romanelor de mare succes
PREŢUL SUCCESULUI, PĂSTREAZĂ VISUL, SĂ FII CEL MAI BUN, GLASUL INIMII, NU E TOTUL PIERDUT, UN ACT DE VOINŢĂ

CHEIA TRECUTULUI

Barbara Taylor Bradford

CHEIA TRECUTULUI

Traducere: IRINA NEGREA

Editura ORIZONTURI
Editura LIDER
București

I.S.B.N.: 973-9342-05-1

HER OWN RULES

CUPRINS

PROLOG

TIMPUL TRECUT

Fetiţa şedea pe o stîncă înaltă, pe malul rîului, cu coatele pe genunchi, cu bărbia în palme, cu privirea pironită la cîrdul de raţe care se roteau în cerc pe suprafaţa apei întunecate. Ochii mari, migdalaţi, verzi-cenuşii, aveau o expresie solemnă pe feţişoara ei serioasă. Din cînd în cînd, colţul buzelor i se ridica într-un zîmbet de zburdălniciile răţuştelor.

Era o zi splendidă de august.

Cerul părea o cupolă de un albastru intens, iar soarele auriu se asemăna cu o sferă desăvîrşită; nimic nu se clintea în această după-amiază îmbălsămată de vară. Nu foşnea nici o frunză, nu se unduia nici un fir de iarbă; singurele zgomote erau bîzîitul stins al unei albine, ce roia deasupra trandafirilor, care acopereau fîşia de pămînt de lîngă un zid de cărămidă dărăpănat şi clipocitul apei care se rostogolea peste pietrele pestriţe din albia rîului.

Fetița părea vrăjită de vietățile de pe rîu, căci le urmărea concentrată, fără să se miște. Tresări cînd se auzi strigată pe nume și întoarse iute capul privind peste umăr. Apoi se ridică și îi făcu semne cu mîna tinerei care se afla lîngă ușa casei situate ceva mai departe de rîu.

– Mari! Haide! Vino-ncoace! strigă femeia.

În cîteva clipe, Mari ajunse la poarta de fier încastrată în zidul de cărămidă, o deschise și o luă la fugă pe poteca bătătorită.

– Mami! Mami! Te-ai întors! țipă ea, năpustindu-se ca o vijelie în brațele tinerei femei aproape împiedicîndu-se în graba de a ajunge mai repede la ea.

Tînăra își prinse fiica și o îmbrățișă strîns.

– Am ceva bun pentru tine la ceai, murmură ea, după care coborî privirea spre chipul luminos al fetiței, adăugînd pe un ton grav: Parcă ți-am spus să nu te mai duci singură la rîu, Mari, e periculos. Mustrarea fusese rostită cu blîndețe și cu afecțiune.

– Stau doar pe stîncă, mami, nu mă duc pînă la margine, răspunse Mari, ridicînd ochii către mama ei. Eunice a zis că am voie să stau acolo și să mă uit la puișorii de rață.

Femeia oftă adînc, se îndreptă de mijloc, o luă pe fetiță de mînă și porniră amîndouă spre casă. După ce intrară înăuntru, i se adresă fetei care stătea pe un scaun în celălalt capăt al bucătăriei, citind o carte.

– Eunice, ţi-am spus că nu sînt de acord ca Mari să se ducă singură la rîu. Dacă alunecă şi cade în apă? Ce ne facem? De altfel, nefiind de faţă, nici n-ai şti dacă s-ar întîmpla. Ţi-am spus lucrul ăsta de atîtea ori pînă acum. Eunice, *eşti atentă la ce spun eu?*

– Da, doamnă Sanderson. Îmi pare rău, n-am s-o mai las niciodată să se ducă singură acolo.

– Te rog să te ţii de cuvînt, spuse Kate Sanderson pe un ton neutru şi calm, dar în privirea ei se citea supărarea.

Kate se întoarse brusc şi se duse să umple ceainicul; îl puse apoi pe plită şi aprinse un chibrit.

Fata închise cartea cu zgomot şi se ridică.

– Bine, doamnă Sanderson, acum că aţi venit acasă, eu plec.

Kate încuviinţă din cap.

– Mulţumesc că ai avut grijă de fetiţă.

– Să vin şi mîine? se interesă fetişcana pe un ton morocănos, în timp ce traversa bucătăria, sau vă descurcaţi şi fără mine?

– Da, cred că mă descurc. Vino vineri dimineaţă pentru cîteva ore. Mi-ai face un mare serviciu.

– Bine, am să vin. La nouă e bine?

– Perfect, spuse Kate, căznindu-se să zîmbească, în ciuda faptului că nu-i trecuse încă supărarea.

– Pa-pa, Mari, zise Eunice, zîmbindu-i fetiţei cu gura pînă la urechi.

– Pa-pa, Eunice, îi răspunse Mari, mişcîndu-şi degețelele dolofane în semn de rămas-bun.

După ce rămaseră singure, Kate i se adresă fiicei sale, care avea cinci ani:

– Mari, fii fetiță cuminte şi du-te să te speli pe mîini, ca să ne bem apoi ceaiul.

Ascultătoare, copila se duse sus la baie, se spălă pe mîini şi se şterse. Reveni rapid în bucătărie care într-un fel era „buricul casei", încăperea pe care o foloseau cel mai mult – o cameră spațioasă în stil rustic, cu un şemineu mare din piatră, cu o plită de modă veche, ferestre cu zăbrele deasupra chiuvetei, grinzi de lemn pe tavan, pardoseală de piatră acoperită cu preşuri viu colorate.

Caldă şi primitoare, încăperea era curată şi ordonată. Toate lucrurile se aflau la locul lor, oalele şi cratițele străluceau, iar în spatele perdelelor de dantelă proaspăt spălate ferestrele sclipeau în razele soarelui care asfințea. Kate se mîndrea cu casa ei, lucru lesne de constatat după grija şi atenția cu care se ocupa de ea.

Mari veni în fugă la masa din mijlocul bucătăriei, unde mama ei aşternuse o față de masă albă pe care aşezase vasele pentru ceai, şi se cocoță pe unul dintre scaunele de lemn cu spetează dreaptă.

Stătea şi aştepta răbdătoare, privind-o pe Kate care se mişca iute, aducînd la masă farfuriile cu

sandvişuri şi plăcinte, luînd de pe plită ceainicul care fierbea şuierînd, turnînd apa clocotită peste frunzele de ceai din vasul cafeniu, recipientul ideal după părerea lui Kate pentru a obţine un ceai delicios.

Fetiţa îşi adora mama, i se citea pe chip cînd o urmărea peste tot cu privirea. Se bucura că ea venise acum acasă. Kate lipsise aproape toată ziua. Mari tînjea după ea cînd era plecată, fie şi pentru cîteva ceasuri. Pentru copila de cinci ani, Kate era fiinţa perfectă, cu chipul ei blînd, părul roşu-auriu strălucitor, cu ochii albaştri şi limpezi. Erau nedespărţite, căci Kate îşi iubea fetiţa mai mult decît orice pe lume.

Kate se mişca între soba cu gaz şi bufetul de lîngă chiuvetă, iar cînd termină treaba se aşeză în faţa lui Mari şi spuse:

– Ţi-am cumpărat de la brutăria din oraş chifle cu cîrnaţi, cum îţi plac ţie, Mari. Hai, scumpete, ia şi mănîncă una acum, cît e caldă.

Mari îi adresă un surîs radios.

– Mami, ce mult îmi plac mie chiflele astea.

– Chiflele *acestea*, o corectă Kate, încetişor. E frumos să spui întotdeauna „acestea", nu „astea".

Fetiţa dădu din cap în semn că a priceput, întinse mînuţa, luă o chiflă cu cîrnaţi şi muşcă din ea cu multă poftă. După ce o termină, se uită pofticioasă spre farfuria cu sandvişuri de mai multe feluri – cu castraveţi, cu salam

polonez, cu roșii și cu salată de ouă. Lui Mari îi lăsa gura apă, dar mama ei o învățase să fie binecrescută, să nu se repeadă niciodată cu lăcomie la mîncare, așa că așteptă cîteva secunde, sorbind din paharul cu lapte aflat în fața farfuriei.

Apoi, considerînd că trecuse suficient timp, întinse mîna, luă un sandviș cu castraveți și mușcă din el, savurînd stratul crocant și zemos.

Mama și fiica schimbară puține cuvinte în timp ce mestecau sandvișurile micuțe făcute de Kate, savurînd mîncarea, căci erau lihnite de foame.

În acea zi, Mari nu prea mîncase la prînz, deoarece Eunice stricase plăcinta pe care mama o lăsase pentru ele atunci cînd o reîncălzise. Fetișcana care o supraveghea pe Mari în absența mamei uitase plăcinta în cuptor și o arsese, astfel încît fuseseră nevoite să se mulțumească amîndouă cu niște pîine cu gem și cîte un măr.

Kate sărise pur și simplu peste masa de prînz, bătînd străzile orașului învecinat, pentru a-și găsi o slujbă; nu avusese vreme și nici chef să se oprească să mănînce ceva la un local. Ea avea ceva speranțe în urma ultimului interviu din acea după-amiază, exact înainte de a se întoarce acasă. Existau șanse să fie angajată la Paris Modes, cel mai elegant magazin de confecții din oraș. Aveau un post liber de vînzătoare, iar directorul se

pare că o plăcuse, căci o chemase să revină vineri dimineață pentru a face cunoștință cu proprietarul magazinului. Bineînțeles că se va duce. Pînă atunci, nu-i rămînea altceva de făcut decît să își țină singură pumnii strînși, rugîndu-se ca în sfîrșit norocul să-i surîdă și ei.

După ce își mai potoli foamea, Kate se ridică și se duse la cămară. Gîndul la posibila slujbă îi dădea noi speranțe, așa că pășea mai ușor, cînd reveni aducînd din cămară castronul cu căpșuni și borcanul cu smîntînă.

Surîse încîntată văzînd zîmbetul fericit așternut pe chipul fetiței.

– Oh, mami, *căpșuni*, zise Mari.

– Ți-am spus că am ceva bun pentru tine! exclamă Kate, oferindu-i o porție copioasă de căpșuni cu smîntînă.

– Dar de obicei avem ceva bun de tot doar în ocazii deosebite, mami. E astăzi o ocazie deosebită?

– S-ar putea, spuse Kate, pe un ton enigmatic. Apoi, văzînd nedumerirea întipărită pe fața copilei, adăugă: Oricum, e plăcut să ai ceva bun de tot și în zilele obișnuite. În felul acesta surpriza e și mai mare, nu crezi?

Mari rîse, încuviințînd din cap.

Cum se întîmplă adesea în august, după-amiaza caldă se preschimba într-o seară răcoroasă.

Ploua mărunt de la ora șase, iar ceața umedă de deasupra rîului se întindea; aceasta se răspîndise încet

peste pajiştile şi cîmpurile din jurul casei, întunecînd aproape totul. Copacii şi tufişurile căpătaseră forme ciudate, aidoma unor monştri; dincolo de ferestrele casei se iveau tot soiul de năluci.

De data asta Mari era fericită că putea sta cuibărită în vîrful patului.

– Mami, spune-mi o poveste, se rugă ea, cuibărindu-se sub plapuma călduroasă.

Kate se aşeză pe pat, îndreptă frumos cearşaful, şi spuse:

– N-ai vrea mai bine o poezie? Parcă spuneai că îţi plac mult poeziile.

– Spune-mi-o pe-aia cu vrăjitorul.

– Care, îngeraşule, „Prăvălioara magică"?

– Da, asta, răspunse fetiţa încîntată, nedezlipindu-şi privirea de pe chipul frumos al mamei.

Kate începu să recite agale, cu glasul blînd şi melodios poemul cunoscut.

Un vrăjitor vinde lucruri magice în prăvălioara lui.
Daruri uimitoare ce le poţi vedea dacă pe-acolo treci.
Îţi poate oferi o meandră de rîu
Şi o rază de lună,
Bucăţi de noapte tainică,
O frîntură de milă,
Un foşnet de frunză,
Un surîs de elefant

Şi-un şarpe-ncolăcit.
Un vis uitat,
Orăcăieli de broască,
Străluciri de foc
Şi pietre plutitoare,
Fulgi de zăpadă cristalini,
Roua florilor,
Codiţe sfioase de mieluţi
Şi orele ceasornicului.
Dar – surpriză!
Nicidecum urechi de ac.
Din acestea nu vinde
În minunata lui prăvălioară.

Kate tăcu şi îi zîmbi fiicei sale, pe care o iubea nespus de mult. Netezi cu tandreţe şuviţele de păr rebele care îi cădeau lui Mari pe faţă şi o sărută pe vîrful nasului.

– Poezia asta îmi place cel mai mult, mami, spuse Mari.

– Mmmmm, ştiu, iubito. Azi ai fost cam răsfăţată; ai avut parte de tot ce-ţi place. Dar acum e ora de culcare. S-a făcut tîrziu. Hai, culcarea... ţi-ai făcut rugăciunile?

Copila clătină din cap.

– Să nu uiţi niciodată să îţi faci rugăciunile, Mari. Şi eu mi le fac. În fiecare seară. Şi asta de cînd eram mică, aşa cum eşti tu acum.

Mari își împreună mîinile și închise ochii.

– Matei, Marcu, Luca și Ion, binecuvîntați patul în care mă aflu. Patru colțuri are patul, patru îngerași sînt în jurul capului meu. Unul care mă păzește, altul care se roagă și doi care au grijă de mine toată ziua. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh, acum, de-a pururi și în vecii vecilor, Amin. Binecuvîntează-o, Doamne, pe mămica și ferește-o de rele. Binecuvîntează-mă, Doamne, pe mine, și ferește-mă de rele. Ajută-mă, Doamne, să fiu fetiță cuminte.

Mari deschise ochii și o privi pe Kate:

– Nu-i așa că *sînt* fetiță cuminte, mami?

– Sigur că da, scumpete. Cea mai bună fetiță din lume, fetița mea, spuse Kate îmbrățișînd-o strîns.

Mari își încolăci brațele după gîtul lui Kate, cuibărindu-se lîngă ea. După cîteva momente de tandrețe Kate se desprinse și o lăsă pe Mari pe perne. Se aplecă deasupra copilei, o sărută pe obraz și murmură:

– Domnul să te aibă în paza Lui. Vise plăcute. Te iubesc, Mari.

– Și eu te iubesc, mami.

Oglindite pieziș în fereastră, razele soarelui umpleau dormitorul de lumină, zăbovind jucăuș pe obrazul lui Mari. Clipind din ochi, fetița încercă să se acomodeze cu lumina dimineții, ridicîndu-se în capul oaselor.

Mari învăţase de curînd să citească ora pe cadranul ceasului, aşa că întoarse privirea spre deşteptătorul de pe noptieră. Era aproape nouă. Mari rămase surprinsă; de obicei mama ei se trezea în fiecare dimineaţă mult mai devreme şi o chema jos, la micul dejun, înainte de ora opt. Fetiţa se dădu jos din pat convinsă că mama ei dormea mai mult decît în alte zile şi o luă la fugă tropăind pe culoarul de la etaj spre dormitorul maică-si. Patul era gol. Ţinîndu-se bine de balustradă, cum i se spusese de atîtea ori, coborî la parter. Spre marea ei mirare, mama nu se afla acolo. Uitîndu-se însă mai bine prin bucătărie, o zări întinsă pe jos, lîngă plită.

– Mami! Mami! strigă ea, ocolind în fugă masa. Kate zăcea pe pardoseală, cu ochii închişi şi faţa lividă.

Mari remarcă numaidecît petele de sînge de pe cămaşa de noapte a mamei sale şi se sperie atît de tare, încît timp de cîteva minute nu fu în stare să se mişte. Apoi se ghemui şi o prinse pe mama ei de mînă. Era rece. Rece ca gheaţa.

– Mami, mami, scînci ea cu vocea tremurîndă şi din ce în ce mai înspăimîntată. Mami, ce s-a întîmplat?

Kate nu-i răspundea, zăcea inertă.

Mari îi atinse obrazul, la fel de rece ca şi mîna.

Fetiţa rămase cîteva minute lîngă mama ei, mîngîind-o pe mînă şi pe faţă, străduindu-se să o aducă

în simțiri. În zadar. O podidiră lacrimile și panica. Nu știa ce să facă.

În cele din urmă, îi veni o idee, amintindu-și ce îi spunea întotdeauna mama ei: „Dacă apare ceva rău, vreo urgență, iar eu nu sînt aici, du-te la polițistul O'Shea. El știe ce trebuie să facă și o să te ajute".

Deși nu-i venea să o lase singură pe maică-sa, Mari înțelese că trebuia să procedeze așa cum aceasta o povățuise. Trebuia să se ducă la postul de poliție de pe șoseaua principală, unde îl putea găsi pe polițistul O'Shea, care își făcea rondul.

Dezlipindu-se cu greu de mama ei, Mari porni spre etaj. Se duse la baie, se spălă, își puse pantalonii curați din bumbac și tricoul purtate și în ziua precedentă. După ce se încheie la sandale, se întoarse în bucătărie. Rămase în picioare, lîngă Kate, privind-o fix, din ce în ce mai alarmată și mai disperată. Apoi, răsucindu-se hotărîtă pe călcîie, ieși în fugă afară și o porni grăbită pe poteca din grădină, pe sub pîlcul de copaci, îndreptîndu-se spre șoseaua principală, unde se afla postul de poliție. Vopsită în albastru închis și suficient de mare pentru a adăposti la nevoie doi polițiști, cabina le era de mare folos celor care își făceau rondul în zonă. Exista acolo un telefon, apă curentă și un aragaz, astfel că polițiștii își puteau pregăti un ceai, un sandviș și-și puteau întocmi rapoartele sau lua legătura cu secția principală de poliție, dacă voiau

să transmită informații sau să solicite ajutor. Asemenea posturi de poliție, amplasate strategic în orașele și satele Angliei, erau indispensabile ofițerilor care își făceau rondul, mai cu seamă atunci cînd efectuau serviciul de noapte sau cînd condițiile meteorologice îi obligau să caute adăpost.

Mari ajunse la cabina de poliție, gîfîind de alergătură. Spre bucuria ei, polițistul O'Shea se afla acolo. O să mă ajute, gîndea ea cînd se opri în fața lui.

Polițistul stătea în picioare în pragul ușii și fuma. Cînd o văzu pe Mari, azvîrli țigara și o stinse cu talpa piciorului. Privind-o pe fetița care răsufla greoi, Patrick O'Shea sesiză imediat spaima din ochii ei și agitația care o cuprinsese. Dîndu-și seama că se întîmplase ceva cumplit de rău, se aplecă, o luă de mînă și se uită atent la fetișoara ei udă de lacrimi:

– Mari, scumpete mică, ce-ai pățit? întrebă el cu blîndețe.

– Mami a pățit, strigă Mari, cu glasul pițigăiat de spaimă. Zace pe jos în bucătărie. Nu pot s-o trezesc. Mari începu să plîngă, deși încerca să se țină tare. Și are sînge pe cămașa de noapte.

Polițistul O'Shea o cunoștea pe Mari de mică și știa că era o fetiță cuminte, binecrescută și în nici un caz genul de copil care să facă glume proaste sau să exagereze lucrurile. Și, oricum, spaima întipărită pe

chipul copilei era suficientă pentru a-l convinge că la Hawthorne Cottage se petrecuse ceva grav.

– Așteaptă un minut, Mari, spuse el, intrînd în cabină. După aceea mergem acasă și vedem ce se poate face. Telefonă la secția de poliție, ceru să se trimită o ambulanță la Hawthorne Cottage, după care închise ușa și o încuie.

Aplecîndu-se, luă fetița în brațe, încercînd să o aline cu șoapte liniștitoare.

– Haide, iubito, înapoi acasă să vedem ce face mămica. Sînt sigur că rezolvăm noi totul.

– Mami a murit, spuse Mari printre hohote de plîns. Mămica mea a murit.

PARTEA I

TIMPUL PREZENT

1

Meredith Stratton stătea în picioare în dreptul ferestrei biroului de unde putea vedea întreg orașul și admira turnurile strălucitoare ce se înălțau în fața ei. Panorama Manhattanului profilată pe bolta cerului reprezenta întotdeauna un adevărat spectacol, însă în seara aceea imaginea i se părea cu totul excepțională.

Era o seară de ianuarie a anului 1995, cu un cer senin, negru ca tușul, pe fundalul căruia sclipeau mii de stele. Meredith se gîndea că nici un scenograf de la Hollywood nu ar fi putut plăsmui ceva mai spectaculos, căci nimic nu putea egala frumusețea naturii. Mai recunoscu, de asemenea, că ochiul rămînea uluit de zgîrie-norii amețitori, ca de altfel de întreaga arhitectură a orașului.

Empire State Building purta încă podoabele strălucitoare rămase de la Crăciun, în nuanțe vii de verde și roșu; într-o parte ceva mai la stînga, se înălța Chrysler Building, o clădire mult mai sobră, al cărui turn zvelt, de un alb pur, era iluminat de becuri.

Ca de obicei, scena era dominată de acești celebri

piloni, dar acum întreaga boltă cerească părea mai strălucitoare decît în alte dăți, datorită luminilor ce se oglindeau parcă pe firmamentul întunecat al nopții.

– Nimic nu se compară pe lumea asta cu New York-ul, spuse Meredith cu voce tare.

– Perfect adevărat.

Meredith se întoarse spre asistenta ei, Amy Brandt, care stătea în pragul ușii.

– Doamne, ce m-ai speriat. Nu am auzit cînd ai intrat, exclamă Meredith zîmbind, după care privi din nou pe fereastră. Amy, hai aici să vezi și tu. Sînt mută de admirație în fața acestui oraș.

Amy închise ușa și traversă încăperea. Brunetă, mărunțică la trup, ea se deosebea mult de Meredith, înaltă și blondă. Amy se simțea ca o pitică lîngă șefa ei, care avea un metru șaptezeci înălțime. Cum Meredith purta mai tot timpul pantofi cu toc înalt, îi depășea cam cu un cap pe aproape toți cei din jurul ei, ceea ce o consola pe Amy, care nu se mai simțea chiar un năpîrstoc.

Privind afară pe fereastră, Amy spuse:

– Ai dreptate, Meredith, Manhattanul arată senzațional, aproape ireal de frumos.

– În seara asta cerul are un fel de claritate cu totul specială, îi atrase atenția Meredith. Nu e deloc înnorat, iar luminile orașului creează un fel de stălucire mirifică...

Cele două femei mai zăboviră un timp lîngă fereastră, după care, întorcîndu-se spre biroul ei, Meredith spuse:

– Simt nevoia să analizăm împreună cîteva probleme, Amy, după care poţi pleca. Se uită la ceas. S-a făcut deja şapte. Îmi pare rău că te-am ţinut atît de tîrziu.

– Nici o problemă. În plus, ai să lipseşti o săptămînă, aşa încît voi fi ceva mai liberă.

Rîzînd, Meredith îşi arcui mirată sprîncenele blonde:

– Tu să te implici mai puţin? Asta ar fi minunea secolului. Amy dragă, tu ai viciul muncii.

– A, nu, şefa, tu ai viciul ăsta. Eşti prima în top.

Meredith rîse din nou, şi pielea i se încreţi fin în colţurile ochilor de un verde adînc; apoi, trăgînd spre ea un teanc de dosare, îl deschise pe cel de deasupra şi privi şirul de cifre de pe prima pagină.

În cele din urmă, ridică privirea şi spuse:

– Am să lipsesc mai mult de o săptămînă, Amy. Probabil, cel puţin două. Am foarte multă treabă la Londra şi la Paris. Lui Agnes i-a intrat în cap să cumpere conacul acela de la Montfort-L'Amaury, şi ştii cum e ea cînd ţine morţiş să obţină ceva. Oricum, va trebui să o secondez îndeaproape în această chestiune.

– După fotografiile pe care le-a trimis, proprietatea pare foarte frumoasă, chiar ideală pentru noi, spuse Amy neîntrebată. Apoi adăugă: Doar nu ai ceva împotriva acestui proiect?

– Nu. Ai perfectă dreptate, casa *e* ideală pentru Havens. Mă îngrijorează doar faptul că nu ştiu cît va trebui să cheltuim pentru a o transforma într-un han confortabil

cu toate dotările pe care şi le doreşte orice turist răsfăţat plecat în vacanţă! Asta e problema cheie. Ştii bine că la capitolul bani Agnes devine brusc evazivă. N-o interesează cît costă să înlocuieşti toate instalaţiile şi ţevile. De fapt, Agnes n-a avut niciodată simţ practic.

– Dar e foarte inventivă, plină de imaginaţie, mai ales cînd se pune problema de a promova vreun han nou.

– Mda, aşa-i. Şi atunci chestia cu ţevile pică pe capul meu.

– La fel şi decoraţiunile interioare, Meredith, să nu uităm. Doar îţi place să decorezi hanurile, să îţi pui peste tot amprenta, să alegi tot mobilierul şi toate accesoriile.

– Ce-i drept, chestiile astea îmi plac, nu zic nu. Pe de altă parte, trebuie să ţin seama de cheltuieli, acum mai mult decît oricînd. Agnes nu mai poate contribui cu banii ei, aşa că nu se va implica în achiziţionarea conacului sau în costurile reamenajării. Acelaşi lucru e valabil în cazul lui Patsy, în Anglia, nici ea nu poate oferi sprijin financiar. Trebuie să pun eu toţi banii. Ceea ce am să şi fac. Agnes şi Patsy răsuflă într-un fel uşurate ştiind că mă ocup eu de finanţare, însă va trebui să le ţin din scurt pe amîndouă cînd se va ajunge la cheltuielile de reamenajare.

– Eşti sigură că vrei să contribui cu linia de noi hanuri în Europa? o întrebă Amy. Pînă în clipa aceea nu ştiuse că Meredith urma să asigure intreaga finanţare şi desluşea o nuanţă de îngrijorare în glasul ei.

– Oh, da, chiar vreau să le cumpăr. Trebuie să achiziționăm noi hanuri pentru a ne putea extinde afacerile. Și asta nu neapărat pentru ca firma să devină mare. Cred că șase hoteluri sînt suficiente, Amy. Cifra asta îmi convine, sînt ușor de administrat atîta vreme cît Agnes se ocupă de partea franceză, iar Patsy de cea engleză.

– Șase, repetă Anges, privind-o nedumerită pe Meredith. E ceva ce nu înțeleg?

Meredith părea intrigată.

– Ce vrei să spui?

– Ai afirmat că e ușor să administrăm șase, dar cu cele două pe care le luăm acum în Europa vor fi *șapte*, dacă le punem la socoteală pe cele trei de aici. Te gîndești cumva să vinzi vreunul dintre cele americane?

– Să știi că am cochetat cu ideea asta, recunoscu Meredith.

– Cea mai mare sumă s-ar obține pe Silver Lake Inn, remarcă Amy. De fapt, e cel mai rentabil dintre ele.

Meredith o privi fix pe Amy.

Brusc, simți în piept aceeași durere ascuțită pe care o avusese cu o săptămînă în urmă, cînd Henry Raphaelson, bancherul cu care se afla în relații amicale, rostise aceleași cuvinte în timpul unui dejun la „21".

– N-aș fi niciodată în stare să vînd Silver Lake, preciză Meredith în cele din urmă, repetînd ceea ce îi spusese și lui Henry.

– Știu la ce te referi.

Ba nu, habar n-ai, gîndi Meredith, dar preferă să tacă. Se mulțumi să încline din cap, coborînd privirea spre situația financiară din dosar, care oglindea costurile necesare reamenajării conacului Montfort-L'Amaury, fără a urmări cifrele.

Se gîndea la Silver Lake Inn. Nimeni nu știa ce însemna acest hotel pentru ea, nici măcar fiica și fiul ei, care se născuseră acolo. Silver Lake reprezenta întotdeauna refugiul ei, primul liman unde se simțise în siguranță și unicul cămin pe care îl avusese vreodată. Jack și Amelia Silver, proprietarii, fuseseră primele persoane care se purtaseră frumos cu ea. O iubiseră și o îndrăgiseră ca pe o surioară mai mică, avuseseră grijă de ea, o ajutaseră să își pună în valoare potențialul – îi stimulaseră talentul, încurajînd-o în afaceri, lăudîndu-i gustul și stilul. De la ei învățase ce înseamnă bunacuviință și blîndețea, demnitatea și curajul.

Jack și Amelia. Singura familie de care avusese parte vreodată. Pentru cîteva clipe, îi revăzu clar în memorie. Erau primele ființe față de care nutrise un sentiment de dragoste. Înaintea lor nu avusese pe cine iubi. Cu excepția lui Spin, cățelușa care îi fusese luată exact cînd începuseră să fie foarte legate.

Silver Lake făcea parte din ființa ei, din sufletul ei. Știa că nu putea, că nu voia să vîndă vreodată acest han, indiferent ce s-ar fi întîmplat.

Meredith trase adînc aer în piept, şi durerea aceea ascuţită începu să păleascā. Ridicînd privirea spre Amy, remarcă pe un ton aproape degajat:

– S-ar putea să am un cumpărător pentru Hilltops. De aceea am luat hotărîrea să plec astă-seară în Connecticut.

Deşi surprinsă, Amy se mulţumi să încuviinţeze din cap.

– Şi cum rămîne cu Fern Spindle? Nu crezi că ai obţine mai mult pe hanul din Vermont decît pe Hilltops?

– Categoric, Amy, proprietatea aceasta e mult mai valoroasă, dar trebuie să existe şi un cumpărător, pentru ca lucrurile să se rezolve cum dorim noi. Abia atunci valoarea ei va deveni reală.

Amy încuviinţă din cap.

Meredith continuă:

– Blanche ştie că vin în seara asta. Stau la Silver Lake, n-are nici un rost să deschidă casa doar pentru o noapte. Jonas rămîne acolo şi mă duce mîine dimineaţă cu maşina la Sharon, să mă întîlnesc cu potenţialii cumpărători. După întîlnirea de la Hilltops, vin înapoi în oraş, iar sîmbătă, aşa cum am plănuit, plec la Londra.

Meredith luă un dosar şi i-l întinse lui Amy.

– Poftim toate scrisorile; le-am semnat. Şi uite nişte cecuri pentru Lois. Rezemîndu-se de spătarul scaunului, ea încheie spunînd: Bun, cred că asta a fost tot.

– Nu... Meredith, ai nişte corespondenţă electronică.

Meredith se răsuci cu fața spre ecranul computerului aflat în spatele scaunului.

Joi, 5 ianuarie 1995
Bună, mami:
Mersi pentru cec. Prinde bine.
Călătorie faină. Du-te și ia-le.
Adu înapoi smîntîna. Pupici și
tone de iubire.

Jon

– Măi să fie, scump mai e la vorbă, remarcă Meredith cu ciudă, clătinînd din cap, dar zîmbind în sinea ei în timp ce se gîndea la Jonathan, fiul ei care avea douăzeci și unu de ani și care reușea întotdeauna să o bine dispună. Îi mersese bine în viață. La fel ca și surorii lui, care se dovedise a fi pur și simplu norocoasă.

Rămasă singură în birou, Meredith studie cifrele primite de la partenera ei franceză. I se păreau cam ridicate, dar știa că la capitolul cheltuieli pentru reamenajare Agnes era mai puțin practică decît ar fi trebuit. Poate nu strică să le mai reducem un pic, conchise ea.

Lucra cu Agnes D'Auberville de opt ani, iar asocierea lor în afaceri se dovedise rodnică. Se înțelegeau bine și se completau una pe cealaltă, iar flerul lui Agnes în materie de marketing contribuise la creșterea

numărului de hanuri pe hartă. Agnes avea o alură boemă purtînd eșarfe lungi și fuste pînă în pămînt, însă stilul ei nu era lipsit de eleganță. Ea conducea biroul de la Paris al firmei Havens Incorporated și supraveghea administrarea hotelului-castel pe care îl dețineau împreună pe Valea Loarei. Nu avea capacitatea financiară de a participa la achiziționarea conacului de la Montfort-L'Amaury, deși era dornică să-l cumpere. „N-o să-ți pară rău, Meredith, e o investiție bună pentru firmă", îi spusese Agnes în convorbirea telefonică purtată în cursul aceleiași zile.

Meredith știa că are dreptate. Și mai știa că un han fermecător plasat la numai patruzeci și opt de kilometri de Paris, de la care se putea ajunge ușor la Versailles și în pădurea de la Rambouillet, aduce bani frumoși, mai ales dacă are și un restaurant bun.

Potrivit spuselor lui Agnes, aceasta depistase deja un bucătar-șef renumit, precum și un arhitect remarcabil care să poată renova adecvat conacul, preschimbîndu-l într-un han confortabil.

Cît despre Patsy Canton, partenera ei engleză care intrase în consiliul de administrație cu zece ani în urmă, lucrurile stăteau oarecum diferit. Patsy dăduse absolut din întîmplare peste două hanuri scoase la vînzare și era convinsă că făcuse o descoperire extraordinară. Unul se afla în Keswick, celebra localitate din Lake District în Cumbria, iar celălalt în regiunea deluroasă din Yorkshire,

în apropiere de orașele York și Ripon, renumite pentru catedralele lor. Ambele locuri erau foarte vizitate de turiștii străini.

Asemenea hanuri, care se bucurau deja de o reputație solidă, puteau aduce bani frumoși. Din păcate, însă, Patsy se afla în aceeași dilemă ca Agnes. Nu putea asigura contribuția financiară necesară. Investise deja tot ce avea în Havens Incorporated. Moștenirea primită de la părinți se dusese pe Haddon Fields, hanul rustic pe care Havens îl avea în Cotswolds.

Asemeni lui Agnes la Paris, Patsy supraveghea administrarea hanului Haddon Fields și conducea micul birou londonez al firmei Havens. Atuurile ei erau arta conducerii și activitatea de promovare a firmei.

Meredith oftă ușor gîndindu-se la problemele cu care se confrunta. Nu erau probleme imposibil de depășit, și pînă la urmă, cele două noi hoteluri din Europa vor deveni extrem de rentabile pentru companie.

Ideea lărgirii volumului de afaceri îi aparținea în exclusivitate, și era hotărîtă să o pună în practică. În fond, era acționarul principal al firmei Havens și, totodată, director executiv. În ultimă instanță firma îi aparținea, și ea răspundea pentru toate operațiunile derulate.

La începutul săptămînii, Henry Raphaelson îi spusese că banca o va împrumuta cu suma necesară noilor achiziționări. Împrumutul era garantat cu hanurile pe care Havens le deținea deja, dar în acest lot nu inclusese și

Silver Lake Inn. Henry fusese pînă la urmă de acord cu această excepție, deoarece Meredith îl convinsese că avea să vîndă rapid Hilltops. Și, din fericire, faptul se confirma. Cu un pic de noroc, Elizabeth și Philip Morrison aveau să regleze afacerea a doua zi. E cert că vor reuși, își zise ea, optimistă ca de obicei.

Împingînd scaunul înapoi, Meredith se ridică și se îndreptă spre consola lăcuită pe care își lăsase mai devreme servieta diplomat.

Meredith avea o siluetă zveltă și feminină, picioare lungi și se mișca întotdeauna iute și grațios; de fapt, era rapidă în tot ce făcea, plină de elan și de energie.

La cei patruzeci și patru de ani, Meredith părea mult mai tînără. Lucrul acesta se datora în mare parte vitalității și personalității, dar și chipului tînăr și părului blond tuns băiețește. Părul îi încadra frumos trăsăturile colțuroase, bine conturate, și îi punea în valoare superbii ochi verzi. Ceea ce atrăgea nu erau atît trăsăturile frumoase, ci mai degrabă comportamentul plăcut și un farmec natural absolut cuceritor. Avea un fel de a fi unic, care lăsa o impresie puternică asupra tuturor celor care o întîlneau.

Meredith se duse cu servieta pînă la birou – o placă de sticlă montată pe o structură metalică –, și puse în ea dosarele și celelalte acte de care se ocupase toată ziua. După ce închise servieta și o puse jos, ridică receptorul și formă numărul fiicei ei.

– Eu sînt, zise Meredith cînd Catherine răspunse la telefon.

– Bună, mami! exclamă Catherine, sincer încîntată să audă vocea mamei sale. Cum merg treburile?

– Binişor. Sîmbătă plec la Londra şi la Paris.

– Ce noroc pe tine! Mă iei şi pe mine?

– Sigur că da! Mi-ar face mare plăcere, ştii bine, iubito.

– Mami, din păcate nu pot, deşi aş fi încîntată să ne facem amîndouă de cap la Paris. Trebuie să termin ilustraţiile pentru noua carte de copii a Madeleinei McGrath, şi mai am de făcut şi cîteva coperte. Dar pot măcar să mă amăgesc cu posibilitatea de a merge, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Mă bucur că totul e în ordine şi că ai de lucru. Dacă totuşi poţi să vii, sun-o pe Amy. Îţi face rost de bilet la avion cît ai zice peşte.

Pe Catherine o pufni rîsul.

– De ani de zile nu te-am mai auzit folosind expresia asta, mai bine zis de cînd eram mică. Mi-ai spus cîndva de unde provine, dar am uitat. Ce expresie nostimă.

– Exact. Eu am învăţat-o în Australia, la o vîrstă destul de fragedă. Cred că provine din Anglia şi a fost adusă de emigranţii englezi. Australienii au început să o folosească şi a intrat în limbajul lor uzual. Într-un fel, e un termen de argou.

– Acum mi-aduc aminte; şi ne-ai spus că înseamnă „într-o clipită".

– De fapt, mai puţin decît o clipită, îi spuse Meredith, rîzînd. Oricum, mai gîndeşte-te în legătură cu drumul la Paris şi Londra. Ştii cît de mult îmi place să călătoresc împreună cu tine. Ce mai face Keith?

Catherine oftă lung:

– Mmm... e fantastic.

– Pari fericită, Cat.

– Oh, mami, *sînt* fericită. Sînt nebună după el.

– Treaba devine serioasă?

– *Foarte.* Catherine îşi drese glasul. Mami, cred că în curînd mă cere de nevastă.

O fracţiune de secundă Meredith rămase perplexă, incapabilă să spună o vorbă.

– Mami, mă auzi?

– Da, scumpete.

– Eşti de acord... sper?!

– Sigur că sînt. Îmi place mult Keith, dar, ce să spun, m-ai luat prin surprindere. Se pare că lucrurile au progresat foarte rapid... adică, de fapt, nu-l cunoşti de prea multă vreme.

– De şase luni. Nu crezi că e suficient?

– Ba da, presupun.

– De fapt, a fost dragoste la prima vedere. Un *coup de foudre*, cum zic francezii.

Meredith surîse în sinea ei.

– Ah, da, dragostea v-a lovit fulgerător... ştiu ce vrei să spui.

– Aşa a fost şi la tine cu tata?

Meredith şovăi:

– Nu tocmai, Cat... Deşi, într-un fel, da. Numai că nouă ne-a trebuit multă vreme pînă să recunoaştem că aşa era.

– Ei bine, nici nu s-ar fi putut altfel, avînd în vedere împrejurările speciale de atunci. Cred că a fost un iad pentru tine.

– Nu, ciudat, dar n-a fost. Oricum, e o poveste foarte, foarte *veche*, şi nu-i momentul să începem să o depănăm.

– Dar cu David a fost un *coup de foudre?*

– Nu, spuse Meredith şi, pentru prima oară după mulţi ani, se gîndi la tatăl lui Jonathan. Ne-am iubit... dar nu a fost o dragoste nebună.

– Ştiam eu, însă între mine şi Keith e o dragoste nebună, şi cînd mă va cere în căsătorie voi spune „da". *Eşti* de acord, mami, nu-i aşa?! întrebă ea din nou.

– Da, scumpete. Dacă te cere cît timp sînt eu la Londra sau la Paris, să-mi dai imediat de ştire, da?!

– Bineînţeles. Pun pariu că te facem bunică... cît ai zice peşte, chicoti Catherine.

– Sper că nu eşti însărcinată, se interesă Meredith.

– Termină cu prostiile, mami, sigur că nu sînt, dar abia aştept să fac un copil. Pînă nu îmbătrînesc prea rău.

Meredith pufni în rîs.

– Nu fi caraghioasă. Ai doar douăzeci şi cinci de ani.

– Știu, dar vreau să fac copii cît sînt tînără, așa cum ai procedat și tu.

– Dintotdeauna te-ai purtat ca o cloșcă grijulie, chiar și cînd erai micuță de tot. Bine, dulceață, acum trebuie să plec. Jonas mă duce cu mașina la Silver Lake Inn. Mîine am o întîlnire la Hilltops. Mă întorc la New York mîine seară, în caz că ai nevoie de mine. Noapte bună, Cat. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, mami. Salută-i din partea mea pe Blanche și pe Pete și transmite-le toate cele bune. Hei, să ai grijă de tine.

– Bine. Vorbim mîine. Dumnezeu să te aibă în pază.

După ce puse receptorul în furcă, Meredith se așeză cîteva clipe la birou, gîndindu-se la fiica ei. Deci Keith Pearson avea să o ceară de nevastă, și asta foarte repede. Anul acesta urmau să aibă nunta. Se lumină la față gîndindu-se la acest eveniment. Catherine va fi o mireasă frumoasă și ea îi va oferi o nuntă de neuitat.

Meredith se ridică, se duse la fereastră și rămase în picioare, cu ochii pironiți pe cerul Manhattanului. New York City, murmură ea, orașul care a devenit casa mea. Ce departe e de Sydney, Australia... cît drum am parcurs pînă aici și cu cîte peripeții. Mi-am luat în mîini soarta cumplită și am schimbat-o în bine. Mi-am făurit o nouă viață. Pe durere și pe suferință am clădit ceva bun... *citadela mea* trainică, la fel cum venețienii și-au înălțat orașul pe stîlpi

înfipţi în nisip. Şi am făcut totul singură... nu, de fapt, nu chiar de una singură. M-au ajutat Jack şi Amelia.

Meredith îşi plimbă privirile prin încăperea elegantă, decorată în nuanţe variate de gri pal, mov şi ametist. Tonurile calde se armonizau perfect cu mătăsurile luxoase şi cu catifelele ce tapisau sofaua şi fotoliile, cu mobila modernă şi tablourile impresioniştilor americani şi francezi – Taurelle, Epko şi Guy Wiggins.

Privea de parcă vedea totul prima oară, cu un ochi obiectiv, şi nu se putu abţine să se întrebe care ar fi fost reacţia lui Jack şi a Ameliei... ce ar spune ei de toate succesele pe care le obţinuse.

Brusc emoţionată, simţi un nod în gît şi, făcînd cîţiva paşi înapoi, se aşeză din nou la birou, privind cele două fotografii cu rame de argint pe care le ţinea întotdeauna în faţa ei.

Una dintre fotografii îi înfăţişa pe Catherine şi Jonathan copii: Cat la doisprezece ani şi Jon la opt. Ce frumuşei erau! Copii liberi ca pasărea cerului.

În cealaltă fotografie erau Amelia, Jack şi ea. Ce tînără arăta acolo. Bronzată, blondă şi dezinvoltă. Cînd făcuseră fotografia, la Silver Lake, avea douăzeci şi unu de ani.

Jack şi Amelia ar fi mîndri de mine, se gîndi ea. În fond, ei m-au ajutat să devin ceea ce sînt, într-un fel sînt creaţia lor. Ei reprezintă tot ce e mai bun în mine.

2

Ori de cîte ori se întorcea la Silver Lake, Meredith trăia o emoţie aparte. Indiferent cît timp fusese plecată – luni, săptămîni sau doar zile – revenea aici cu nespusă bucurie, cu senzaţia că se afla, în fine, acasă. La fel simţea şi în această seară.

Nerăbdarea o cuprinsese în momentul în care Jonas, ieşind de pe Autostrada 45 lîngă Cornwall, intrase cu maşina pe uriaşele porţi de fier, care asigurau accesul în vasta proprietate de la Silver Lake.

Jonas merse agale pe drumul care ducea la lac, la han şi la micul grup de clădiri de pe mal. Drumul era bun, bine iluminat de felinarele clasice pe care Meredith le instalase acolo cu cîţiva ani în urmă.

Uitîndu-se pe geamul maşinii, constată că Pete folosise muncitori ceva mai devreme în acea zi, care cunoşteau căile de acces, iar zăpada era ridicată pe margini, aidoma unor garduri uriaşe. În pădurea prin care trecea drumul, se vedeau troiene de zăpadă pe care vîntul le formase, ici şi colo, asemeni unor dune de nisip.

Crengile copacilor erau grele de nea, multe aveau ţurţuri cristalini, iar la lumina razelor lunii peisajul de un alb imaculat sclipea, de parcă ar fi fost acoperit cu o pulbere fină de argint.

Meredith admira frumuseţea pădurii înveşmîntată în haina iernii. Ei, dar ţinutul acesta era superb indiferent de anotimp, iar pentru ea reprezenta un tărîm cu totul special, ce nu se asemuia cu nici un alt loc din lume. Cînd văzuse Silver Lake pentru prima oară, rămăsese uluită de maiestuoasa frumuseţe a locului – lacul măreţ sclipind sub razele soarelui primăvăratic, covorul neted de iarbă, înconjurat de livezi, totul amplasat în bazinul natural format de dealurile zvelte şi împădurite care se înălţau de jur-împrejurul domeniului.

Se îndrăgostise pe loc de acest tărîm şi continuase să îl iubească tot mai pătimaş.

Se împlinesc douăzeci şi şase de ani de atunci, gîndi Meredith. Aveam optsprezece ani. Cît timp trecuse? Mai bine de jumătate de viaţă. Totuşi, parcă totul se petrecuse ieri, într-atît de proaspete şi de vii îi erau amintirile.

Venise la Silver Lake Inn pentru a se angaja ca recepţioneră, după ce citise anunţul într-un ziar local. Americanii care o aduseseră cu ei din Australia, familia Paulson, se mutau în Africa de Sud, din cauza slujbei domnului Paulson. Ea nu dorea să meargă acolo şi nici

n-avea chef să se întoarcă în Australia. Prefera să rămînă în America, mai precis în Connecticut.

Totul se petrecuse la mijlocul lui mai, la scurt timp după ziua ei de naştere, şi ajunsese acolo cu o bicicletă de împrumut, destul de „ciufulită" de vînt pentru a folosi un termen relativ favorabil.

Întorcîndu-se cu gîndul la acea perioadă, încercă să-şi amintească cum arăta atunci – înaltă, slăbănoagă, toată numai mîini şi picioare, ca un mînz. Şi totuşi, destul de frumuşică, datorită tinereţii ei. Era o fată plină de energie şi de vitalitate, dornică să fie de folos şi să placă oamenilor. Aceasta era una dintre trăsăturile ei de bază – firea împăciuitoare cu care era înzestrată din naştere.

Jack şi Amelia Silver o plăcuseră de la bun început, aşa cum şi ea îi plăcuse pe ei, însă erau preocupaţi de ideea că Meredith rămînea în America fără familia Paulson. Ca urmare, se interesaseră de familia ei la Sydney şi de posibila reacţie a acesteia. După ce le explicase că părinţii ei muriseră, se arătaseră înduioşaţi de faptul că rămăsese orfană de mică şi înţeleseseră că Meredith nu avea nici un motiv să se întoarcă de unde venise.

Au discutat la telefon cu doamna Paulson şi au angajat-o imediat.

Aşa începuse extraordinara relaţie care îi schimbase toată viaţa.

Meredith se aşeză mai bine pe banchetă în clipa în care zări hanul. Ferestrele luminate făceau priveliştea nespus de primitoare. Abia aştepta să intre să-i vadă pe Blanche şi Pete, să fie înconjurată de toate lucrurile familiare din acest loc nespus de îndrăgit.

După cîteva secunde, Jonas opri maşina în faţa hanului. Uşa de la intrare se deschise larg, revărsînd un val de lumină pe porticul spaţios.

Cîteva clipe mai tîrziu, în capul scărilor se iviră Blanche şi Pete O'Brien, iar cînd Meredith deschise portiera, Pete se afla deja la jumătatea treptelor, exclamînd:

– Bun venit, Meredith. Ai ajuns în timp record, ţinînd seama de zăpadă.

– Salut, Pete, spuse ea, îmbrăţişîndu-l. Apoi, în timp ce se dezlipi de el, mai adăugă: Nimeni nu-l întrece pe Jonas la capitolul şoferie.

– Ei, da, aşa e. Bună, Jonas, mă bucur că te văd, zise Pete, salutîndu-l zîmbitor. Te ajut eu să scoţi bagajele doamnei Stratton.

– 'Seara, domnule O'Brien, mă descurc şi singur. Nu am prea multe de cărat.

Meredith îi lăsă pe cei doi bărbaţi să se ocupe de valize şi urcă treptele în fugă.

– Ce bine îmi pare că m-am întors, Blanche!

Cele două femei se îmbrăţişară, iar Blanche, zîmbitoare, o conduse pe Meredith înăuntru.

– Şi eu mă bucur că ai venit, Meredith, chiar dacă numai pentru o noapte.

– Îmi pare rău că nu pot sta mai mult, dar aşa cum ţi-am explicat la telefon trebuie să mă întorc în oraş după întîlnirea de mîine de la Hilltops.

Blanche dădu din cap.

– Cred că vei bate palma cu familia Morrison. Sînt foarte dornici să cumpere hanul, să scape de New York şi să ducă alt gen de viaţă.

– Eu una îmi ţin pumnii strînşi, să am noroc, spuse Meredith, scoţîndu-şi pelerina de stofă şi aruncînd-o pe o banchetă.

– Sînt convinsă că o să-ţi placă. Sînt o pereche foarte drăguţă, sinceri, direcţi şi, pe lîngă faptul că vor să demareze o nouă afacere, adoră această regiune din Connecticut.

– Păi, s-ar putea altfel?! Doar tărîmul ăsta e rupt din Rai, murmură Meredith. Uitîndu-se în jur prin holul de la intrare, adăugă: totul arată minunat, Blanche; foarte cald şi primitor.

Blanche îi zîmbi radioasă.

– Mersi, Meredith, ştii bine cît de mult ţin şi eu la casa asta. Ei, dar probabil că eşti lihnită de foame. M-am gîndit că la ora asta n-o să-ţi ardă de o cină copioasă, aşa că ţi-am pregătit nişte sandvişuri cu somon afumat, brînză şi fructe. Oh, era să uit... am şi o supă vînătorească pe plită.

– Ideea cu supa e excelentă. Tu o faci delicioasă și extrem de sățioasă, de nu-ți mai trebuie altceva. Sînt convinsă că și lui Jonas îi e foame după atîta drum, așa că n-ar strica să-i propui și lui o farfurie de supă și niște sandvișuri.

– Sigur că da.

Pete intră cu valiza lui Meredith, în care erau lucrurile pentru noapte, și cu servieta diplomat.

– Jonas s-a dus să parcheze mașina, explică el. Eu duc astea sus.

– Mersi, Pete, zise Meredith.

– Ți-am rezervat apartamentul Jouy, îi spuse Blanche, știu că îți place mult. Ia spune, vrei să-ți aduc o tavă cu mîncare acolo? Sau mai bine în salonaș?

– Aici, jos, în salonaș, mersi, Blanche, spuse Meredith, aruncînd o privire în încăperea de lîngă holul de intrare. Văd că ai aprins focul... ce plăcut. Cred că am să beau ceva. Vrei și tu un pahar, Blanche?

– Păi, de ce nu?! Beau cu tine o votcă cu apă tonică. Dar întîi mă duc să-i pregătesc o tavă cu mîncare lui Jonas; mă întorc în cîteva minute, spuse ea îndreptîndu-se grăbită spre bucătărie.

Meredith intră în salonaș, privind în jur în timp ce se îndrepta spre uriașul șemineu din piatră aflat in celălalt capăt al camerei. Focul aprins, covorul roșu, canapelele tapițate cu pluș roșu și fotoliile cu huse de in

în nuanțe de roșu și crem creau o ambianță caldă și plăcută. La aceasta contribuiau și perdelele roșii de brocart atîrnate la ferestre, pereții cu lambriuri de mahon lustruit și abajururile roșii de la lămpi. Încăperea avea o notă masculină și destul de englezească. Ambianța era suavă și discretă, ceea ce lui Meredith îi plăcuse întotdeauna.

Barul din mohan sculptat se afla în stînga șemineului, cu fața spre ferestre. Meredith trecu în spatele barului, luă două pahare, puse în ele niște cuburi de gheață și turnă niște votcă Stalicinaia. Zîmbi în sinea ei văzînd lîngă vasul cu gheață farfurioara cu feliuțe de lămîie. Blanche îi anticipase perfect dorința. Vechea ei prietenă își amintise că îi plăcea să bea un pahar aici. Salonașul cu bar fusese întotdeauna locul ei preferat, lucru împărtășit de toată lumea, întrucît încăperea, extrem de intimă și de confortabilă, te îmbia să bei ceva bun. Jack avusese o idee genială creînd acest salonaș cu bar.

După ce pregăti băutura, Meredith se duse lîngă șemineu. Rămase cu spatele la foc, bucurîndu-se de căldura flăcărilor, sorbind din votcă și relaxîndu-se în așteptarea lui Blanche, care i se părea că arăta excelent. Chiar dacă în părul roșu îi apăruseră cîteva șuvițe cărunte, își păstrase suplețea din adolescență, iar ochii căprui și veseli erau la fel de vioi ca întotdeauna. Se ține bine, se gîndi Meredith, chiar foarte bine.

Cele două femei, cam de aceeaşi vîrstă, erau prietene de douăzeci şi patru de ani. Blanche venise la Silver Lake Inn la doi ani după ce Meredith se angajase ca recepţioneră. Începuse ca bucătar pentru patiserie, dar fusese promovată la scurt timp bucătar-şef cu drepturi depline, datorită talentului ei pentru această activitate. Blanche se ocupase cu plăcere de bucătărie pînă ce se măritase cu Pete, care administra de multă vreme domeniul familiei Silver, şi rămăsese însărcinată cu Billy.

Pe atunci, Meredith administra hanul şi îi oferise lui Blanche postul de director adjunct. Blanche acceptase încîntată, răsuflînd uşurată la gîndul că scăpa de aburii bucătăriei, că nu mai trebuia să umble cu oale şi cratiţe. Era şi entuziasmată la gîndul că putea continua să lucreze la han în aceste condiţii.

Acum, ea şi Pete administrau împreună Silver Lake Inn şi răspundeau de treburile întregului domeniu. Blanche a făcut treabă bună, reflectă Meredith. Iubeşte ca şi mine acest loc, şi asta se vede peste tot, în tot ce face.

Blanche îi întrerupse brusc meditaţia:

– Apropo, să nu-ţi vină să crezi, dar la sfîrşitul săptămînii sîntem destul de aglomeraţi. Am dat toate camerele. Şi cîteva apartamente. E un lucru neobişnuit pentru luna ianuarie, trebuie să recunosc, dar nu mă vait.

– Sînt încîntată şi, din multe puncte de vedere, nici nu mă mir. Multor oameni le place la ţară cînd ninge, iar locul ăsta are un renume formidabil. Şi asta mulţumită, nu în ultimul rînd, ţie şi lui Pete. Apreciez în mod deosebit ce faceţi amîndoi, Blanche.

– Ştii bine cît ţinem la hanul ăsta.

– A, să nu uit, complimente de la Catherine pentru tine şi Pete.

Blanche zîmbi:

– La fel şi din partea noastră pentru ea. Ce mai face?

– Minunat ca de obicei; se descurcă perfect cu munca, s-a făcut remarcată în arta ilustraţiei. Şi, desigur, e îndrăgostită pînă peste urechi.

– De Keith Pearson?

Meredith încuviinţă din cap.

– Ţi-a spus?

– Da, cînd aţi fost cu toţii aici, de Ziua Recunoştinţei.

– Cred că treaba devine destul de serioasă.

– Ne aşteaptă cumva o nuntă? întrebă Blanche, fixînd-o pe Meredith cu un aer amuzat.

– Mda... de fapt sînt sigură.

– Sper că o faci aici, nu?

– Păi, unde în altă parte, Blanche? Cat s-a născut aici, a crescut aici, aşa că sînt convinsă că va dori să se

mărite tot aici. Locul e ideal pentru un asemenea eveniment.

– Oh, abia aştept să facem planuri! exclamă Blanche, sorbind din pahar. Noroc. Pentru Cat şi nunta ei.

– Pentru nuntă, spuse Meredith, ridicînd şi ea paharul. Se întreba dacă nu aducea cumva ghinion un toast prematur în cinstea unui eveniment.

– *Pavilioane cu prelate*, trebuie neapărat să facem pavilioane cu prelate, spuse Blanche, privind în gol, cu gîndul la recepţie.

– Probabil că se vor căsători vara, sublinie Meredith.

– Da, ştiu. În iunie, probabil. Toate fetele vor să fie mirese în iunie. Dar aici cam *plouă* în această lună şi e mai bine să fim la adăpost. Oh, va fi nemaipomenit. Punem mese frumoase şi facem aranjamente florale. Şi un meniu special. Va fi fabulos. Las' pe mine, aranjez eu totul.

Meredith rîse.

– Mă bucur, dragă Blanche.

– Bun, atunci, spuse Blanche sorbind din pahar şi întorcîndu-se brusc spre Meredith: Mai ai veşti de la David?

– David Layton? întrebă Meredith, uşor mirată.

– Da.

– Rar. De ce întrebi?

– Mi-a venit în minte... ai uitat că aici te-ai măritat cu el și că eu am pregătit nunta?

– Nu, cum să uit?! spuse Meredith încetișor și începu să clatine din cap. Ce ciudat! Se întîmplă să nu vorbești de cineva foarte multă vreme, ca dintr-o dată numele lui să fie pomenit de două ori în aceeași zi.

– Cine l-a mai pomenit?

– Catherine. Cînd am vorbit la telefon, mai devreme. M-a întrebat dacă am fost îndrăgostită nebunește de el, sau ceva în sensul ăsta.

– Și tu ce i-ai spus?

– I-am spus adevărul. I-am spus că n-am fost.

– Sigur că nu. La nebunie n-ai iubit decît un bărbat – pe tatăl ei.

Meredith nu scoase o vorbă.

– Te-ai gîndit vreodată cum ar fi fost viața ta dacă el n-ar fi...

– N-am chef să discut despre asta, îi tăie Meredith vorba. Apoi își mușcă buza, mîhnită. Iartă-mă, Blanche, n-am vrut să fiu răutăcioasă cu tine, dar pur și simplu nu-mi place acest subiect. Am avut o zi lungă și grea și nu sînt dispusă să mă cufund acum în tragediile trecutului.

Blanche zîmbi cu bunătate.

– E vina mea. Eu am adus vorba de asta... și nu trebuia... uite, acum te-ai întristat... te-am necăjit.

– Nu, nu m-ai necăjit, pe cuvînt, Blanche.

Socotind că era mai bine să schimbe subiectul, Blanche puse paharul jos şi spuse:

– Apropo, va trebui să comandăm covoare noi pentru apartamentul Jouy şi pentru camera albastră. În iarna asta am avut nişte infiltrări de apă şi covoarele s-au deteriorat. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar în dormitorul tău au fost mereu infiltrări. Am să-ţi arăt mîine. Cred că şi acolo trebuie înlocuit covorul.

– Ştim din experienţă, Blanche, că lucruri din astea se pot întîmpla oricînd. Chiar dacă am schimbat acoperişurile anul trecut. Îl sun mîine pe Gary, la Stark, înainte de pleca la Londra. Are totul pe computer, aşa că n-o să fie nici o problemă. Meredith se încruntă. Covoarele erau de serie, nu-i aşa?

– Da, în mod cert, spuse Blanche, pornind spre uşă. S-a făcut tîrziu. Mă duc la bucătărie să-ţi aduc supa.

Meredith puse jos paharul şi se luă după Blanche.

– Mănînc la bucătărie, Blanche, e mult mai simplu.

3

Hilltops, hanul pe care Meredith îl deţinea în apropiere de Sharon, era construit în vîrful unui deal, aşa cum sugera şi numele, fiind amplasat în cel mai înalt punct aflat deasupra Lacului Wononpakook; priveliştile de la ferestrele hanului erau spectaculoase: kilometri întregi de lac, cer şi coline împădurite.

Iniţial, hanul fusese conacul de vară al unuia dintre cei mai renumiţi miliardari americani. Acesta îl construise la sfîrşitul anilor '30, investind aici sume imense. Împreună cu familia, miliardarul îşi petrecuse vacanţele de vară la conac pînă la mijlocul anilor '60, cînd murise şi domeniul fusese vîndut.

În 1981, cînd Meredith cumpărase clădirea, aceasta funcţiona deja ca han de douăzeci de ani, şi era o afacere prosperă. Hotelul devenise însă un punct de atracţie pe harta turistică şi dobîndise un stil propriu abia după ce Meredith îl redecorase cu gust şi adăugase două noi restaurante.

Hilltops îi evoca un peisaj elvețian și, întorcîndu-se spre Paul Ince, directorul hanului, spuse:

– Parcă sînt pe malul Lacului Geneva, Paul.

– Te înțeleg perfect. Și eu am senzația că mă aflu în Alpii elvețieni, mai cu seamă iarna.

Meredith sosise de cincisprezece minute la Hilltops și stătea cu Paul Ince în frumoasa bibliotecă lambrisată cu lemn de brad, așteptînd să apară familia Morrison.

Privind din nou pe fereastră, Meredith murmură:

– Cîtă zăpadă. A nins mult anul ăsta, dar se pare că nu a afectat bunul mers al afacerilor, așa-i?

– Nu, Meredith, absolut deloc. În fine, după cum știi, săptămîna trecută am avut niște probleme și a trebuit să închidem restaurantele pentru cîteva zile. Dar am curățat rapid zăpada, imediat ce buldozerul a ajuns de pe drumul principal aici. Apoi, totul a fost în ordine. Se opri, întorcîndu-se spre ea: totul merge perfect, o asigură el.

– Cum stai cu rezervările pentru acest sfîrșit de săptămînă? întrebă ea.

– Destul de bine. Din cincisprezece camere, douăsprezece sînt date. Restaurantele sînt pline. Atît localnici, cît și clienți ai hotelului.

Paul își drese glasul, șovăind ușor, după care spuse:

– Sînt convins că vei reuși să vinzi hanul,

Meredith. Indiferent că-l va cumpăra familia Morrison sau altcineva; reprezintă o achiziție rentabilă. Voiam să-ți spun totodată... că îmi pare rău că nu voi mai lucra cu tine. Ai fost întotdeauna o șefă extraordinară, să știi.

– Drăguț din partea ta că îmi spui asta, Paul, îți mulțumesc. Și mie mi-a făcut multă plăcere să lucrez cu *tine* în toți acești ani. Nu știu cum m-aș fi descurcat în lipsa ta. Ai o mare contribuție la succesul acestui hotel; ai făcut enorm pentru el și ai adus mari beneficii firmei. Și, cum îți spuneam adineaori, dacă pînă la urmă Morrison va cumpăra proprietatea sînt convinsă că va dori să rămîi în continuare aici. Asta dacă vrei *și tu*, desigur.

– Vreau, bineînțeles. Cînd soții Morrison au fost aici săptămîna trecută mi-au dat de înțeles că și lor le-ar conveni.

– Dar tu ce părere ai despre ei? Despre intențiile lor?

– Sînt extrem de interesați de hotel, Meredith. Aș spune chiar că ard de nerăbdare să pună mîna pe Hilltops, îi spuneam și lui Blanche deunăzi. Se pare că își doresc de ani de zile un han de țară în Connecticut, departe de viața febrilă din New York City și de ritmul nebunesc de pe Wall Street și Madison Avenue. Vor să înceapă o nouă viață, un nou mod de existență pentru ei și copiii lor.

– Nu ştiam că au şi copii, spuse Meredith, încruntîndu-se. Asta înseamnă că intenţionează să locuiască aici? În casa ta?

Paul clătină din cap.

– Nu, doamna Morrison mi-a comunicat că vrea să îşi păstreze casa in Lakeville. Dacă doreşte totuşi casa în care stau eu, mă pot muta cu Anne în hotel, pînă ce amenajez apartamentul acela de deasupra garajului.

Meredith dădu din cap şi se îndreptă spre şemineu; se aşeză şi-şi mai turnă nişte cafea.

– Mai vrei şi tu o ceaşcă, Paul?

– Da, te rog. Paul veni şi el lîngă şemineu.

Tăcură amîndoi cîteva minute, sorbind din cafea, fiecare cu gîndurile lui. Meredith reluă conversaţia, spunînd:

– După cum ştii, cer pe hotel patru milioane de dolari şi mă menţin la această cifră. Între noi fie vorba, sînt dispusă să mai cedez un pic, fiindcă vreau să vînd. Tu cam cît crezi că ar fi dispuşi să ofere soţii Morrison?

– Greu de spus, răspunse Paul, cu un aer gînditor. După ce chibzui cîteva momente, continuă: Eu unul aş zice să rămîi iniţial pe poziţie cu acest preţ şi să vedem ce se întîmplă. Fii, însă, pregătită să cobori pînă la trei milioane.

Meredith clătină din cap.

– Exclus, Paul. Trebuie să obţin cel puţin trei

milioane jumate. Oricum, hotelul valorează această sumă... de fapt, valorează chiar patru milioane. Consilierii mei financiari l-au evaluat la patru milioane și jumătate.

– Dar parcă tu erai cea care spunea că valoarea unei proprietăți este reală abia atunci cînd se găsește cineva dornic să o cumpere.

– Știu, știu, așa e, dar efectiv am nevoie de trei milioane jumate pentru programul meu de investiții, zise Meredith, punînd energic ceașca pe farfurie. Cele două hoteluri din Europa vor costa mult și aș vrea să-mi rămînă totuși niște bani pentru cheltuielile curente și asigurarea unui nou flux de capital în Havens.

– Uite ce e, Meredith, sînt sigur că familia Morrison este foarte înstărită. El a lucrat ani de zile pe Wall Street, iar ea a fost asociată la o firmă de publicitate de pe Madison Avenue. Oricum, e bine să discuți serios cu ei ca să îți dai seama care e prețul pe care sînt dispuși să-l ofere.

– Ai dreptate... n-are nici un rost să facem tot felul de presupuneri.

Se auzi un ciocănit la ușă. Cînd Paul spuse „Poftim!", ușa se deschise, iar recepționera spuse:

– Au sosit domnul și doamna Morrison.

Paul încuviință din cap:

– Poftește-i înăuntru, Doris, te rog.

Cîteva secunde mai tîrziu, Paul îi făcea cunoştinţă lui Meredith cu Elizabeth şi Philip Morrison. După obişnuitele strîngeri de mînă, se aşezară cu toţii pe fotolii, lîngă foc.

Meredith spuse:

– Pot să vă servesc cu ceva? Cafea, ceai, poate un pahar de apă minerală?

– Nu, mulţumesc, spuse doamna Morrison.

Soţul ei clătină din cap, murmurînd ceva în legătură cu faptul că tocmai luaseră micul dejun, apoi începu să discute cu Paul despre vreme, despre zăpada de pe drumuri şi despre cum au ajuns de la Lakeville pînă acolo, Lakeville fiind locul unde se afla casa lor de week-end.

Doamna Morrison se întoarse spre Meredith:

– Îmi place foarte mult cum aţi decorat Hilltops... hotelul are farmec şi e foarte primitor. Îmi aduce aminte de conacele britanice.

– Mulţumesc, spuse Meredith zîmbindu-i. Îmi pace să decorez, să creez o ambianţă specifică. Şi mult confort pentru clienţii hotelului, fireşte. Eu cred că un han trebuie să fie un loc de refugiu, un liman. De aceea i-am dat firmei mele numele Havens*.

Elizabeth Morrison o aprobă dînd din cap.

– Foarte corect, foarte corect. Stilul pe care l-aţi

* Haven (engl.): liman, refugiu (fig.) – nota trad. Incorporated.

imprimat aici e absolut minunat; sticlele cu apă fierbinte în cutiile acelea căptușite cu mătase, veiozele superbe de pe noptiere, șalurile din lînă de pe șezlonguri... toate aceste mici capricii sînt extraordinare.

– Așa am apreciat și eu, murmură Meredith. De aceeași manieră procedez în toate hotelurile mele.

– Ne-am dorit dintotdeauna un han ca acesta, îi mărturisi doamna Morrison și cred că a venit momentul să-l cumpărăm, cît mai sîntem tineri. De asemenea, vrem să scăpăm de metropolă și să ne creștem copiii la țară. Orașul a devenit extrem de violent, greu de suportat în general.

– Înțeleg. Și eu mi-am crescut cei doi copii în Connecticut și m-am considerat întotdeauna norocoasă că am putut s-o fac. Probabil știți din timpul petrecut aici în fiecare an că există multe școli bune. Da, locul e ideal pentru o familie.

Elizabeth Morrison se pregătea să mai spună ceva, dar sesizînd privirea soțului ei, se mulțumi să-și dreagă glasul și deveni brusc o simplă spectatoare la o întrunire de afaceri.

Meredith, căreia nu-i scăpa nimic, observă schimbarea aproape imperceptibilă. Înțelese imediat că Philip Morrison dorea ca soția lui să nu mai spună nimic, să nu se arate prea entuziasmată de hotel. O atitudine rezervată era în avantajul lui. Se vedea limpede că dorea să înceapă negocierea.

Nelăsîndu-i răgazul să preia inițiativa discuției, Meredith interveni în forță: îl privi fix, cu o expresie stăpînită și spuse:

– Știu că ați fost deja de mai multe ori la Hilltops și că vă place hotelul. Întrebarea este: doriți într-adevăr să îl cumpărați?

– Da, spuse Philip Morrison. La un preț convenabil, din punctul nostru de vedere.

– Prețul este de patru milioane de dolari, domnule Morrison. Cred că agentul meu imobiliar vi l-a comunicat deja.

– Da. Dar așa cum i-am spus și domnului Melinger, e un pic cam piperat pentru mine.

– Hotelul valorează *efectiv* patru milioane, ba la drept vorbind chiar mai mult, îi atrase atenția Meredith. În realitate, valoarea lui este estimată la patru milioane și jumătate. Lucru pe care îl puteți verifica, dacă doriți, cu orice agent imobiliar. Întîmplător, sînt dispusă să cobor prețul, deoarece intenționez să îmi măresc volumul de afaceri al firmei. Altminteri, *aș ține* la prețul real, vă asigur.

– Vă dau trei milioane, spuse Philip Morrison, aruncînd o privire spre soția lui, după care adăugă: E maximum, cît putem oferi, nu-i așa, Liz?!

Surprinsă pe moment de faptul că era subit antrenată în această negociere, doamna Morrison afișă

un aer perplex, după care, revenindu-şi, se grăbi să intervină pe un ton energic:

– Să ştiţi că noi ne vindem locuinţa din Manhattan şi ne ipotecăm casa din Lakeville; de asemenea, folosim şi banii obţinuţi pe alte bunuri pe care le avem, pentru a aduna suma de trei milioane. Mai mult nu putem.

Meredith se uită lung la ea, dar se abţinu de la orice comentariu. Aplecîndu-se în faţă, luă ceaşca şi sorbi o gură de cafea.

– Ce părere aveţi, doamnă Stratton? spuse Morrison. Acceptaţi suma de trei milioane?

– Nu, zise Meredith, privindu-l în ochi. Nu pot. După cum v-am spus, cînd m-am hotărît să vînd Hilltops am cerut patru milioane şi jumătate, adică valoarea reală. Hotelul este în perfectă stare. Acoperişuri noi, instalaţii sanitare noi, reţeaua electrică refăcută acum cîteva săptămîni, plus alte îmbunătăţiri majore şi se află pe un teren frumos, cu împrejurimi excepţionale. Am fost de acord să mai las din preţ, deoarece specialiştii m-au sfătuit că pentru a putea vinde imediat este necesară o reducere. Sînt, însă, nevoită să rămîn la suma de patru milioane.

– Trei milioane şi un sfert, contracară Morrison.

Meredith ţuguie din buze şi clătină din cap:

– Patru.

– Trei şi un sfert, oferi el din nou.

Meredith oftă uşor şi le adresă soţilor Morrison un zîmbet resemnat.

– Uite ce e, accept trei milioane şapte sute cincizeci de mii.

– Pur şi simplu imposibil, spuse Philip Morrison.

– Dar e un chilipir, afirmă Meredith pe un ton calm. Dacă ţineţi seama de faptul că preţul real este de patru milioane şi jumătate, cu ce vă propun eu acum înseamnă că am lăsat din preţ trei sferturi de milion de dolari.

Philip Morrison zîmbi crispat.

– Bine, dar noi am discutat întotdeauna de *patru* milioane, şi nu de *patru milioane şi jumătate*, doamnă Stratton. Hai să ne amintim, da?!

Meredith se ridică, se îndreptă spre şirul de ferestre care dădeau spre lac şi se opri să contemple peisajul.

În cele din urmă, se răsuci pe călcîie şi spuse:

– Dumneavoastră vreţi hanul. Eu vreau să îl vînd. Aşa că eu vă propun un compromis: trei milioane şi jumătate de dolari.

Soţii Morrison schimbară priviri pline de subînţeles.

În cele din urmă, Morrison vorbi:

– Mi-ar face plăcere să pot accepta, dar nu pot ridica oferta peste ceea ce v-am propus deja.

– De ce nu vă duceți la banca dumneavoastră, îi sugeră Meredith, să faceți un împrumut sau, și mai bine, să ipotecați hanul.

Philip Morrison se holba la ea, fără o vorbă.

– Vă recomand cu banca unde puteți obține așa ceva, se oferi Meredith, dornică să încheie tranzacția.

– Crezi că aș putea obține o ipotecă pe hotel? întrebă el, în cele din urmă mușcînd din momeală.

– Sînt convinsă că da. Și voi mai face ceva. Îi voi cere agentului imobiliar să prevadă un grafic de plăți care să vă avantajeze.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Elizabeth Morrison.

– Doresc să închei tranzacția, dar în același timp nu vreau să vă pun într-o situație financiară jenantă. Și dumneavoastră vreți să facem această tranzacție și sînt sigură că nu intenționați să mă trageți pe sfoară.

– Doamne ferește! Nu sîntem genul de oameni care să facem așa ceva! exclamă indignată femeia.

– Recunosc că în aceste condiții afacerea devine foarte tentantă, murmură Morrison, privind-o pe Meredith. Aproape că n-o poți refuza.

– Atunci nu văd de ce ați face-o, domnule Morrison, zise Meredith, revenind lîngă șemineu.

Morrison se ridică în picioare cînd Meredith ajunse în dreptul fotoliului lui.

– Haideţi să nu ne mai tocmim, spuse Meredith, întinzîndu-i mîna. Să batem palma. E avantajos pentru ambele părţi.

După o scurtă ezitare, Morrison îi întinse şi el mîna, spunînd:

– Bine, doamnă Stratton, facem tîrgul: trei milioane şi jumătate.

Încuviinţînd din cap, Meredith îi surîse.

Elizabeth Morrison se ridică şi ea şi veni să-i strîngă mîna lui Meredith. Paul Ince, care stătuse ca pe ace cît durase negocierea, îi felicită, spunînd:

– Cred că nu strică un toast. Haideţi la bar să deschidem o sticlă de Dom Perignon.

– Ce idee grozavă, Paul, spuse Meredith, pornind-o spre uşă.

În maşină, în drum spre New York, Meredith se mai gîndi în treacăt la Hilltops. Realizase ceea ce îşi propusese; cu fineţe şi perspicacitate, izbutise să vîndă hotelul pe suma dorită şi se simţea satisfăcută. Cu trei milioane şi jumătate putea face faţă fără probleme cheltuielilor care o aşteptau.

Înainte de a pleca de la han, reglase toate celelalte probleme. Stabilise întîlnirea dintre familia Morrison şi agentul ei imobiliar, care urma să întocmească toate actele necesare săptămîna următoare. De asemenea,

fixase o întîlnire a noilor proprietari cu Henry Raphaelson. Bancherul se arătase înțelegător la telefon, și o asigurase că se va strădui să rezolve favorabil cererea familiei Morrison.

Meredith își îndreptă gîndurile către alte probleme, în timp ce Jonas conducea mașina spre Manhattan. Se concentră mai ales asupra călătoriei în Anglia, unde se pregătea să cumpere un hotel. Era convinsă că-i va plăcea unul din cele două hanuri alese de Patsy Canton. Dacă avea noroc, putea încheia rapid tranzacția, ceea ce îi va permite să plece cît mai curînd la Paris, unde o aștepta Agnes D'Auberville.

Patsy o invitase la dejun duminică, pentru a discuta noile probleme legate de afaceri și a planifica demersurile viitoare. În principiu, urmau să plece amîndouă luni în nordul Angliei, mai întîi în Cumbria. După ce vedeau hotelul din Lake District, plecau cu mașina în Yorkshire, unde se afla hanul dintre văi.

Cînd o întrebase pe Patsy pe care dintre cele două îl prefera, aceasta îi răspunsese cam evaziv:

– Cel din Keswick necesită mai puține amenajări.

Meredith insistase în continuare să îi afle părerea, dar Patsy refuzase să mai facă alte comentarii.

– Vreau ca decizia să fie în exclusivitate a ta, murmurase Patsy. Nu-ți spun părerea mea ca să nu te influențez în luarea deciziei. Te rog, nu mai insista.

Patsy sugerase că, în cazul în care trebuia să se mai întoarcă la Londra, să plece direct la Paris cu o cursă de pe Leeds-Bradford Airport.

– Sînt multe zboruri spre Paris; la fel ca și din Manchester, care este foarte aproape.

Meredith recunoscuse că ideea era excelentă, căci le permitea că cîștige timp.

Rezemîndu-se de spătarul banchetei, închise ochii și-și reaminti că trebuia să-și facă bagajele; încercă să se decidă ce haine să-și ia. Brusc, îi veni în minte Reed Jamison și întîlnirea la cină pe care o avea cu el. Era îngrozită la gîndul că trebuia să-l vadă, dar nu putea anula întîlnirea, întrucît dorea să o termine cu el.

De fapt, n-am avut o relație adevărată, își zise ea, privind pe geam. Legătura lor rămăsese destul de convențională, deși în ultima vreme el părea convins că lucrurile stau altfel. Încercînd să nu își piardă buna dispoziție, Meredith adoptă o atitudine pozitivă, spunîndu-și că problema avea să se rezolve fără nici o dificultate. El trebuia să înțeleagă. Doar era bărbat în toată firea.

În sinea ei, Meredith știa că-și face iluzii. Instinctul îi spunea că nu-i va fi ușor să rupă relația cu el.

4

– Știu că m-ai considerat încăpățînată deunăzi, zise Patsy Canton, cînd n-am vrut să discut cu tine despre hanuri, dar...

– Mai degrabă evazivă, o întrerupse Meredith.

– Ei bine, nici evazivă, nici încăpățînată. Doar prudentă. N-am vrut să ai idei preconcepute, sub influența mea, înainte de a fi văzut hotelurile. Acum, însă, îți pot oferi un fel de să-i zicem *previzionare*. Proprietarul hanului de lîngă lacul Windermere, în Lake District, ne-a trimis un vagon de fotografii. Au sosit ieri. Am să ți le arăt.

Patsy se ridică de pe fotoliu și traversă salonașul roșu din locuința ei aflată în cartierul londonez Belgravia, unde ea și Meredith beau un pahar duminică înainte de prînz.

La aproape patruzeci de ani, Patsy era o femeie atrăgătoare, mai degrabă frumoasă decît drăguță, bine făcută, aproape la fel de înaltă ca Meredith. Blondă, cu

părul tuns scurt şi ondulat, avea nişte ochi cenuşii şi mari, şi o privire inteligentă. Ceea ce impresiona, însă, cu adevărat era tenul ei perfect, caracteristic multor englezoaice.

Oprindu-se lîngă birouaşul în stil georgian, Patsy luă un plic mare, se întoarse la sofa şi se aşeză lîngă Meredith.

– Ian Grainger, proprietarul de la Heronside, este foarte mîndru de fotografii. Le-a făcut chiar el, în primăvara şi în vara trecute, spuse ea înmînîndu-i plicul lui Meredith, care scoase nerăbdătoare fotografiile.

După ce le privi cîteva secunde, se întoarse spre Patsy şi spuse:

– Are toate motivele să fie mîndru. Fotografiile sînt splendide. Ca şi Heronside, de altfel, dacă ar fi să ne luăm după ceea ce vedem aici.

– Perfect adevărat, Meredith. Mai mult chiar, fotografiile nu pun în evidenţă toate calităţile hanului şi ale împrejurimilor. Dacă ai şti cît de luxoase sînt camerele! În oricare intri te simţi răsfăţat. Întregul hotel e foarte bine conceput, cu multe antichităţi frumoase şi tapiserie scumpă; ştiu cît preţ pui pe aspectul decorativ, cît de mult te preocupă ambianţa generală. Cît despre terenurile din jur, sînt absolut uluitoare, ce zici?

Încuviinţînd din cap, Meredith trecu din nou în revistă fotografiile, alegînd una dintre ele care înfăţişa

un colț de pădure. Solul era acoperit cu un covor de stînjenei, iar printre coroanele verzi ale copacilor se strecurau razele soarelui. Lateral, pe o pantă, se vedeau narcise galbene și strălucitoare, iar în depărtare, o bucată de lac – o întindere nesfîrșită de ape liniștite, argintii, care sclipeau sub lumina aurie.

– Uite, Patsy, spuse Meredith, întinzînd fotografia spre partenera ei. Spune și tu, nu e superb?

– Da, mai ales panta asta acoperită de narcise. Nu-ți amintește de un poem de Wordsworth?

Meredith se holbă la ea.

– Cel cu narcisele. Nu-l știi?

Meredith clătină din cap.

– Îmi place enorm poezia asta, zi mărturisi Patsy și, aproape involuntar, începu să recite:

Hoinăream singuratic ca un nor
Care plutește peste văi și dealuri,
Cînd brusc zării strînse laolaltă
O mulțime de narcise aurii,
Acolo lîngă lac, sub frunze de copaci
Fremătînd și jucînd în adierea vîntului.

– Ce frumos, spuse Meredith.

– Nu l-ai învățat la școală?

– Nu, murmură Meredith.

– Cel mai mult îmi place ultima strofă, continuă Patsy. Vrei să ţi-o spun?

– Da, te rog. Reciţi extraordinar de frumos.

Patsy continuă:

Căci ades', cînd stau culcat,
Privind în gol sau foarte gînditor,
Le întrevăd cu ochiul minţii,
Acea binecuvîntare a solitudinii,
Iar inima-mi de har se umple
Dansînd cu mirificele narcise.

– Superb, exclamă Meredith, zîmbind. E-atît de liniştitor... îţi alină sufletul.

– Şi eu am acelaşi sentiment.

– Cred că ultima strofă am mai auzit-o. *Undeva.* Dar nu-mi dau seama unde, şopti Meredith. Oricum, nu la şcoală. Cîteva clipe, încercă să-şi amintească, dar nu izbuti. Poezia îi trezise o amintire difuză, pe care nu putea s-o localizeze. Acea frîntură fugitivă de memorie rămînea fără contur precis.

– Din păcate, n-am nici o fotografie cu hanul de lîngă Ripon, spuse Patsy. Familia Miller, căreia îi aparţine hotelul, avea cîteva fotografii foarte bune. Totuşi ele nu redau bine spiritul locului, sufletul ţinutului, aşa că, pînă la urmă, nu le-am mai luat. Vei putea aprecia chiar tu locul, cînd vei ajunge acolo.

– Nici o problemă. Meredith o privi cu atenție. Dar nu-i așa că *îți place* Skell Garth?

– Oh, da, Meredith, foarte mult, altminteri nu te-aș tîrî pînă acolo, se grăbi Patsy să-și liniștească partenera. Poziția este superbă, împrejurimile sînt absolut pitorești. De la hotel de deschide o priveliște fabuloasă, în mijlocul căreia se află Fountains Abbey, unele dintre cele mai impresionante ruine din Anglia. Da, Skell Garth este unic în felul său.

– Skell Garth, repetă Meredith. Știi, cînd mi-ai vorbit prima dată de hotelul ăsta, numele mi s-a părut extrem de ciudat.

– E normal. Dă-mi voie să-ți explic. Skell este un rîu care străbate localitatea Ripon și ținutul unde se află hotelul și mănăstirea. *Garth* reprezintă un arhaism din Yorkshire, care înseamnă *cîmp;* cuvîntul este folosit încă de mulți fermieri din zonă cînd vorbesc de cîmpurile lor.

– Prin urmare, numele exact este de fapt *cîmpul rîului Skell!* Nu-i așa?

Patsy rîse, încîntată de perspicacitatea lui Meredith.

– Așa-i! Parcă ai fi originară din Yorkshire!

Cele două prietene și partenere continuară un timp să discute despre hoteluri, sorbind din vinul alb, după care trecură la alte subiecte legate de afacerile firmei.

Brusc, Patsy sări în picioare, exclamînd:

– Doamne Dumnezeule! Miroase oribil. Sper că n-am făcut scrum mîncarea!

Ieşind ca o furtună din salon, se repezi pe scări în jos, la bucătărie.

Meredith porni după ea.

Patsy stătea ghemuită lîngă cuptor amestecînd sosul din tavă cu o lingură lungă.

– S-a ars? întrebă Meredith îngrijorată.

– Din fericire, nu, spuse Patsy, ridicîndu-se. Închise uşa de la cuptor şi se răsuci, zîmbind, spre Meredith. Cîţiva cartofi s-au prins de tavă, dar mielul n-a păţit nimic, iar ceapa s-a cam rumenit şi ea. De fapt, aş zice că *s-a înnegrit* de-a binelea. În fine, nu s-a întîmplat *aproape* nimic. Sper că ţi-e foame, fiindcă am pregătit tone de mîncare.

– Sînt lihnită. Dar nu trebuia să munceşti atîta. Puteam să te invit eu la restaurant.

– Îmi place la nebunie să gătesc... din cînd în cînd, o asigură Patsy. Îmi aduce aminte de copilăria pe care am petrecut-o în Yorkshire. Şi, oricum, Meredith, cred că nu ţi se întîmplă prea des să ai parte de un prînz englezesc tradiţional, aşa-i?

– Aşa-i, chicoti Meredith. Abia aştept să văd ce gust are.

5

În după-amiaza aceea, vîntul bătea tare. În timp ce se plimba cu paşi sprinteni prin Green Park, frunzele răzleţe i se învolburau în jurul picioarelor, iar poalele pardesiului crem se umflau ori de cîte ori se pornea cîte o rafală de vînt.

Pe Meredith n-o deranja vîntul. Razele soarelui anulau efectul volburei şi al aerului răcoros; se bucura că îşi putea dezmorţi picioarele după lungul dejun cu Patsy.

Îi făcuse, însă, plăcere vizita la vechea ei prietenă şi parteneră, cu care discutase o sumedenie de lucruri, nu numai despre afaceri, ci şi despre viaţa lor. De altfel, lui Meredith îi plăcea căsuţa de păpuşi, cum numea ea locuinţa prietenei sale. Situată în Belgravia, casa avea patru niveluri şi era decorată cu gust, amintind stilul adoptat de ele pentru hoteluri: o ambianţă rustică, mobilier din lemn, de foarte bună calitate, o combinaţie de ţesături interesante îmbinate şi asortate cu măiestrie,

culori vii armonizate cu grijă, plus o serie de accesorii mai puţin obişnuite.

Meredith se gîndea la Patsy, care îi era nespus de dragă. Bancherul ei din New York, Henry Raphaelson, fusese cel care le făcuse cunoştinţă în 1984. Henry o ştia pe Patsy din perioada adolescenţei, întrucît fusese ani de-a rîndul bun prieten şi asociat de afaceri cu tatăl ei, bancher în City.

Cele două femei se plăcuseră de la bun început şi, după cîteva întîlniri eficiente, hotărîseră să se asocieze în afaceri deschizînd un birou londonez al firmei Havens Incorporated.

În anii care urmaseră, Patsy adusese mari beneficii firmei. Era o parteneră de nădejde, muncitoare, devotată şi leală. Deşi nu avea imaginaţia şi intuiţia lui Agnes D'Auberville, poseda, în schimb, mult simţ practic. De asemenea, talentul dovedit în activitatea de promovare a firmei adusese mari avantaje pentru Havens. Nu exista alt hotel în Anglia care să se bucure de atîta publicitate şi atenţie din partea presei, ca Haddon Fields din Cotswoods. De fapt, în cei zece ani scurşi de la inaugurarea hotelului, nu existase nici o apreciere negativă la adresa lui.

Cînd Meredith se arătase interesată să deschidă un hotel în Franţa, Patsy o dusese la Paris şi i-o prezentase pe Agnes D'Auberville. Cele două tinere

fuseseră colege la cursurile de la Sorbona și rămăseseră bune prietene.

La fel ca Patsy, Agnes dorea de multă vreme să investească banii moșteniți într-o afacere în care să se implice total. În consecință, profitase de ocazie pentru a deschide la Paris o filială a firmei Havens Incorporated, și se lansase cu entuziasm în acțiunea de amenajare a hanului de pe Valea Loarei.

Meredith și Agnes depistaseră Château de Cormeron, situat pe malurile splendidului rîu Indre, în centrul Văii Loarei. Cumpăraseră castelul și vreme de aproape un an îl amenajaseră transformîndu-l în han rustic. Fusese necesar să schimbe dușumelele, să refacă tavanul, să instaleze încălzire centrală și aer condiționat; înlocuiseră aproape în totalitate instalațiile sanitare și rețeaua electrică. După ce rezolvaseră problemele de renovare, se apucaseră să redecoreze hotelul într-un stil corespunzător, optînd în principal pentru mobilă rustică franceză, vechi tapiserii, stofe tradiționale extrem de luxoase și accesorii unice, achiziționate din magazinele de antichități din zonă.

Investiseră multă energie, efort, talent și bani, însă rezultatul final fusese absolut uluitor.

Spre imensa lor satisfacție, micul hotel se dovedise o afacere extrem de rentabilă. Château de Cormeron era situat în apropierea marilor castele de pe

Loara – Chinon, Chenonceaux, Azay-le-Rideau, Loches și Montpoupon – deschise pentru public și extrem de căutate de turiștii străini.

Mulți turiști înstăriți gravitau în jurul fermecătorului Château de Cormeron, atrași de luxul, confortul și serviciile excelente, care-l făcuseră renumit. În plus, hanul se afla într-un peisaj de-a dreptul bucolic și în imediată apropiere de castele celebre. Hotelul se putea lăuda, de asemenea, cu unul dintre cele mai bune restaurante din regiunea Loarei.

Agnes D'Auberville devenise ca și Patsy o bună prietenă și parteneră de afaceri pe care se putea bizui. Între cele trei femei se stabilise o relație excelentă.

Ca și Meredith, Patsy era divorțată și avea doi băieți gemeni, care își făceau școala într-un pension din străinătate. Agnes, care avea treizeci și opt de ani, aceeași vîrstă cu Patsy, era măritată cu Alain D'Auberville, binecunoscutul actor de teatru; și aveau o fetiță de șase ani, Chloe.

Ce noroc am avut cu ele, se gîndea Meredith, încheindu-și plimbarea prin Green Park și ieșind în Piccadilly. Ne completăm; amîndouă au avut o mare contribuție la succesul firmei Havens în Europa.

În apropiere de Ritz, se opri la intersecție, așteptînd să se schimbe culoarea semaforului. Traversă Piccadilly și o luă înapoi, spre Claridge's, pe Brook Street.

Lui Meredith îi făcuse întotdeauna plăcere să se plimbe prin Londra, iar mersul pe jos şi aerul răcoros o învioraseră. Luînd-o pe Hay Hill, porni în sus spre Berkeley Square. Traversînd scuarul, se gîndi că părculeţul din centrul părea cam mohorît, cu copacii dezgoliţi de frunze şi cu petele de zăpadă murdară de pe peluza îngălbenită.

Admiră totuşi clădirile vechi şi elegante din Mayfair, zona din Londra pe care o cunoştea cel mai bine. Venea aici de douăzeci şi cinci de ani, după ce în 1974 se măritase cu David Layton. Avea pe atunci douăzeci şi trei de ani şi era extrem de tînără în unele privinţe, deşi se maturizase deja.

Anglia o impresionase în mod deosebit. Se simţea bine aici şi îi plăceau englezii, cu idiosincraziile, bunele lor maniere şi politeţea lor specifică, fără a mai pomeni de extraordinarul simţ al umorului care îi caracteriza.

David Layton era un englez stabilit în America; locuia şi lucra în Connecticut. După ce se căsătoriseră la Silver Lake, o dusese la Londra pentru a-i face cunoştinţă cu sora lui, Claire, cu soţul şi copiii acesteia.

Meredith îl iubise suficient pe David ca să se mărite cu el. Regretase că, pînă la urmă, căsnicia lor se destrămase. Toate tentativele lor de a salva mariajul fuseseră zadarnice, aşa încît singura soluţie fusese divorţul.

Unicul lucru bun cu care se soldase această legătură nesigură şi încordată era fiul lor, Jonathan. Din păcate, David nu-şi mai întîlnise fiul. Se mutase în California prin anii '80 şi nu făcuse nici un efort pentru a veni în est ca să-l vadă şi nici nu-l invitase vreodată pe Coasta de Vest.

David nu ştie ce a pierdut, murmură Meredith. Îi părea rău că lucrurile stăteau aşa, deşi lui John nu-i prea păsa că David îl neglija. Nu pomenea niciodată de tatăl lui.

Meredith trebuia să recunoască cum că îi fusese destul de greu să-l crească singură pe Jon. Noroc că se dovedise a fi un copil bun, ca şi scumpetea de Cat. Pînă la urmă, nimic nu fusese zadarnic... toată munca asiduă, toate sacrificiile, nesfîrşitele compromisuri, dragostea pe care le-o dăruise. Pentru a putea fi o mamă bună plătise un greu tribut, dar se mîndrea cu copiii ei. Şi, ciudat, era mîndră şi de ea.

În toţi acei ani cît fusese singură cu Cat şi Jon, îşi întemeiase şi îşi dezvoltase firma, fapt ce nu-i lăsase timp să cunoască un alt bărbat, darămite să aibă o legătură amoroasă. *Avusese* cîţiva prieteni de-a lungul vremii, dar renunţase la toţi, fiind prea prinsă cu munca şi educaţia copiilor. În sinea ei, nu regreta că procedase aşa. Copiii au reprezentat şi reprezentau în continuare scopul vieţii ei.

Îl cunoscuse pe Brandon Leonard în împrejurări

prielnice, cu patru ani în urmă, dar era însurat. În scurt timp Meredith înțelesese că, de fapt, tipul nu numai că nu era despărțit, cum pretindea, ci nici măcar nu avea intenția să-și părăsească nevasta sau să divorțeze. Pe scurt, Brandon nu renunța la soția lui, dar voia să aibă și amantă. Cum Meredith nu era genul de femeie care să accepte să fie pe planul doi, relația se terminase.

Apoi, anul trecut în septembrie, cînd fusese la Londra, Patsy o dusese la vernisajul unei expoziții de sculptură la Lardner Gallery, de pe Bond Street. Acolo, printre operele de Arp, Brâncuși, Moore, Hepworth și Giacometti, îl zărise pe Reed Jamison, proprietarul galeriei de artă: înalt, brunet, chipeș, plin de farmec. De multă vreme nu mai văzuse un bărbat atît de atrăgător și, după toate aparențele, liber. „Atenție" o avertizase Patsy. Cînd o întrebase „de ce", Patsy îi spusese: „Bagă de seamă. Sclipește de inteligență, dar e un tip dificil". Insistase să afle mai mult, iar Patsy îi spusese pe un ton enigmatic: „Ferească-ne Dumnezeu de eroul byronian plin de melancolie. Oh, Doamne, și de spectrul lui Heatchliff".

Meredith n-o prea înțelesese, dar Reed Jamison, după ce o privise lung, pornise deja asediul.

Inițial doar atrasă, Meredith se lăsase apoi subjugată de farmecul lui; treptat, însă, în lunile următoare, începuse să nu se mai simtă bine în prezența

lui, motiv pentru care devenise din ce în ce mai rezervată.

Cu prilejul ultimei lui vizite la New York, anul trecut în noiembrie, Meredith fusese foarte dezamăgită. Reed se arătase ursuz, arțăgos și posesiv. Depistase chiar o anume agresivitate la el, care o alarmase.

În seara aceasta îi va spune că nu dorea să-l mai vadă, că relația lor, așa cum fusese ea, nu mai avea nici un sens. Nu-i făcea nici o plăcere că trebuia să procedeze așa, dar n-avea încotro.

– De ce te frămînți atît? o întrebase ceva mai devreme Patsy. Cinezi cu el diseară, nu-i spui nimic și mîine pleci, în Lake District și Yorkshire. Apoi dispari la Paris. Nu-ți mai face sînge rău. Evită orice confruntare penibilă.

– Dar trebuie să-i spun că s-a terminat. Nu-ți dai seama că altminteri va continua să mă chinuie, să-mi învenineze zilele, să mă preseze? Trebuie să-i spun răspicat că nu vreau să-l mai văd!

– Dar de fapt ce s-a întîmplat? întrebă Patsy curioasă.

– El e de vină. E un bărbat prea complicat pentru mine.

– Îmi pare rău că trebuie s-o fac, dar îți reamintesc că te-am avertizat... murmură Patsy.

– Da, Patsy, ai dreptate. Mi-ai spus să fiu cu băgare de seamă și ai avut perfectă dreptate.

Continuaseră apoi să discute despre alte lucruri, dar Meredith se întreba dacă nu cumva Patsy avea dreptate. Poate că era mult mai simplu să cineze cu Reed şi să nu spună nimic.

N-ar strica, eventual, să procedeze aşa, gîndi ea în timp ce mergea pe Brook Street.

– Bună ziua, doamnă, o salută portarul în livrea la intrarea în Claridge's.

– Bună ziua, îi răspunse şi ea, zîmbind cu amabilitate.

Martin, unul dintre portari, o salută în timp ce Meredith traversa holul îndreptîndu-se spre ascensor.

– Meredith!

Se opri brusc, apoi se întoarse încet, arboră un zîmbet dulceag şi porni spre bărbatul care o strigase.

– Reed! Bună! Dar n-ai venit un pic cam devreme?

Zîmbind, se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz.

– Sînt la ceai cu nişte prieteni, făcu el indicîndu-i cu un gest salonul în care se intra din holul hotelului şi unde, la una dintre mese, se afla un grup de bărbaţi. Iubito, nici nu ştii cît mă bucur că te văd, continuă el, privind-o în ochi. Mi-a fost tare dor de tine; de fapt, ţi-am mai spus asta şi la telefon, azi-dimineaţă. Tocmai mă pregăteam să te sun în cameră şi să te invit jos în salon, cînd te-am văzut intrînd în hol. O înşfăcă zdravăn de braţ şi o trase spre salon.

Meredith se împotrivi, clătinînd din cap.

– Reed, nu pot veni. Drăguț din partea ta că m-ai invitat, îți mulțumesc, dar mai am multă treabă înainte de cină. Își privi ceasul de la mînă și adăugă: s-a făcut aproape cinci. Ne vedem tot la șase și jumătate, nu?!

– Sigur că da. Chiar mai devreme dacă dorești. Haide, zău, vino la masa noastră, insistă el, încercînd din nou să o tragă spre salon.

Meredith îi spuse încetișor:

– Te rog, Reed, nu fă o scenă aici. Nu pot veni la ceai. Am de dat niște telefoane și trebuie să mă schimb pentru cină.

O eliberă brusc și se îndepărtă cîțiva pași:

– Foarte bine, spuse el, devenind arțăgos. Nu te găti prea tare. Astă-seară te duc la cîrciumă.

Meredith se strădui să zîmbească și murmură:

– Ne vedem curînd, Reed. Apoi fără să-i mai lase răgazul de a adăuga ceva, se răsuci pe călcîie și intră repede în lift.

O dată ajunsă în apartament, își scoase pardesiul și-și descheie blazerul. Se duse în dormitor, deschise ușa de la dulap și alese pentru cină un compleu negru, blestemînd clipa în care îl întîlnise pe Reed Jamison.

6

La şase şi jumătate fix se auzi un ciocănit la uşa apartamentului.

Trecînd din dormitor în salon, Meredith, încheindu-şi blazerul, arboră un zîmbet amabil înainte de a deschide uşa.

– Sper că n-am venit prea devreme, spuse Reed, sărutînd-o pe obraz.

– Foarte punctual, replică Meredith, retrăgîndu-se pentru a-l lăsa să intre. Îmi iau geanta şi mantoul şi putem pleca.

– Oh, dar e mult prea devreme să mergem la restaurant, draga mea. Ce-ar fi să bem înainte un pahar aici?! Îşi puse pardesiul pe un scaun şi se opri în mijlocul salonului. După ce aruncă o privire în jur, se duse lîngă şemineu şi se rezemă de poliţa acestuia, pozînd cu eleganţă.

– Bine, zise Meredith, străduindu-se să fie amabilă, deşi nu-i făcea plăcere să-l vadă în apartamentul

ei. Sperase ca Reed să-i telefoneze din holul hotelului. În timp ce apăsa butonul soneriei pentru a-l chema pe chelner, își drese glasul și întrebă: Tu ce-ai vrea să bei?

– Whisky cu gheață, te rog, draga mea.

– Unde mergem la cină? întrebă ea, încercînd să lege o conversație.

– Ei, asta-i o surpriză! exclamă el.

– Dacă îmi amintesc, spuneai ceva despre o circiumioară.

– Te duc la un restaurant chinezesc, într-o zonă mai periferică. Dar o să-ți placă. Localul este foarte pitoresc și are cea mai bună mîncare chinezească din Londra. Preparate autentice, nu farafastîcuri și surogate ca în restaurantele elegante din West End.

– Abia aștept să gust din bunătățile acelea, murmură ea, îndreptîndu-se spre holul apartamentului, pentru a-i deschide chelnerului care bătuse la ușă. După ce comandă băuturile, se întoarse lîngă șemineu și se așeză.

Privind-o cu atenție, aplecat ușor spre ea, Reed spuse:

– Sînt un pic supărat pe tine, draga mea.

– *Oh?* exclamă Meredith, privindu-l nedumerită. Fiindcă n-am vrută să vin la ceai și să îți cunosc prietenii?

– Nu, nu, firește. Asta nici nu contează. Dar sînt oarecum surprins că te-ai dus să iei prînzul cu Patsy, deși eu te invitasem la mine.

Meredith fusese luată pe nepregătite.

– Dar, Reed, Patsy și cu mine am avut de discutat o sumedenie de probleme de afaceri. Ți-am spus, de altfel, săptămîna trecută, cînd mă aflam încă la New York, că am multe chestiuni de rezolvat în această călătorie și...

– *Ei, nu mai spune!* i-o reteză el cu un rîs sardonic. Puteai să rezolvi cu Patsy și la telefon, nu crezi?

– Nu, nu puteam! îi trînti ea, exasperată, ridicînd tonul. O enerva. Remarca, a cîta oară, că el nu dădea doi bani pe munca ei. Înfrînîndu-și iritarea, continuă pe un ton ceva mai calm: Aveam de discutat despre afaceri și țineam neapărat să mă văd cu ea.

– Dar nu țineai la fel de mult să te vezi cu mine...

– Reed, nu fi...

Se auzi un ciocănit la ușă și chelnerul intră cu tava cu băuturi. Meredith se ridică în picioare, îi mulțumi și îi dădu cîteva monede pe care le păstra în scrumieră pentru bacșișuri. După ce îi întinse lui Reed, paharul, și-l luă pe al ei și se așeză pe canapea.

– Noroc, spuse Reed, luînd o înghițitură de whisky.

– Noroc, zise Meredith ducînd simbolic paharul la gură, după care îl puse pe măsuță. N-avea nici un chef să bea în seara asta.

Reed o privi, de data asta zîmbitor.

Meredith răsuflă ușurată că trecuse momentul

penibil. Își zise că în seara aceea Reed părea mai puțin ursuz și mai bine dispus decît fusese cînd se întîlniseră în holul hotelului.

– I-ai spus lui Patsy că intenționezi să te muți la Londra peste cîteva luni? o întrebă el.

Meredith rămase cu gura căscată.

– Ce ți-a venit, Reed? N-am de gînd să mă mut nicăieri.

– Cînd am fost la New York în noiembrie m-ai făcut să înțeleg că intenționezi să locuiești la Londra.

– Ba nu, n-am spus așa ceva.

– Se poate, Meredith?! Practic te-am cerut în căsătorie și ți-am spus că mi-e greu să mai continuăm așa, că nu putem întreține o relație peste Oceanul Atlantic. Ți-am dat de înțeles foarte clar că vreau să stai aici, cu mine. Țin foarte mult la asta. Iar tu ai fost de acord.

– Reed, nu-i adevărat, n-am fost de acord!

– Ba da!

– Poate în închipuirea ta, Reed. N-aș fi putut nici în ruptul capului să te las să crezi așa ceva!

Se uită la ea nevenindu-i să creadă că auzise bine, iar în ochii lui căprui se iviră brusc scîntei de furie.

– Mi-aduc aminte perfect: ți-am spus că simt nevoia să stai cu mine aici, la Londra, iar tu ai fost de acord să vii.

Meredith nu-și amintea să fi avut o asemenea

discuție și tocmai se pregătea să i-o spună, cînd el se ridică și veni să se așeze lîngă ea.

– Ce se întîmplă cu tine, draga mea? De ce te porți așa? o întrebă el, apropiindu-se și mai mult și îmbrățișînd-o. Nu fi rea, iubito, știi cît de mult țin la tine. Am nevoie de tine, Meredith, am nevoie de tine *aici*. Nu la New York, ci aici. Ți-am spus asta cînd am fost în SUA și am crezut că în curînd vei renunța la firmă și te vei stabili definitiv la Londra, cu mine.

– Reed, pe cuvînt, ai interpretat totul greșit. Nu știu cum a fost posibil... Dar n-am nici cea mai mică intenție să renunț la afaceri.

– Atunci, nu renunța. Dacă vrei să muncești, poți să continui, deși nu e necesar. Știi foarte bine că sînt în stare să cîștig pentru amîndoi. Și nu te gîndi la galerie, asta nu contează, e doar un capriciu. Nu uita că am o avere frumoasă. Chiar dacă Monty, fiind cel mai mare, moștenește titlul bătrînului, mie îmi rămîn banii de la mămica.

Meredith se holba la el amuțită. Nu știa ce să spună și se simțea îngrozită.

Pe neașteptate, Reed o luă în brațe. Era un bărbat înalt, bine făcut și puternic, așa că o strînse ca într-o menghină lipindu-și buzele de gura ei.

Zbătîndu-se, Meredith izbuti cît de cît să-l îndepărteze și încercă să scape din îmbrățișarea lui.

Brusc, Reed îi dădu drumul la fel de repede cum o îmbrățișase. O privi ciudat și i se adresă pe un ton calm și glacial:

– De ce te-ai smuls de lîngă mine atît de violent, de parcă aș fi ciumat? Ce s-a întîmplat?

Meredith își mușcă buza, fără să răspundă. Apoi țîșni în picioare și alergă spre fereastră, unde rămase privind pe geam.

O tăcere de gheață se așternuse în cameră.

Meredith tremura. Voia să termine o dată povestea asta. Să termine cu el. Și asta cît mai elegant cu putință. Însă Reed era un bărbat dificil și, chiar mai grav, își imagina tot felul de lucruri care nici nu se întîmplaseră.

După cîteva momente, cînd reuși să se mai calmeze, se întoarse cu fața spre el și rosti apăsat, pe un ton amabil:

– Reed... ascultă-mă te rog cu atenție... lucrurile nu mai merg bine între noi. Și asta de săptămîni întregi.

– Cum naiba poți să spui așa ceva! Ne-am simțit minunat la New York. Dacă nu cumva mă înșel, n-a trecut decît o lună de atunci.

Meredith clătină din cap, din ce în ce mai disperată. Voia să fie drăguță, să se despartă de el în termeni buni, dar în sinea ei știa că pînă la urmă va trebui să-i spună limpede ce simte față de el.

– N-a fost deloc minunat, Reed. Oricum, nu pentru

mine. Mi-am dat seama că nu ne potrivim deloc, că sîntem absolut incompatibili. Am început să mă simt prost cu tine și am înțeles că relația noastră nu merge.

– Nu-i adevărat. Dacă ai locui aici și nu am întreține această relație de la mare distanță, totul ar fi altfel. Te rog, Meredith, mută-te la Londra cu mine.

– Reed, ți-am spus doar, noi doi nu putem avea un viitor împreună. Și oricum sînt foarte implicată în afacerile firmei.

– Haide, Meredith, las-o baltă. Nu cred în ruptul capului că profesia e idealul tău în viață. N-aș fi putut iubi o asemenea femeie, iar eu pe tine te iubesc.

Meredith tăcea.

– Te iubesc, repetă el.

– Oh, Reed, îmi pare rău... dar eu nu am același sentiment pentru tine.

– Dar nu asta m-ai lăsat să cred pînă acum, îi spuse el șoptind și ochii i se îngustară.

– Recunosc că în toamna trecută am fost îndrăgostită de tine, e-adevărat. *Doar* îndrăgostită. Ceea ce înseamnă ceva trecător. Nu pot să mă implic într-o relație serioasă cu tine.

– Dar ne-am simțit atît de bine împreună, Meredith. De ce spui asemenea lucruri?

Trăgînd adînc aer în piept, Meredith explodă:

– N-a trecut mult timp și am ajuns să înțeleg că tu nu ții cont de viața mea. Nici de viața mea de familie

împreună cu copiii, și nici de munca mea. N-am de gînd să-mi ignor copiii de dragul tău ca, de altfel, de dragul nimănui, iar la munca mea nu voi renunța niciodată. Este extrem de importantă pentru mine. Am sacrificat prea mulți ani și am făcut prea multe eforturi pentru a ajunge unde am ajuns.

– Meredith, mă dezamăgești, spuse el, pe un ton rece și zeflemitor. Credeam că ești altfel, că ești o femeie de modă veche, care se conduce după valorile tradiționale. Ce eroare! Nici nu-mi vine să cred că m-am putut înșela atît de tare. Sau pur și simplu m-ai înșelat, concluzionă el ridicînd din sprîncene.

Meredith îi răspunse rostind cuvintele rar și apăsat:

– Știi, de fapt ai pus punctul pe „i", Reed. *Simt* că nu pot fi la înălțimea așteptărilor tale, că nu corespund pretențiilor tale. În noiembrie am început să îmi dau seama că tu îți închipui că ești pe primul loc în viața mea. Din păcate, nu e așa. Am dorit să mă văd cu tine seara tocmai pentru a-ți explica totul și a pune capăt relației noastre.

Reed Jamison amuțise. La cei patruzeci și unu de ani ai lui nu i se întîmplase niciodată ca o femeie să se descotorosească de el. Fusese întotdeauna cel care termina sau începea o relație amoroasă. Obținea ce voia și, ca un păpușar, ținea în mîini sforile marionetei.

Reed continua să se holbeze la Meredith. Era singura femeie care se dovedise mai tare decît el şi o furie cumplită îl cuprinse. Sări în picioare, uitîndu-se mînios la ea.

– Mă bucur că am putut afla pînă la urmă ce fel de femeie eşti! Înainte să săvîrşesc greşeala majoră de a mă însura cu tine! zbieră el.

Fără să mai spună o vorbă, Reed traversă încăperea, îşi luă din zbor haina şi plecă trîntind uşa cu atita furie, încît candelabrul zornăi şi se clătină amenințător.

Meredith alergă la uşă, o încuie şi se rezemă cîteva secunde de ea; tremura toată. După ce se calmă, se aşeză la birou şi formă numărul lui Patsy. Nu răspundea nimeni. Tocmai cînd se pregătea să închidă, glasul lui Patsy rosti „alo".

– Patsy, eu sînt. Reed a fost aici şi i-am spus că între noi doi totul s-a terminat... A ieşit ca o furtună.

– Păi, zi mersi că ai scăpat. Că ai reuşit să-i spui. Normal că a ieşit ca un turbat de la tine. Nu-i obişnuit să i se dea papucii. De fapt, parțial asta e problema lui. Femeile l-au răsfățat şi a ajuns să creadă că pentru orice făptură el e o mană cerească.

– Da, înțeleg ce vrei să spui. Dar să ştii că e şi îngrozitor de misogin. Cred că mi-am dat seama de asta cînd a fost ultima oară la New York. Nu ia în serios firma

și nici viața mea. E plin de el și nu-și poate închipui de ce nu dau buzna să locuiesc aici cu el. A zis că vrea să se însoare cu mine.

– Te-a cerut de nevastă! Dumnezeule! Păi, fata mea, să știi că e mort după tine. De cînd a divorțat de Tina Longdon, a zburat din floare-n floare.

– Nu prea pricep ce vrei să spui.

– Ei, genul ăla de tip care consideră că... *eu pun condițiile în dragoste, iubito. Mersi pentru tot. Pa și la revedere.* Un fel de *iubește-și-lasă*, așa le zicem pe-aici bărbaților de acest soi. Știu cîteva femei care au suferit din cauza lui Reed.

– Și mie de ce nu mi-ai spus?

– Ba ți-am spus, Meredith, oricum am încercat să te previn cum m-am priceput mai bine. Ți-am spus că e un bărbat dificil.

– Mi-ai spus de fapt că e genul de erou byronian plin de melancolie, sau ceva asemănător, iar eu n-am prea înțeles la ce te refereai.

– Oh, rolul ăsta l-a adoptat de cîțiva ani. Dar e o poză. Presupun, însă, că a avut succes și i-a pus la picioare o grămadă de femei. Asta nu înseamnă că ar avea cumva nevoie să-și compună comportamentul. Lăsînd la o parte faptul că arată foarte bine și are mult farmec, e destul de prefăcut.

– Ai perfectă dreptate. Și tu crezi că pe femei le

dă gata cu aerul ăsta melancolic?

– Da, așa cred. Oricum, pe multe. Privirile în care întrezărești un foc ascuns, expresia duioasă, atitudinea capricioasă sînt extrem de atrăgătoare. O grămadă de femei preferă tipul de bărbați care poartă în suflet o suferință ascunsă, genul de Heathcliff chinuit și disperat. Patsy se opri, după care continuă: Nu asta te-a atras, de fapt, pe tine la el?

– Nu, răspunse Meredith repede. La drept vorbind, să știi că a început să fie ursuz și capricios abia din noiembrie trecut. Iar atitudinea asta mă irită mai mult decît orice.

– E normal! rîse Patsy. Oricum, important e că nu te-a afectat faptul că i-ai dat papucii.

– Nicidecum, rîse Meredith. Desigur, nu-mi place să fac pe cineva să sufere. Dar trebuia să procedez așa; trebuia să-i spun lui Reed. Era imperios necesar să termin cu el.

– Da, înțeleg.

– Am considerat mai cinstit să-i spun clar care sînt sentimentele mele. Și asta imediat, fără nici o amînare. E mult mai bine să eviți ca lucrurile să se complice și mai mult. Situațiile de genul ăsta îți lasă întotdeauna un gust amar.

– Mie-mi spu?! exclamă Patsy. Tony mi-a reproșat ani de zile că am divorțat. Și dă vina pe mine, firește.

Ce-ar fi să vii la cină? Sau dacă nu vrei să stăm doar noi două, putem ieşi la un restaurant...

– Eşti foarte drăguță, dar în seara asta prefer să rămîn la hotel. Comand ceva în cameră şi îmi fac bagajul. Parcă ziceai că mîine dimineață treci să mă iei la ora şase, nu?

– Da. Îmi pare rău că te scol cu noaptea-n cap, dar trebuie să plecăm devreme. Ne aşteaptă un drum de patru ceasuri, hai, trei şi jumătate, dacă nu e prea aglomerat. Stăm cîteva ore la Keswick, iar apoi pornim spre Ripon. Avem multe de făcut pentru o singură zi. De fapt, n-ar fi exclus să rămînem peste noapte la Ripon.

– Nici o problemă. Patsy?

– Da?

– Crezi că l-am jignit foarte tare?

– Tot ce se poate. Nu subestima efectul pe care l-a avut asupra lui atitudinea ta.

– Cred că i-am rănit profund orgoliul, atîta tot.

– Asta nici nu se discută, Meredith. Totuşi eu cred că Reed al nostru, faimosul crai, s-a îndrăgostit lulea de tine. Asta a fost părerea mea *tot timpul*. Ei, nu-i nimic, nu există om care să nu piardă măcar o bătălie.

7

Meredith nu reuşea să adoarmă. Se răsuci de pe o parte pe alta, pînă cînd, exasperată, se dădu jos din pat. După ce îşi puse un halat de lînă călduros, se duse şi se aşeză pe canapea, în salonaş. Mintea îi lucra febril.

Înainte de a se culca, nu trăsese draperiile grele de catifea, şi razele lunii se strecurau acum prin perdelele fine. Totul în jur căpătase un luciu argintiu, iar în cameră domnea liniştea.

Meredith se rezemă de pernele de mătase ale canapelei, gîndindu-se la Reed. Ce urît se despărţiseră şi cît de proastă fusese că se combinase cu el. La cei patruzeci şi patru de ani pe care îi avea ar fi trebuit să aibă minte.

Avea ghinion la bărbaţi. Aşa păţise întotdeauna...

Nu, nu chiar întotdeauna.

Existase un bărbat. *Cîndva.* Un bărbat cu care se potrivea perfect. Murise în plină tinereţe. Ce moarte prematură... comentase toată lumea. Şi cît adevăr era în aceste cuvinte.

Ce cumplită ironie a sorţii – să mori la vîrsta de treizeci şi şase de ani!

Meredith încercase de nenumărate ori să găsească o explicaţie pentru această festă a destinului. Căutase să desluşească înţelesul ascuns al acestei cumplite morţi premature. Zadarnic, însă. Nu putea dezlega enigma.

Nu-i mai rămăsese decît un gol imens.

Fireşte, existaseră Cat, pe vremea aceea doar un năpîrstoc de fată, şi Amelia, biata Amelia, care fusese alături de ea în faţa uriaşei disperări. Cît de mult îl jeliseră... la nesfîrşit... ea şi Amelia. Femeile lui. Femeile care îl iubiseră.

Întotdeauna voi plînge după el, se gîndi Meredith, cuprinsă de vechea tristeţe. Oh, Jack, de ce a trebuit să mori? De cîte ori nu-şi repetase în gînd această întrebare, fără să găsească un răspuns. Nu existase niciodată un răspuns. Niciodată, şi trecuseră de atunci douăzeci şi doi de ani.

Oare de cîte ori îşi pusese întrebarea dacă va mai întîlni vreodată un bărbat ca Jack? Acum ştia că acest lucru nu se va întîmpla niciodată, fiindcă rar ţi-e dat să întîlneşti pe lume bărbaţi ca el. Şi aceia nu sînt liberi. La numai douăzeci şi doi de ani, Jack se însurase cu iubita lui din tinereţe, *Amelia*. Într-o zi cumplită aceasta căzuse de pe cal. Avea doar douăzeci şi cinci de ani şi era însărcinată. Pierduse copilul şi rămăsese infirmă pe

viață, o paraplegică nevoită să stea tot timpul într-un scaun cu rotile. Dar el o iubise. O va iubi întotdeauna pe Amelia, care rămînea nevasta lui, îi spusese el lui Meredith, iar ea înțelesese. Și Meredith ținuse la Amelia, iar Amelia ținuse la ea și la Jack. Și pe Cat o iubise. Amelia le dăduse binecuvîntarea ei, în tăcere, zîmbind, înțelegătoare pentru dragostea, bunătatea și lealitatea lor.

Jack.

Blond, cu ochi albaștri, bronzat. Iute, vioi și energic. Întotdeauna bine dispus, amator de conversații, gata oricînd să rîdă cu poftă și să se bucure de viață. Nici nu era de mirare că se îndrăgostise fulgerător de el. Fusese un *coup de foudre*.

Ce mult trecuse de atunci.

Mai 1969.

Avea doar optsprezece ani.

Meredith închise ochii. În întunericul de sub pleoape îi întrezărea chipul. Își aminti ce gîndise în acea zi cînd îl privise prima oară îndelung, subjugată de farmecul lui.

Ce față frumoasă pentru un bărbat, se gîndise ea, cu gura senzuală și cu ochii aceștia extraordinari, de un albastru fabulos. Crîmpeie de cer, gîndise ea pe atunci. Ochii lui sînt crîmpeie din cerul de vară.

Acum, în această seară, după atîția ani, Meredith

se revăzu în amintire aşa cum fusese în acea după-amiază de mai... Imaginea lor îi pluti prin faţa ochilor. Ca un tablou clar... atît de viu şi de real... ea, Jack şi Amelia.

Deceniile dispărură ca prin minune.

Se rostogli înapoi, în timp... înapoi în trecut.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă politicos tînărul, ridicîndu-se de pe treptele unde stătea, scoţîndu-şi ochelarii de soare şi privind-o cu atenţie.

Meredith se uită lung la el.

– Îl caut pe domnul Silver, răspunse ea, sărind de pe bicicletă, cît pe-aci să cadă din cauza grabei şi a emoţiei care o copleşiră brusc. Se simţea intimidată de acest bărbat chipeş, atît de îngrijit şi de bine îmbrăcat: purta pantaloni gri şi un pulover bleumarin de caşmir, peste o cămaşă albastră.

Bărbatul veni spre ea, întinzîndu-i mîna.

– Păi, eu sînt, zîmbi el.

– Domnul *Jack* Silver? se miră ea, dînd mîna cu el.

Bărbatul încuviinţă din cap.

– Întocmai. Singurul domn Silver, în viaţă, asta din cîte ştiu eu. Restul bărbaţilor Silver sînt acolo. Şi arătă spre o bucată de pămînt din spatele lui.

Uitîndu-se în direcţia indicată, Meredith văzu în dreapta unui pîlc de copaci – un mic cimitir împrejmuit de ziduri.

– Aveţi un cimitir personal? se miră ea.

Bărbatul dădu din cap. Pe faţa lui se aşternu o expresie de nedumerire.

– Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Am venit în legătură cu anunţul din ziar... pentru postul de recepţioneră.

– A, da, fireşte. Cu cine am onoarea, mă rog?

– Sînt Meredith Stratton.

– Ei, bună, Meredith Stratton. Încintat de cunoştinţă! exclamă el, întinzîndu-i din nou mîna. Mă bucur că te cunosc, Meredith Stratton!

Meredith dădu din nou mîna cu el.

Fără să-i lase mîna, bărbatul o privi zîmbindu-i, arătîndu-şi dinţii frumoşi. Păreau foarte albi în contrast cu pielea bronzată.

Îi surîse şi ea, încîntată de felul cum arăta.

Silver pufni în rîs, fără vreun motiv aparent.

Rîse şi ea, fermecată pe loc de acest bărbat pe care îl vedea pentru prima oară în viaţă.

Ţinînd-o în continuare de mînă, porni cu ea şi cu bicicleta, de care Meredith rămăsese lipită, spre treptele de la intrare, unde îl găsise aşezat cînd sosise.

– Hai înăuntru. Dar cred că trebuie să îţi laşi afară mijlocul de transport, spuse el, zîmbind cu gura pînă la urechi.

Meredith dădu din cap, cu privirea poznaşă, îşi trase mîna şi propti bicicleta de balustradă.

– Frumoasă bicicletă.

– Nu-i a mea. Am împrumutat-o ca să ajung pînă aici.

– Dar de unde vii?

– Din New Preston. Locuim mai sus de Lacul Waramaug. Întoarse privirea, fixîndu-și ochii asupra lacului de la poalele pajiștilor și grădinilor cu flori. Ce lac frumos aveți, murmură ea.

– Silver Lake, îi spuse el. Pe vremuri, acum cîteva *sute* de ani, avea un nume neaoș american. Lacul Wappaconaca. Un strămoș de-al meu a cumpărat acest teren, iar oamenii din partea locului au început să îi spună „Silver Lake", după numele lui, iar denumirea s-a păstrat. Și acesta, firește, este Silver Lake Inn, construit în 1832 de același strămoș... adică acum 163 de ani.

Meredith ridică privirea spre han.

– Ce clădire veche și frumoasă!

– Hai înăuntru. Să-ți fac cunoștință cu Amelia.

Din clipa în care Meredith trecu pragul hotelului, intui că era vorba de un loc cu totul special. Pereții, zugrăviți într-o nuanță de roz stins, confereau vestibulului o atmosferă primitoare. Dușumeaua era atît de lustruită, încît lucea ca o oglindă întunecată; vechiul scrin sculptat, cele două scaune cu spteze înalte și birouașul erau piese de valoare, lucru pe care îl putea sesiza și un ochi neexperimentat ca al ei.

Peste tot zăreai flori proaspete în vaze lungi de cristal și mici plante în boluri de porțelan chinezesc, iar parfumurile lor combinate – mimoze, zambile, narcise – își amestecau miresmele cu arome de ceară de albine, lămîi, petale uscate de trandafiri și mere coapte pe plită.

Meredith era uluită de ambianță. Simțea un fel de entuziasm și o plăcere, pe care nu le mai trăise. Strînse pumnii, hotărîtă să obțină slujba. Aruncînd o privire spre vechiul birou, unde se aflau o lampă cu abajur de mătase și un telefon, își zise în sinea ei că ar fi nemaipomenit să poată lucra aici în vestibulul de la intrare, ca recepționeră. Ar fi fost mai interesant decît munca de guvernantă, chiar dacă iubea copiii.

Jack o conduse pe un coridor scurt și deschise ușa din capătul acestuia. O femeie stătea la un birou, cu spatele la ușă și privea pe fereastră.

– Amelia, spuse Jack. Avem în sfîrșit o amatoare pentru postul liber.

Femeia se întoarse încet și Meredith constată că aceasta stătea pe un scaun cu rotile. Privirea gravă a femeii făcu să i se taie respirația. Frumusețea acesteia o uimi. Brunetă, pieptănată cu cărare pe mijloc, Amelia avea chipul oval și palid, pomeți superbi, gropiță în bărbie și gură senzuală. Dar ceea ce te frapa erau uluitorii ei ochi verzui sub niște sprîncene negre, perfect arcuite. Parcă ar fi coborît din paginile romanului „Pe aripile vîntului", se gîndi Meredith.

– Arăţi cam ciudat. Te simţi bine? o întrebă Amelia.

Meredith îşi dădu seama că se holba prostită şi exclamă:

– Oh, da, mă simt excelent. *Iertaţi-mă.* Ce nepoliticos din partea mea să mă holbez aşa. Rostise aceste cuvinte spontan şi cu o dezinvoltură specifică tinereţii, se grăbi să adauge: Sînteţi nespus de frumoasă. Semănaţi cu Vivien Leigh din „Pe aripile vîntului". Nu vi s-a mai spus?

– Pînă acum, nu. Îţi mulţumesc pentru compliment, zîmbi Amelia privindu-l amuzată pe Jack.

Jack îşi drese glasul şi preluă conducerea discuţiei:

– Amelia dragă, ţi-o prezint pe domnişoara Meredith Stratton. Domnişoară Stratton, aceasta este soţia mea, doamna Amelia Silver.

Meredith traversă încăperea şi dădu mîna cu doamna Silver, după care se retrase un pas, impresionată în continuare de frumuseţea acesteia.

– Ia loc, te rog, domnişoară Stratton, murmură Amelia.

– Vă mulţumesc. Meredith se aşeză pe un scaun netezîndu-şi fusta de bumbac. Mi-ar face plăcere dacă mi-aţi spune Meredith, doamnă Silver. Nu sînt obişnuită să mi se spună „domnişoară Stratton".

Pe buzele Ameliei se ivi din nou un surîs trecător.

– Bine, îmi face plăcere să-ți pot spune pe nume.

Jack, care stătea acum pe taburetul de lîngă fereastră, în dreapta soției lui, preluă inițiativa:

– Meredith vine din New Preston. În fine, de acolo s-a deplasat în după-amiaza asta cu bicicleta. Adresîndu-i-se direct lui Meredith, continuă: Dar de origine ești din Australia, așa-i?

Meredith încuviință din cap.

– Din Sydney. Cum de v-ați dat seama? Oh, probabil din cauza accentului meu oribil, nu?!

– Nu-i deloc oribil, spuse Amelia, însă tărăgănezi un pic cuvintele, tipic pentru cei care provin din Australia. Ia spune, de cînd stai în Connecticut?

– De anul trecut. În iulie se împlinește un an de cînd sînt aici. Am venit cu familia Paulson, niște americani pe care i-am cunoscut la Sydney. Domnul Paulson are o agenție de publicitate. Am lucrat la Sydney pentru ei, ca guvernantă.

– Și nu mai vrei să rămîi la ei. Aș putea ști de ce? o iscodi Jack.

– Vreau să-mi schimb slujba, domnule Silver. De fapt, lucrurile sînt un pic mai complicate. Domnul Paulson a fost din nou transferat, de data asta în Africa de Sud. Va pleca cu familia la Johannesburg. M-au rugat să merg cu ei, dar nu vreau. Doresc să rămîn în America,

în Connecticut. E cel mai frumos ţinut pe care l-am văzut vreodată.

– Dar familia ta? Părinţii tăi au rămas în Australia? Nu te deranjează să stai departe de ei? întrebă Amelia uşor nedumerită. Cred că le-ar plăcea să te întorci acasă, nu?

– Oh, nu, ei nu... adică... vedeţi... au murit. Da, au murit. Într-un... accident de maşină. Cînd aveam zece ani – Meredith clătinînd din cap – cînd aveam zece ani, repetă ea.

– Oh, sărăcuţa de tine! exclamă Amelia, plină de compătimire. Cumplit de trist. Şi nu mai ai alte rude acolo?

– Nu. Nu mai am pe nimeni.

– E groaznic să fii singură pe lume. Amelia se răsuci în scaun, întorcîndu-se spre Jack. Teribil de trist, nu-i aşa, iubitule?

– Da, aşa este.

– Şi cîţi ani ai? o întrebă Amelia, cu un zîmbet cald şi încurajator.

– Optsprezece. Am împlinit optsprezece ani, la începutul lui mai.

– Ai mai lucrat ca recepţioneră? Ai experienţă în ceea ce priveşte munca la un hotel? interveni Jack.

– Nu, dar mă pricep la relaţiile cu oamenii. Cel puţin, aşa zice doamna Paulson. Timp de doi ani am

ajutat-o să rezolve toate problemele legate de acte şi diferite documente. Ştiţi la ce mă refer – chitanţe, socoteli pentru menaj, chestii dinastea. M-a învăţat şi un pic de contabilitate. Ea consideră că am talent pentru această slujbă, domnule Silver. Puteţi să-i telefonaţi, dacă vreţi. Mi-a dat şi o recomandare scrisă. O s-o am mai tîrziu, în după-amiaza asta. V-o pot aduce diseară, dacă doriţi.

– Nu-i nevoie, spuse Amelia pe un ton hotărît, după care i se adresă lui Jack: Cred că ar trebui să discuţi cu doamna Paulson chiar acum. Nu te deranjează dacă o sunăm cît eşti aici, nu-i aşa, Meredith?

– E-acasă. Face bagajele. Într-un fel cred că se aşteaptă să-i telefonaţi.

– Ce număr are? întrebă Jack, îndreptîndu-se spre telefon.

Meredith îi spuse numărul şi Jack îl formă. După cîteva clipe, discuta cu doamna Paulson, sau mai degrabă asculta ce spunea ea, neizbutind să strecoare aproape nici un cuvînt.

Amelia stătea nemişcată, aşteptînd să se termine convorbirea.

Meredith îşi încleştă mîinile în poală, brusc neliniştită şi încordată, deşi era convinsă că doamna Paulson nu avea decît cuvinte de laudă la adresa ei. Îşi dorea enorm slujba.

Jack puse receptorul în furcă, şi i se adresă lui Meredith:

– Te-a lăudat foarte mult; a zis că eşti o fată deşteaptă, sîrguincioasă, cinstită şi muncitoare, şi că ai avut grijă de copii.

Meredith se relaxă şi o privi nerăbdătoare pe Amelia.

– Mă bucur să aflu că doamna Paulson are o părere atît de bună despre tine, zise Amelia.

– Da. A spus că o să vină să vă viziteze, se repezi Meredith neîntrebată. I-ar face plăcere să vă cunoască.

Jack se duse la taburetul de lîngă fereastră, se aşeză şi i se adresă Ameliei:

– Să nu uit. Doamnei Paulson îi pare rău că o pierde pe Meredith, dar înţelege motivele pentru care vrea să rămînă în Connecticut. Oricum, consideră că are toate calităţile pentru a obţine o slujbă mai bună. Apoi, el i se adresă lui Meredith: A spus că te pricepi foarte bine la copii. Şi că ei te iubesc.

– Şi eu ţin la ei. O să le duc dorul, domnule Silver, dar nu vreau să plec în Africa de Sud.

– N-aş putea spune că te condamn fiindcă doreşti să rămîi în Connecticut, murmură Amelia. Bine, deci cînd ai putea să începi lucrul?

– Săptămîna viitoare. Meredith se aşeză mai bine pe scaun, uitîndu-se cînd la Amelia, cînd la Jack. Înseamnă că am obţinut slujba?

– Da, zise Amelia. Recomandarea doamnei Paulson este excelentă şi, în acelaşi timp, suficientă. Nu cred că am putea găsi pe cineva mai bun. Nu-i aşa, Jack?

– Perfect de acord. Există, totuşi, o problemă.

– Care anume, Jack, dragă?

– Unde va locui, Meredith?

Luată prin surprindere de această întrebare, Meredith îi privi cu gura căscată pe soţii Silver.

– Aici, la han! strigă ea. În anunţ scria: „La cerere, se asigură cazare şi masă". Altfel n-aş fi venit. Asta i-a convenit şi doamnei Paulson... faptul că voi putea locui aici, la han, cu dumneavoastră, că nu rămîn singură, de capul meu.

– Mda, avem o cameră, dar e sus, în pod, îi explică Jack. Şi nu-i cine ştie ce. Administratorul stă în camera rezervată personalului de serviciu. Adevărul e că nu prea dispunem de spaţii pentru personalul auxiliar.

– Nu mă deranjează că e în pod, spuse Meredith, speriată brusc că i-ar putea scăpa slujba din mînă. Pe cuvînt, nu mă deranjează deloc.

– Noi speram să găsim o recepţioneră care să locuiască prin apropiere, îi zîmbi Amelia. Dar n-am avut nici o solicitare, deşi am dat anunţul de cîteva săptămîni. Amelia se uită lung la Jack. Poate că reuşim să facem mai atrăgătoare încăperea din pod, să vopsim lemnăria şi să punem tapet. Am putea aduce şi ceva mobilier drăguţ. De altfel e o încăpere destul de spaţioasă.

– Nu știu ce să zic... începu Jack, dar se opri văzînd dezamăgirea întipărită brusc pe chipul lui Meredith. Luînd brusc o hotărîre, sări în picioare: Hai să-ți arăt camera. Întorcîndu-se spre soția lui, îi explică: Cred că Meredith e cea care trebuie să decidă. Hai să vedem ce părere are.

– Ai perfectă dreptate. Hai, Meredith, dă fuga sus cu Jack.

În cîteva clipe, Meredith și Jack ajunseră în pod. Meredith răsuflă ușurată constatînd că existau două ferestre și că încăperea era *într-adevăr* mare, cum îi spusese Amelia. Se plimbă prin cameră, după care îi spuse lui Jack Silver:

– Îmi place tare mult, e foarte plăcută. O s-o fac eu să arate frumos. O să mă simt bine aici.

Jack se mulțumi să dea aprobator din cap. Coborîră la parter.

– Ei bine, ce părere ai, draga mea? se interesă Amelia, arcuindu-și întrebător sprîncenele.

– E ciudată, doamnă Silver, dar îmi convine. Am să mă simt bine. Vreți să încep lucrul de săptămîna viitoare?

– Dacă poți. Abia aștept să te instalezi aici, Meredith.

– Și eu la fel. Am să aduc și recomandarea scrisă.

– Cum vrei tu. Atunci, la revedere, zise Amelia,

deplasîndu-se cu scaunul cu rotile în spatele biroului. Trebuie să mă ocup de hîrţogăraia asta plicticoasă, cu care m-am pricopsit.

Cei doi se îndreptară spre ieşire. Jack o însoţi în jos, pe trepte.

– Nu avem mulţi clienţi deocamdată, îi mărturisi el, dar săptămîna viitoare vor da buzna. În ce zi crezi că poţi veni?

– Luni. Asta înseamnă peste patru zile. Vă convine, domnule Silver?

– Absolut. Îmi vei lua o mare povară de pe umeri, ceea ce îmi va permite să preiau cîteva din atribuţiile lui Pete O'Brien. El este administratorul domeniului şi munceşte de se speteşte. Amelia se va simţi mult mai uşurată cînd vei începe să lucrezi. Uneori e foarte obosită. Deşi m-am străduit din răsputeri, n-am reuşit să găsesc pe cineva care să o ajute.

Meredith dădu din cap plină de înţelegere şi de compasiune pentru soţii Silver.

– Cred că e greu, dar nu vă faceţi griji, domnule Silver, o ajut eu cu toate actele şi hîrtiile-alea. Nu mă deranjează să fac asta în timpul liber. Îl privi şovăind şi apoi îl întrebă: Dar ce-a păţit, de fapt, doamna Silver? De ce stă într-un scaun cu rotile?

– Acum unsprezece ani Amelia a avut un accident la călărie. S-a lovit la şira spinării şi a rămas paralizată de la mijloc în jos.

– Groaznic. Îmi pare tare rău... e atît de frumoasă.

– Da, este... sufletește și trupește. Curajoasă, răbdătoare...

Se lăsă o scurtă tăcere, după care Meredith spuse:

– Vă mulțumesc pentru slujbă. N-am să vă dezamăgesc. Voi munci din răsputeri.

– De asta sînt convins.

Meredith se îndreptă spre bicicletă, dar se opri o clipă, răsucindu-se în loc, pentru a privi lacul. Îl zărea printre copaci, strălucind sub razele soarelui ce cobora spre asfințit.

– Sînt multe viețăți pe lac? întrebă ea în cele din urmă, pe un ton straniu de melancolic.

– Da, tot timpul anului. Acum sînt cîrduri întregi de păsări – rațe și gîște canadiene mai ales. Vrei să mergem pînă acolo, să le vezi?

Meredith încuviință din cap, își luă bicicleta și porni alături de el.

La un moment dat, Jack spuse:

– Îți place să mergi pe bicicletă?

– Da, cîteodată. De ce întrebați?

– Am și eu o bicicletă și uneori mă plimb cu ea pe domeniu. Nu pretind că am străbătut toate cele o sută cincizeci de pogoane, dar mi-am dat toată silința să văd cît mai mult. Și crede-mă, ai ce vedea. Sînt o mulțime de locuri interesante.

– Domeniul e mare, nu-i așa?

– Da, dar nu chiar atît de întins ca terenurile de prin părțile de unde vii tu.

Meredith rîse.

– Din Australia nu cunosc decît orașul Sydney.

– Dar țara *e* mare, făcu el, ridicînd din umeri.

– Da, într-adevăr. Și tot terenul ăsta e al dumneavoastră, domnule Silver?

– Exact. A fost cumpărat de stră-stră-stră-străbunicul meu, Adam Silver, și de soția lui Angharad, în 1832, așa cum ți-am spus deja. Ei au construit hanul, casa de alături, unde locuim, precum și diverse alte clădiri mai mici. Și, desigur, familia noastră administrează hanul încă din acele timpuri.

– Ce lanț compact, spuse ea, pe un ton plin de venerație.

Jack se mulțumi să încuviințeze din cap.

Continuară să meargă pe poteca largă care străbătea pajiști verzi și grădini cu flori în drumul spre malul lacului.

– Știu că se numește Silver Lake* de la numele dumneavoastră, dar lacul este într-adevăr argintiu. Și atît de liniștit.

Rezemîndu-se de ghidonul bicicletei, puse mîna streașină la ochi.

– Întotdeauna mi-a plăcut să stau lîngă o apă. Nu știu de ce, dar îmi dă o senzație... Se opri, neizbutind să

* Silver = argint

găsească cuvîntul potrivit pentru a-și exprima sentimentele.

– *Ce* senzație, Meredith?

– Nu știu precis... Nu izbutesc niciodată s-o definesc.

– O senzație de fericire? De mulțumire? De siguranță? E limpede că e vorba de o senzație *plăcută*, altminteri nu ai dori să te afli mereu lîngă apă.

– Așa e. Cred că o senzație... în fine, toate senzațiile de care pomeneați adineaori. Dar uneori mă simt și tristă, ca și cum aș fi pierdut ceva... ceva de preț. Iar apa îmi amintește de acel lucru.

Jack tăcu, mulțumindu-se să o privească mai atent, după care își concentră atenția asupra lacului. Dintr-o dată arătă spre ceva, strigînd încîntat:

– Ia uite! Uite acolo. Bîtlanul albastru care vine în fiecare primăvară. Zboară mai departe după cîteva zile și rar revine la lac înainte de anul următor. Dar e minunat. Sînt convins că e mereu aceeași pasăre care revine.

– Ce ciudat. Nu-mi dau seama de ce face așa. Dacă aș fi pasăre, n-aș pleca niciodată de pe Silver Lake. Aș vrea să trăiesc veșnic aici. E nespus de frumos!

Jack Silver o privi îndelung, impresionat de cuvintele rostite aproape în șoaptă.

Meredith îi întîlni privirea și rămase uluită de intensitatea ei. Jack o privea concentrat, într-un fel pe care ea nu știa să-l definească.

Pînă la urmă, Jack rupse vraja care-i învăluise şi rosti pe un ton brusc morocănos:

– Mă bucur că ai să lucrezi la Silver Lake Inn, Meredith. Am sentimentul că totul va fi bine. Amelia te place. Eu te plac. Sper din tot sufletul să ne placi şi tu pe noi.

– Categoric, domnule Silver. Şi eu *mă bucur* că voi veni aici.

Se întoarseră la han în tăcere, cufundat fiecare în gîndurile lui.

– Ne vedem luni, domnule Silver, spuse Meredith, urcîndu-se pe bicicletă.

– Să-mi spui Jack, strigă el în urma ei.

– Bine, aşa am să fac, îi răspunse ea, făcîndu-i cu mîna înainte de a dispărea pe alee.

Jack privi în urma ei pînă ce se pierdu în depărtare şi constată uluit că regreta că plecase. Fata asta avea ceva extrem de atrăgător; era proaspătă, dulce şi foarte frumoasă, deşi nu era conştientă de farmecul ei. Nu-şi dădea seama cît de atrăgătoare era cu picioarele ei lungi, cu părul castaniu decolorat de soare, cu ochii aceia verzi-cenuşii. Descoperi că deja îi era dor de ea, deşi abia o cunoştea de cîteva ceasuri, şi asta îl uimi.

Sunetul insistent al telefonului o trezi pe Meredith. Sări în picioare şi se duse să răspundă.

– Alo?

– Bună dimineața, doamnă Stratton. Apelul dumneavoastră, este ora cinci, o informă operatoarea hotelului.

– Mulțumesc, răspunse ea, punînd receptorul în furcă. Aprinse lampa, se uită la ceas și constată că *era* ora cinci; își petrecuse noaptea pe canapea, fără să se trezească nici măcar o dată. Fusese probabil extrem de obosită. În plus, canapeaua mare și pufoasă era mai confortabilă ca un pat.

Patsy va sosi în curînd, își zise ea, intrînd repede în dormitor. Lăsă halatul și, pe cînd intra sub duș, constată satisfăcută că nu greșise făcîndu-și bagajele de cu seară.

O oră mai tîrziu, se afla în holul hotelului Claridge's, așteptîndu-și partenera cu care urma să plece în nordul Angliei.

8

Meredith şi Patsy se urcară în maşina parcată în faţa hotelului Claridge's într-o dimineaţă mohorîtă, cenuşie şi înnorată. Cerul plumburiu prevestea ploaia, iar cînd Patsy se angajă cu Aston-Martin-ul său pe autostradă, îndreptîndu-se spre nord, începu să toarne cu găleata.

Meredith stătea rezemată de spătar, auzind vag radioul, concentrîndu-se asupra planurilor de afaceri. La un moment dat închise ochii, iar apoi, fără să vrea, începu să moţăie, răsfăţată de căldura din maşină şi de muzica de la radio.

– Dormi, dacă simţi nevoia, îi zise Patsy, aruncîndu-i o privire, după care se concentră din nou asupra drumului. Nu mă deranjează. Şi nici nu simt nevoia să vorbesc.

– Mă simt excelent, răspunse Meredith, deschizînd ochii şi aşezîndu-se mai bine pe scaun. Deşi mi-am petrecut noaptea pe canapea, n-aş putea spune că nu m-am odihnit.

– Dar de ce-ai dormit pe canapea?

– N-am putut închide ochii pînă la unu noaptea. Prea multe gînduri, presupun. M-am dat jos din pat, m-am întins pe canapea, după care am adormit.

– Sper că nu te-ai frămîntat toată noaptea din cauza lui Reed Jamison, se încruntă Patsy, privind-o îngrijorată.

– Nu, nicidecum.

– Bun, fiindcă nu merită.

– De acord cu tine. Mă bucur că i-am spus ce simt, Patsy. Meredith rîse sec. A fost probabil prima și ultima oară cînd i-am captat cu adevărat atenția.

– Cum adică?

– Am avut totdeauna senzația că Reed nu asculta ce-i spuneam. Mereu mi se părea preocupat de formularea răspunsului pe care se pregătea să mi-l dea.

– Foarte mulți oameni au acest defect, bombăni Patsy. Asta fiindcă sînt prea plini de ei, presupun. De fapt, nimeni nu pare să asculte cu adevărat ce spun ceilalți. În afară de tine. Tu ești maestră cînd vine vorba să-i asculți pe cei de lîngă tine.

– Am învățat asta de la Amelia. Ea mi-a explicat cît de important este să asculți; spunea că n-ai cum să înveți dacă tu ești întotdeauna cel care vorbește. Cîtă dreptate avea. În fine, avea dreptate aproape în toate privințele; am învățat enorm de la ea. După o scurtă pauză,

Meredith adăugă: N-am mai întîlnit niciodată un om ca Amelia.

– Îmi pare rău că n-am cunoscut-o, spuse Patsy. Ciudat că o pomenești în această dimineață. Știi, și eu m-am gîndit la ea azi-noapte. A avut multă influență asupra existenței noastre. Gîndește-te și tu – dacă John Raphaelson n-ar fi fost avocatul ei, iar apoi al tău, tu nu l-ai fi cunoscut pe fratele lui, care era unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui meu, și noi două nu ne-am fi întîlnit, nu-i așa?

– Așa e, zîmbi Meredith. Și *mie* îmi pare rău că nu ai cunoscut-o pe Amelia. Era cu totul deosebită. Meredith oftă ușor. Știi, anul acesta ar fi împlinit șaizeci și doi de ani. N-ar fi fost deloc bătrînă.

– Și Jack? El cîți ani ar fi împlinit?

– Era cu patru ani mai mic decît Amelia, deci cincizeci și opt de ani... i-ar fi împlinit la sfîrșitul acestei luni.

– Ce dureros pentru tine că au murit amîndoi atît de tineri.

– Da... Amelia s-a căznit să supraviețuiască dispariției lui Jack, dar n-a găsit forța necesară. Pînă la urmă, a renunțat. Am avut întotdeauna senzația că a murit de inimă rea, dacă e cu putință așa ceva.

– Oho, ba bine că nu, Meredith. Eu cred că mama a... s-a dus atît de repede după moartea tatei. Am

considerat întotdeauna că n-a mai interesat-o viața după ce el s-a prăpădit. De fapt, am aflat de la mătușa mea că săraca repeta mereu: „Vreau să mă duc la Winston"; n-a mai vrut să mănînce, în fine, mînca extrem de puțin. Își pierduse apetitul... pentru orice, inclusiv pentru viață. Sînt convinsă că și-a pus în gînd să moară.

– Și cu Amelia a fost cam la fel, deși a mai trăit un an după moartea lui Jack. N-ar fi trebuit să ne mire o asemenea atitudine, dacă ne gîndim bine. Oamenii care trăiesc vreme îndelungată împreună ajung să depindă unul de celălalt, iar cînd unul dintre ei dispare brusc, celălalt este traumatizat.

– Se simt singuri și singurătatea e ceva insuportabil.

– Și Amelia a spus la un moment dat asta. De fapt, zicea că singurătatea e un alt fel de moarte. Mă iubea și o iubea pe Cat, dar Jack fusese lumina vieții ei. Fără el nu mai avea nici un scop, nu mai avea „raison d'être", cum spun francezii. Ți-am spus că se cunoșteau din copilărie?

– Nu, nu mi-ai spus. Și au crescut împreună?

– O bună parte din timp, da. Părinții ei aveau o casă de vacanță în Cornwall Bridge, nu departe de Silver Lake, și erau prieteni cu familia Silver. Jack și Amelia s-au cunoscut de mici. Amelia avea paisprezece ani, iar Jack zece. S-au împrietenit. Vezi tu, erau amîndoi singuri la părinți, așa cum fuseseră și aceștia la rîndul lor, deci

nu existau frați, surori sau verișori. „Mă însor cu tine cînd mă fac mare", i-a tot spus Jack, iar Amelia rîdea și zicea că nu se putea mărita cu un bărbat mai tînăr decît ea. S-au căsătorit, pe la vreo douăzeci de ani. Apoi Amelia s-a accidentat la călărie... cît de fericită ar fi fost viața lor, dacă ea n-ar fi căzut de pe cal. Dar așa i-a fost scris... De fapt așa obișnuia ea să-mi tot spună.

– Și la ce se referea?

– Exact la asta, Patsy. Spunea că omul nu-și poate înfrînge soarta, că nu-i stă în putere să evite mîna destinului. *Ché serà serà,* murmura ea mereu, *ce va fi va fi.* Acesta era într-un fel motoul, și totodată filozofia ei. Zicea că soarta mă adusese pe mine la Silver Lake în acea zi de mai a anului 1969, că îmi împlineam destinul, la fel ca și ea, la fel ca și Jack. „Mi-e dat să stau în scaunul ăsta, Meri, nu știu de ce, dar așa mi-e mie dat", îmi tot repeta ea. Meredith se opri, uitîndu-se la Patsy cu coada ochiului. Potrivit Ameliei, soarta mi-a îndrumat pașii spre ei. Și, așa cum ți-am mai spus de nenumărate ori, ei mi-au schimbat viața, cum și eu am schimbat-o pe a lor, în multe privințe. În bine... pentru noi toți. Mi-au oferit dragoste, afecțiune, înțelegere și singurul cămin pe care l-am avut, pînă i-am cunoscut pe ei. Iar eu le-am dat ceva ce își doriseră întotdeauna, ceva ce le lipsise mereu...

– Ai fost ca o soră pentru ei, sora pe care n-au avut-o niciodată.

– Da, într-adevăr, am fost un fel de rudă pentru ei. Altceva voiam să spun; eu le-am dat-o pe Cat. Fetiţa mea era totodată copilul lor. Au iubit-o enorm.

– Ştiu. Ce fericiţi ar fi dacă ar putea să o vadă aşa cum e acum. A devenit o tînără minunată. Crezi că se va logodi într-adevăr cu Keith?

– Da, şi asta foarte curînd. Catherine are intuiţie şi nu mi-ar fi spus nimic, dacă n-ar fi simţit că Keith o va cere de nevastă.

– Sper că mă invită şi pe mine la nuntă.

– Nu fi prostuţă, cum să nu te invite?! Cat ţine la tine şi n-a uitat cît de drăguţă ai fost cu ea în anul cît a stat cu tine la Londra. Graţie ţie am putut dormi şi eu liniştită. N-a mai trebuit să-mi fac griji la gîndul că fata mea e singură într-o ţară străină.

– Mi-a făcut plăcere să am grijă de ea, să fiu pentru ea ca o soră mai mare. Ai să organizezi recepţia la Silver Lake?

– Da, în mod sigur. Cat n-ar accepta nici în ruptul capului un alt loc. Iubeşte Silver Lake la fel de mult ca şi mine. Şi este decorul perfect pentru o nuntă. Blanche plănuieşte deja totul. Acum cîteva seri, discuta despre prelatele de afară, despre meniu şi sînt convinsă să a stabilit deja totul, de la flori pînă la locurile de parcare. Oricum, vii şi stai cu mine în casa de alături.

– Excelent, îţi mulţumesc. Doamne, Meredith, ce

minunat e să fii îndrăgostit. Sînt nespus de fericită la gîndul că şi-a găsit omul potrivit. Mi-ar fi plăcut să am şi eu norocul ăsta.

– Cauţi degeaba, n-ai să găseşti. Meredith îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi închise ochii. În plus, află că un bărbat nu reprezintă întotdeauna soluţia ideală.

– Perfect adevărat! zise Patsy concentrată asupra drumului, înjurînd în şoaptă. Ploaia izbea năprasnic în parbriz şi, în ciuda ştergătoarelor, vizibilitatea era foarte redusă. Sper să scăpăm curînd de vremea asta oribilă. E groaznic.

– Vrei să conduc eu?

– Nu, nu-i nevoie, mă descurc şi cunosc drumul ăsta cu ochii închişi. Nu uita că duce spre nordul Angliei.

– Ţinutul tău preferat.

– Unul dintre ele, spuse Patsy, zîmbind.

Meredith tăcu, furată din nou de gînduri.

Patsy conducea atentă. Afară, vîntul sufla puternic şi probabil că era foarte frig; drumul devenise brusc alunecos şi se acoperise de gheaţă din cauza ploii reci şi a lapoviţei.

Cu ochii pironiţi la drum, se gîndea la Meredith, la cum ajunsese ea la Silver Lake cu mulţi ani în urmă şi la modul în care existenţa ei se schimbase peste noapte. Ce poveste extraordinară! În scurt timp Meredith îi

devenise indispensabilă Ameliei; între cele două femei se crease o relaţie de simbioză. Meredith îi povestise că la un moment dat şi Jack ajunsese să se bizuie pe ea, o învăţase cum se administrează un hotel şi o iniţiase în tot ce ştia el despre afaceri. Da, Meredith îi destăinuise foarte multe lucruri referitoare la anii petrecuţi cu soţii Silver, însă mai puţine despre ea însăşi. Nu pomenea niciodată de prima parte a vieţii ei, din Australia. De fapt, tot ceea ce fusese înainte de Silver Lake plutea în mister. Ca şi cum ar fi fost o altă parte a existenţei ei, un episod secret despre care Meredith nu dorea să afle nimeni. Patsy nu era genul de femeie iscoditoare, nu obişnuia să pună întrebări indiscrete. Respecta intimitatea lui Meredith.

Meredith se întoarse spre ea şi spuse:

– Poate o să ţi se pară ciudat, dar am senzaţia că tu preferi hanul din Ripon. Dintre cele două hoteluri, Skell Garth e favoritul tău, aşa-i?

Luată prin surprindere, Patsy exclamă:

– Ce te face să crezi *asta?*

– Ştiu că este aşa. Am pus cap la cap puţinele informaţii pe care mi le-ai dat. Oricum, ţie îţi place mult ţinutul Yorkshire, locul copilăriei tale.

– Aşa cum ţi-am spus tot timpul, vreau să alegi singură, Meredith. Nu doresc să te influenţez.

– Ce nu-ţi place la cel din Lake District?

– Nu-i găsesc nici un cusur. Doar ai văzut şi tu fotografiile.

– Da. Arată nemaipomenit; grădinile şi priveliştea sînt minunate. Ai spus că e foarte elegant, frumos amenajat, dar *ai* totuşi o reţinere, o simt.

– Prea multe perne, murmură Patsy.

Meredith pufni în rîs.

– Atît de multe, încît îţi stau în gît, zise ea, amintindu-şi de o remarcă pe care o făcuse la adresa altui han, cu şase luni în urmă. Prin urmare, vrei să spui că e *prea* încărcat, *prea* împopoţonat.

– Cam aşa ceva... opulenţă şi confort în exces. Cred că te face să te simţi prea cocoloşit. Dar, în ciuda ţesăturilor frumoase, a carpetelor şi a obiectelor de valoare, Heronside nu oferă nimic care să fie unic, specific. Acolo, nimic n-a luat-o razna. Mi-ai spus întotdeauna că e important ca o cameră să aibă ceva un pic şui, să se abată de la regulă. În felul ăsta devine interesantă.

– Excentricitate şi originalitate, iată elementele pe care le-am avut întotdeauna în vedere, făcu Meredith privindu-şi prietena şi partenera. Simt *eu* că ţie nu-ţi place Heronside.

– Dar nici nu-mi *displace*, îi răspunse Patsy, sinceră.

– Ştii ce, în fond, de ce ne mai ducem acolo? De ce nu mergem direct la Ripon?

– Fiindcă e un hotel minunat şi vreau să te convingi singură de asta. Nu e nevoie să investim prea mult, căci a fost renovat acum doi ani, iar peisajul e superb. Nu sînt însă sigură că părerea mea e cea corectă. Pe cuvînt, Meredith, ţin mult ca tu să iei decizia finală.

– Bine, fie. Rar se întîmplă să mă dezamăgeşti, ştii şi tu asta, Patsy, avem gusturi asemănătoare.

9

Era o dimineață senină și rece, genul de zi răcoroasă și însorită care îi plăcea lui Meredith. Pe cerul albastru, fără nici un nor, soarele strălucea puternic, dar nu avea puterea să încălzească pămîntul, razele lui sporind însă luminozitatea mirifică a zilei.

Marți dimineața, exact cînd acele ceasornicului indicau ora nouă, Meredith, încălțată cu cizme și înfofolită într-un mantou de piele, se plimba prin Studley Park. Aleea străjuită de tei falnici, pe care pășea grăbită, ducea la Studley Church, aflată în vîrful colinei. Știa, din indicațiile date de doamna Miller, că peste cîteva minute va ajunge la mănăstire.

După-amiaza trecută, cînd sosiseră la Ripon, se duseseră direct la Skell Garth House. Situată între sătucurile Studley Royal și Aldfield, casa se înălța pe malurile rîulețului Skell, vizavi de Fountains Abbey, aflat pe celălalt mal.

După ce Meredith făcuse cunoştinţă cu soţii Miller, Patsy le explicase acestora că doreau să rămînă peste nopate la Skell Garht. Întrucît era la mijloc de săptămînă şi, în plus, sezon de iarnă, la hotel erau destule locuri libere. Claudia Miller le permisese să-şi aleagă camerele care le conveneau.

– Cred că ne plac cele două, perete în perete, de la ultimul etaj, spusese Patsy, în timp ce urcau scările spaţioase, în urma proprietarilor. Ştiţi care, acelea cu vedere spre Fountains.

Cînd intrară în prima cameră, Patsy o trase pe Meredith la fereastră:

– Uite ce privelişte impresionantă! strigă ea. Contemplă Fountains Abbey! Ruinele acestei mănăstiri sînt, poate, cele mai pitoreşti din Anglia.

Meredith îşi plimbă privirile peste pajiştile unduite şi grădinile de la Skell Garth House, acoperite acum de nea, oprindu-se asupra mănăstirii. Aceasta se înălţa în mijlocul cîmpurilor albe şi sclipitoare, uriaşă, întunecată, monolitică, profilîndu-se pe cerul verzui ca un omagiu adus lui Dumnezeu. Rămase uluită de splendoarea ruinelor. Era ceva *magnific*. Nu găsea alt cuvînt mai potrivit pentru a descrie impresia pe care i-o făcuseră.

– Ruinele sînt extrem de bine întreţinute, îi atrăsese atenţia Bill Miller. Meşteri pietrari şi zidari

lucrează aici tot timpul, încercînd să prevină orice prăbuşire. Sînt o adevărată comoară a patrimoniului național.

Fără să-și explice motivul, Meredith luă decizia de a privi ruinele mai de aproape, atrasă în mod straniu de acele locuri.

După ce luaseră ceaiul împreună cu familia Miller, vizitară Skell Garth House, care data din secolul al XIX-lea. Cînd terminaseră de discutat cu proprietarii, analizînd toate atuurile și inconvenientele hanului, afară se lăsase întunericul. Mă duc mîine acolo, înainte să plecăm, conchise Meredith în sinea ei, fără să înțeleagă prea bine de ce simțea nevoia irezistibilă de a vizita ruinele.

*

* *

Meredith tocmai terminase micul dejun cînd Claudia Miller intrase în sufragerie să vadă dacă oaspetele ei mai avea nevoie de ceva. Meredith profită de ocazie și o întrebă cum putea să ajungă de la han pînă la ruinele mănăstirii.

– Va trebui să mergeți pe jos. Să vă puneți cizme, dacă aveți. Drumul spre Studley e acoperit încă de zăpadă. Apoi, Claudia îi dădu toate îndrumările necesare.

Uite, aproape că am ajuns, își zise Meredith atingînd în fine vîrful colinei, la capătul aleii străjuite

de tei. Aruncă o privire spre Studley Church, privi obeliscul de alături, apoi lacul aflat dedesubt, care sclipea în razele soarelui. Ceva mai încolo, curgea rîul Skell, iar un pic mai sus se vedea mănăstirea.

Meredith mai rămase o vreme în vîrful colinei, privind Fountains care părea și mai impunătoare decît în după-amiaza precedentă. I se părea normal, deoarece acum se afla mult mai aproape de ruine și le vedea direct, nu prin geamul ferestrei.

Brusc, Meredith se înfioră, ca și cum un vînt rece ar fi cuprins-o. A trecut îngerul morții deasupra mea, murmură ea, întrebîndu-se imediat ce o făcuse să se gîndească la asta și cum de îi venise în minte o expresie pe care niciodată n-o mai folosise.

O cuprinse o senzație stranie. Stătea neclintită, cu toate simțurile treze. Brusc, înțelese ce se întîmpla... avea sentimentul ciudat că mai fusese cîndva acolo, că mai stătuse exact în acel loc, privind în jos, spre ruinele enigmatice. Peisajul ce se așternea la picioarele ei i se părea familiar. Se înfioră din nou. *Déjà vu*, cum spun francezii, *am mai văzut asta*, își zise ea, deși nu mai fusese niciodată în Yorkshire. Și, totuși, locul acesta străvechi o răscolea. Ruinele o chemau, cerîndu-i să se apropie. Coborî repede dealul; zăpada îi scîrțiia sub tălpi; căzu de cîteva ori, dar izbuti să se ridice, continuînd să alerge.

În cele din urmă, gîfîind, ajunse în mijlocul mănăstirii cisterciene aflate în ruină.

Clădirea, fără acoperiș, se deschidea spre vasta boltă cerească de deasupra, care părea un imens baldachin albastru; ferestrele fără geamuri împungeau cerul pustiu cu arcadele lor ascuțite. Meredith se roti încet, cu capul lăsat pe spate și cu ochii pironiți asupra zidurilor de piatră, ciuntite și măcinate la vîrf; doar coloanele imense rămăseseră parțial intacte; – lespezile de piatră erau acoperite cu un covor pur de nea. O cuprinse un sentiment ciudat, de veșnicie.

Privind în jur cu ochii avizi simți o gheară în piept și o stranie senzație de dezorientare, atît de acută, de puternică și de copleșitoare, încît o podidiră lacrimile. Constată uimită că i se pusese un nod în gît, din cauza teribilei emoții.

Am pierdut ceva aici... ceva de mare preț pentru mine. *Am mai fost aici*. Cunosc aceste locuri străvechi... fac parte într-un fel din mine. Oare ce-am pierdut aici? Oh, Doamne, ce anume? Ceva mai de preț decît viața. O parte din suflet... o parte din inima mea. Ce înseamnă aceste ruine pentru mine? La toate aceste întrebări nu găsea nici un răspuns. Stînd neclintită în mijlocul mănăstirii ruinate, simți cum lacrimile îi șiroiau pe față, încălzindu-i obrajii înfrigurați. Închise ochii, neînțelegînd ce se întîmpla cu ea; avea senzația că i se frînge inima.

Pierduse ceva. *Sau pe cineva.* Pe cineva drag. Dar despre ce era vorba? Nu ştia nimic precis, trăia doar teribilul sentiment că suferise o mare pierdere.

Deschise ochii, se urni încet din loc şi se duse lîngă unul dintre zidurile mănăstirii, rezemîndu-şi capul de pietrele tocite de vremuri. Liniştea, calmul de aici o alinau.

Undeva departe, trilul strident al unei păsări singuratice răzbi prin rafalele vîntului, care se stîrnise brusc printre ruine. Apoi se lăsă iarăşi liniştea.

Porni spre clădirile mănăstireşti, mişcîndu-se ca o somnambulă. Ştia drumul. După ce intră, se simţi la adăpost, ferită de vîntul de afară. Nu se auzea nici un zgomot. Sub imensele bolte ale culoarelor mănăstirii, domnea o linişte desăvîrşită.

Mă doare, se gîndi ea. De ce mă doare şi de ce sufăr chinurile disperării? De ce îmi trezeşte acest loc asemenea senzaţii? Ce înseamnă Fountains pentru mine? Mister.

Cînd, după un ceas Meredith se întoarse la Skell Garth House, Patsy o aştepta în salonaş.

– Dumnezeule, ai îngheţat bocnă! strigă partenera ei, văzînd-o. Hai lîngă foc şi bea ceva fierbinte, înainte să plecăm la aeroport.

– N-am nimic. Meredith îşi scoase haina şi se

duse spre şemineu, încălzîndu-şi mîinile în preajma flăcărilor.

– Nu mi-a venit să cred cînd Claudia mi-a spus că ai plecat la Fountains Abbey, pe o vreme ca asta. Puteai să mă aştepţi să cobor la micul dejun, şi te-aş fi dus eu cu maşina. În fine, cît se poate de aproape de mănăstire, avînd în vedere drumul.

– Mi-a făcut plăcere să merg pe jos. Meredith se aşeză pe un fotoliu, întoarse capul şi îşi pironi privirea asupra flăcărilor care ardeau cu înverşunare.

– Mă duc să comand nişte ceai fierbinte, spuse Patsy, sărind în picioare. Vrei să mănînci ceva? Nişte prăjiturele, poate? Ştiu că îţi plac enorm, ca şi mie de altfel.

– Nu, mulţumesc, nu acum. Vreau doar nişte ceai.

Patsy se întoarse şi o privi mirată pe Meredith.

– Poate ţi se pare straniu ce îţi spun, dar eşti albă ca varul. Arăţi ca o stafie. Apoi, zîmbind, adăugă: Te-ai întîlnit cumva cu nişte călugări, cînd te-ai plimbat printre ruine?!

Observînd că Meredith nu pufnise în rîs cum ar fi făcut într-o situaţie similară, ci continua să tacă şi să aibă o expresie ciudată, Patsy se uită lung la ea.

– S-a întîmpat *ceva*, Meredith?

După cîteva clipe de tăcere, Meredith spuse:

– Nu, nimic. Dar am avut o experienţă ciudată la Fountains.

– Adică?

– M-am simțit atrasă de ruine. Parcă mă trăgea un *magnet* într-acolo. Practic, de la Studley Church am ținut-o tot într-o fugă pînă la Fountains. Am și căzut de cîteva ori. Cert e că abia așteptam să ajung acolo, în mijlocul acelor ruine. După ce am ajuns, am simțit că locurile acelea îmi erau cunoscute. Mi se păreau straniu de familiare. Apoi, s-a întîmplat ceva cu mine. M-am simțit cumplit de dezorientată și de pustiită. O senzație absolut copleșitoare, tremuram toată. N-am cum să-ți explic, pe cuvînt. Meredith se uita fix la Patsy. Îți închipui, probabil, că am înnebunit... Oricum, Fountains Abbey *înseamnă* ceva pentru mine, sînt foarte sigură de asta. Ceva cu totul special, nu-mi dau seama în ce sens. Pînă acum cîteva zile, nu auzisem niciodată de acest loc. N-am mai fost în viața mea aici.

Patsy tăcu cîteva clipe, apoi spuse:

– Nu, n-ai fost niciodată. În orice caz, nu în viața asta, ci poate într-o altă existență. În trecut... într-o altă viață. Crezi în reîncarnare?

– Nu știu, făcu Meredith clătinînd din cap. Să spun că nu cred sună cam arogant... Ridică din umeri, nedumerită. Știm oare cu adevărat ceva despre lumea asta stranie în care trăim?!

– Poate ai văzut vreun film... vreun documentar despre Yorkshire, în care erau imagini cu mănăstirea, îi sugeră Patsy.

– Nu cred. Şi cum îţi explici, atunci, senzaţia aceea de dezorientare şi de pustiire sufletească, pe care am resimţit-o?!

– Nu ştiu, zise Patsy.

O chelneriţă tînără intră aducînd ceaiul; cele două femei tăcură.

După ce rămaseră singure, Patsy rosti pe un ton calm, uitîndu-se fix la Meredith:

– Te-ai arătat destul de entuziasmată aseară... mă refer la proiectul de a cumpăra Skell Garth House. Sper că strania experienţă din această dimineaţă nu te-a făcut să te răzgîndeşti.

– Nu, Patsy, nicidecum. Ba dimpotrivă. Mi-e limpede că Fountains Abbey are o semnificaţie anume pentru mine, deşi nu înţeleg de ce. Oricum, lucrul acesta mi se pare de bun augur pentru viitor. Şi hanul îmi place cu adevărat. Ai avut perfectă dreptate, zise ea, zîmbindu-i afectuos partenerei ei. E un mic giuvaier în felul lui şi are mult mai multe atuuri decît Heronside, unde, într-adevăr, sînt prea multe perne pufoase. Skell Garth e fermecător, iar ambianţa colosală. Fireşte, arată cam „jerpelit", dar nu necesită totuşi prea mulţi bani.

– După părerea mea, tot ce trebuie la Skell Garth House este o renovare generală la capitolul decoraţiuni interioare. Iar în această privinţă tu eşti inegalabilă.

Meredith aprobă în tăcere.

Patsy își luă ceașca cu ceai.

– Atunci, închin în cinstea noului nostru hotel, pe care ni-l dorim înfloritor.

– Da, trăiască Skell Garth House!

10

Luc de Montboucher își mută privirea de la Agnes D'Auberville la Meredith și spuse:

– Trebuie să iei în calcul cel puțin șase luni pentru reamenajare. A reduce această perioadă la patru luni înseamnă un adevărat dezastru.

– Noi speram să inaugurăm hotelul la vară – începu Agnes.

– Imposibil! exclamă el, retezîndu-i vorba. E prea mult de făcut, iar unele lucrări sînt majore, ca de pildă schimbările de ordin arhitectural, pe care le vreți și care sînt absolut necesare. La asta se mai adaugă instalațiile electrice și sanitare, ferestrele, dușumelele. Majoritatea pereților trebuie retencuiți. Sincer să fiu, Agnes... Meredith... șase luni înseamnă un program foarte strîns pentru antreprenor, vă avertizez de pe acum. Sper din tot sufletul ca acest grafic să poată fi respectat.

– Dar Manoir de la Closière nu e o clădire prea mare, remarcă Agnes și se întoarse spre Meredith. Săptămîna asta ai fost de două ori acolo, ce părere ai?

Era într-o vineri. Cei trei prînzeau la Relais Plaza, în hotelul Plaza Athénée de la Paris, după ce își petrecuseră dimineața analizînd tot felul de proiecte legate de transformarea vechiului conac.

Lăsînd jos furculița, Meredith își fixă partenera cu o privire pătrunzătoare:

– În privința faptului că nu este o clădire uriașă, ai dreptate, Agnes, dar nu uita starea de degradare, mult mai avansată decît cea a castelului. Eu cred că Luc are dreptate. Mă îndoiesc că se poate realiza reamenajarea într-un interval mai scurt decît cel sugerat de el. De fapt, cred că ar fi o imprudență din partea noastră să prevedem doar șase luni pentru lucrări. Aruncînd o privire spre Luc, îl întrebă: Nu crezi că ar fi mai înțelept să ne fixăm la opt luni?

Înainte ca Luc să-i poată răspunde, Agnes exclamă ușor nervoasă:

– Bine, dar noi am renovat și reamenajat Château de Cormeron într-un an și clădirea era mult mai mare.

– Știu, dar conacul de la Montfort-L'Amaury nu a fost la fel de bine întreținut, îi atrase atenția Meredith. Cred că nu e corect din partea noastră să-i impunem lui Luc un grafic nerealist. Are dreptate, ne-am trezi în fața unui dezastru.

Agnes tăcea.

Luc încuviință din cap, acordîndu-i lui Meredith favoarea unui zîmbet cald.

– Mulțumesc pentru înțelegerea arătată problemelor mele.

Meredith îl plăcea. Era un bărbat atrăgător, cu un farmec tipic european, dar părea sincer.

– Atunci, *cînd* vom inaugura hotelul? întrebă Anges.

– Cred că va trebui să o facem la primăvară... în 1996. Nu avem altă alternativă. Luc s-a lămurit deja în privința dorințelor noastre și va ști curînd ce este fezabil. Presupun că se poate apuca de lucru peste o lună. Corect, Luc?

– Exact. Vă voi supune planurile spre aprobare cît mai curînd posibil. Dacă vă convin și îmi dați undă verde, pot aranja ca antreprenorul să ajungă acolo la sfîrșitul lui ianuarie. Se poate apuca deja de demolarea unor interioare. Dacă nu apar probleme neprevăzute, vom putea termina în iunie. Mă voi strădui să închei lucrările în șase luni, nu în opt, cum sugerai tu. Oricum, mulțumesc pentru cele două luni suplimentare pe care mi le-ai acordat; sper, totuși, să n-am nevoie de ele.

– Mă bucur să aud asta, spuse Meredith, apoi i se adresă lui Agnes: Imediat ce se termină lucrările de construcție, putem să-i aducem pe ceilalți lucrători... zidari, specialiști în montarea tapetului etc., care pot termina cu ușurință în alte patru luni. Începînd de săptămîna viitoare ne vom ocupa amîndouă de planurile de decorațiuni interioare.

– Bine, s-a făcut, murmură Agnes. Dacă tu crezi că o să dureze un an, aşa să fie. Rîse, brusc relaxată, şi ridică din umeri: Trebuie să recunosc că rar ţi se întîmplă să greşeşti cînd e vorba de lucrări de reamenajare. Înfigînd furculiţa într-o bucată de peşte, conchise: eu îmi fac griji exagerate. Abia aştept să văd noul hotel deschis pentru public.

– Ceea ce mi se pare o atitudine perfect normală, răspunse Meredith. Dacă am da „rasol", s-ar putea să iasă prost.

– Mă bucur că am căzut de acord, spuse Luc. Daţi-mi voie să mai adaug că acest conac este absolut fermecător şi că oferă posibilităţi nelimitate, mai ales datorită împrejurimilor superbe. Cred că aţi făcut o alegere bună.

– Mulţumită ţie, Agnes, zise Meredith. Tu ai depistat casa.

Vădit satisfăcută că se rezolvase problema legată de graficul lucrărilor, Agnes luă o înghiţitură zdravănă de vin alb.

– Atunci, ne-am înţeles. Luc face planurile repede, iar cînd le are gata le trimite la New York. Se opri, întinse mîna şi o strînse uşor pe Meredith de braţ: *Tu* ce planuri ai pentru week-end?

– Nimic special. Mă gîndeam să mă odihnesc, să fac ceva cumpărături şi să mă duc duminică la Marché

aux Puces. Dar, te rog, Agnes, nu-ți fă probleme. Știu că ai treabă.

Agnes se strîmbă.

– Asta cam așa e, mai ales că Alain și Chloe au făcut gripă. Bine că n-am luat-o și eu.

– Îmi pare rău că sînt bolnavi. Nu-ți bate capul cu mine, mă descurc singură în week-end.

Luc ridică paharul, bău un pic de vin și se rezemă de spătarul scaunului, studiind-o pe Meredith peste masă. În cele din urmă, spuse:

– Dacă n-ai nimic special de făcut la acest sfîrșit de săptămînă, mi-ar face plăcere să te invit la casa mea de la țară. Plec mîine dimineață. Mergem cu mașina și te aduc înapoi la Paris luni dimineața, devreme.

– Drăguț din partea ta, Luc, murmură Meredith, șovăind. Nu știu ce să zic... n-aș vrea să deranjez...

– Dar nu mă deranjezi, te-am invitat și mi-ar face multă plăcere să vii. N-o să fie un week-end monden cu mulți musafiri, dacă asta te îngrijorează. De fapt, vom fi singuri, ceea ce s-ar putea să ți se pară cam plictisitor. Ținutul însă e frumos și s-ar putea să-ți placă.

– Păi, îți mulțumesc... începu Meredith, dar se opri, încă ezitînd.

Agnes, care se uita de la unul la celălalt, se vîrî în vorbă:

– Luc are o casă adorabilă pe Valea Loarei. Ceva unic, Meredith, o să-ți placă. Du-te *neapărat*.

– Hai, Meredith, te rog, vino, insistă Luc.

– Bine, o să merg, zise Meredith, hotărîndu-se brusc. Mulțumesc încă o dată pentru invitație.

După prînz, Agnes și Meredith se întoarseră pe jos la birourile firmei Havens, aflate pe o străduță îngustă, lîngă Rue de Rivoli.

– De cîteva săptămîni tot colecționez mostre de țesături și de tapet, îi explică Agnes după ce ajunseră.

Se trînti pe o canapea, trase spre ea două pungi mari de plastic și spuse:

– Hai, Meredith, stai lîngă mine să ne uităm la astea. M-am gîndit că nu strică să avem o bază de discuție, pentru planurile de decorațiuni interioare.

– Cred că ai răscolit tot Parisul, rîse Meredith, așezîndu-se lîngă ea și băgînd mîna într-una din pungi. N-am văzut în viața mea atîtea mostre. Scoase o bucată de țesătură cu nuanțe de albastru și roșu: Îmi place asta... Parcă ar fi de Manuel Canovas... oh, da, chiar așa.

– Are mare trecere, să știi, spuse Agnes, cu mîna în cealaltă pungă.

– Cine? Manuel Canovas? Credeam că e însurat.

– Nu, nu Manuel Canovas. *Luc de Montboucher.* Despre el vorbeam.

– Oh.

– De ce spui *oh,* pe un ton atît de surprins?

– Faci pe codoaşa?

– Nu chiar, rîse Agnes. Nici nu mi-a trecut prin minte pînă să te invite el. În clipa aceea mi-am zis... e foarte atrăgător, plin de succes şi, lucrul cel mai important, celibatar.

– Divorţat?

– Nu, nu cred că a fost însurat. Agnes se încruntă şi îşi muşcă buza. Nu, stai puţin... poate că *a fost* însurat şi ea a murit. Nu mai ţin minte. E prieten cu Alain, aşa că pot să verific.

– Cam cîţi ani crezi că are? Patruzeci?

– Cred că ceva mai mult, dacă mi-amintesc bine. Cam patruzeci şi trei. Îl întreb pe Alain, cînd ajung acasă şi te sun la hotel.

Meredith rîse, clătinînd din cap:

– Să ştii că doar m-a invitat, nu m-a cerut de nevastă.

– Ştiu, dragă Meredith, dar cred că îi cam place de tine. Am observat cum te priveşte de cîteva zile. Cu mult interes, şi într-un fel anume.

– Cum adică *într-un fel anume?*

– Plin de curiozitate. E limpede că vrea să te cunoască mai bine. Ţie îţi place?

– Sigur că da, altminteri n-aş fi acceptat invitaţia de a-l însoţi pe Valea Loarei.

– E un arhitect foarte talentat. Precis că ţi-ai dat

seama și singură după lucrările pe care ți le-a arătat ieri la birou. Am avut noroc că a acceptat lucrarea. Și, cum spuneam adineaori, e foarte „căutat", ceea ce înseamnă ceva.

– Din ceea ce spuneai, am înțeles că i-ai văzut casa, murmură Meredith, schimbînd subiectul.

– Da, am fost cu Alain acolo de cîteva ori. Vara... niciodată în această perioadă a anului. E o clădire veche și frumoasă, situată între Talcy și Menars.

– Asta unde vine față de hotelul nostru?

– Ceva mai sus, imediat dincolo de Blois, mai aproape de Orléans decît Cormeron. Mai ții minte cînd ai fost cu Alain și cu mine la Chambord?

Meredith încuviință din cap.

– Ei bine, Chambord este în linie dreaptă cu Talcy, peste Loara.

– Cred că știu unde. Și cum e casa?

– Mare... Clos-Talcy este proprietatea familiei de sute de ani. A fost bine întreținută. Cred că Luc se duce acolo la fiecare sfîrșit de săptămînă. E la numai cîteva ore de mers cu mașina, mai aproape de Paris, decît Cormeron.

– Ce bine că mi-am luat și îmbrăcăminte sport, spuse Meredith, întrebîndu-se brusc de ce acceptase invitația.

– Oh, nu trebuie să-ți faci probleme, Luc e destul

de nonconformist, remarcă Agnes, întinzîndu-i o bucată de țesătură. Îți place asta?

Meredith studie mostra și încuviință.

– Știi că îmi plac țesăturile Jouy roșii. Se potrivesc bine cu mobilă neagră sau cu accesorii negre.

– Să știi că Luc te privește într-adevăr într-un fel anume, *chérie*, remarcă Agnes, trăgînd cu coada ochiului la Meredith. Nu fabulez.

– Te cred, răspunse Meredith și pufni in rîs, amuzată de Agnes și de visurile ei romantice.

11

Pentru început, Clos-Talcy i se înfățișă lui Meredith sub forma unei duble imagini – casa propriu-zisă și reflectarea ei în marele lac artificial din față.

– Ce frumos! exclamă Meredith în timp ce Luc de Montboucher o conducea pe alee, îndrumînd-o să privească peste lac, unde se afla casa.

– Vreau să o vezi de aici, nu din mașină, îi spuse el. Această priveliște surprinde pe toată lumea și trebuie să recunosc că și mie îmi place în mod deosebit... oglindirea casei în apă mă uimește de fiecare dată.

– O casă perfectă într-un decor perfect, murmură Meredith mai mult pentru sine. Stătea în picioare lîngă Luc, studiind plină de interes impozantul castel, din cărămidă roz și din pietre albicioase, cu acoperișul de ardezie cenușie, deasupra căruia se înălțau cîteva coșuri zvelte; Meredith numără nu mai puțin de treizeci și opt de ferestre și cinci lucarne.

Copacii înalți din jurul castelului se oglindeau în

lac, împreună cu fațada clădirii. Lui Meredith i se părea că aceste două elemente creau o minunată simetrie. Nu ținea minte să-i fi plăcut altă casă atît de mult de la bun început.

Întorcîndu-se spre Luc, întrebă:

– Ce vechime are castelul?

– A fost clădit la începutul veacului al XVII-lea, iar grădinile au fost proiectate cam cincizeci de ani mai tîrziu de către Le Nôtre, celebrul artist peisagist al acelor timpuri.

Luînd-o de braț, Luc continuă:

– Să mergem la mașină. Mai tîrziu, după prînz, te plimb prin parc și prin grădini. Te previn, însă, că sînt cam golașe în această perioadă a anului.

– Oh, nu mă deranjează; de fapt, îmi plac grădinile iarna. Adesea sînt atrăgătoare, altfel, firește. Rîse scurt. În fine, unele dintre ele.

– Întîmplarea face că și mie îmi plac grădinile iarna, remarcă Luc, deschizînd portiera mașinii; o ajută să urce și ocoli mașina ca să se așeze la volan.

Porni motorul și o luă pe aleea maiestuoasă străjuită de platani.

– Bine că anul acesta n-a nins prea mult, continuă el, așa că vom putea face o plimbare frumoasă, ceva mai tîrziu.

Meredith încuviință și întoarse capul, privind pe

geam. Mai văzu un lac, ceva mai mic decît primul, ceea ce o făcu să mărturisească:

– Întotdeauna am fost atrasă de casele de pe malul apei, sau plasate foarte aproape de o apă.

– Te înţeleg perfect, replică Luc, aruncîndu-i repede o privire, după care îşi concentră atenţia asupra drumului. Şi eu simt aceeaşi atracţie. Spectacolul unei ape plasate în mijlocul unui teren imens este absolut minunat, deoarece pune mai bine în valoare împrejurimile şi clădirile din preajmă. Aici, la Talcy, avem multe ape. Pe lîngă lacul mare există unul mic, cel pe care tocmai l-ai văzut, plus un heleşteu cu peşte lîngă livadă, un pîrîu care curge prin pădure, o cascadă şi nenumărate fîntîni. Începu să chicotească. Un strămoş de-al meu a fost extrem de pasionat de toate astea... Există peste o duzină în parc, iar unele sînt efectiv magnifice, chiar dacă eu sînt cel care face afirmaţia. La Talcy dai la tot pasul de ape curgătoare.

– Ce drăguţ... remarcă Meredith, zîmbind. Ştii, Luc, toate hanurile mele se află în apropierea unei ape, în afară de Montfort-L'Amaury. Ăsta e singurul lucru care m-a deranjat cînd am văzut conacul, la începutul acestei săptămîni.

– Dacă vrei, pot amenaja un lac sau un bazin şi la noul hotel, se oferi Luc. Nu-i prea dificil, avînd în vedere că există mult teren în jurul conacului. Ce părere ai?

– S-ar putea să fie foarte drăguț. Am să discut cu Agnes, după ce-mi dai o idee de preț.

– *Mais certainement*... sigur că da. Ah, Meredith, uite, am ajuns la castel.

Luc intrase cu mașina într-o curte largă, pietruită și parcă în dreptul intrării principale. Trepte largi duceau spre o uriașă ușă dublă din lemn masiv, cu ornamentații de fier. Nici nu coborîră bine, și un bărbat de vîrstă mijlocie, îmbrăcat cu cămașă, vestă neagră, purtînd un șorț cu dungi verzi, le ieși în întîmpinare coborînd în fugă treptele.

– *Bonjour*, Vincent! îi strigă Luc, grăbindu-se să o ajute pe Meredith.

– *Bonjour, monsieur*, îi răspunse bărbatul.

Luc și Meredith se îndreptară spre el. Omul dădu mîna cu Luc.

– Meredith, spuse Luc, ți-l prezint pe Vincent Marchand, care împreună cu doamna lui, Mathilde, se ocupă de castel. Vincent, dînsa este doamna Stratton.

– *Madame*, spuse bărbatul, înclinînd capul reverențios.

Meredith îi zîmbi.

– Mă bucur să te cunosc, Vincent, zise ea, întinzîndu-i mîna.

– *Grand plaisir, Madame*. Vincent se înclină și apoi se duse și scoase bagajele.

Luc o conduse într-un imens vestibul, care îi amintea de o peşteră, datorită pereţilor înalţi de piatră şi a pardoselei cu dale. Pereţii, văruiţi în alb puneau în valoare două goblenuri, iar de tavanul înalt atîrna prins cu lanţuri un candelabru din bronz şi cristal. Singurul mobilier îl constituia o consolă lungă, din lemn sculptat şi aurit, pe care se aflau două urne mari de piatră cu imortele; deasupra consolei atîrna o imensă oglindă aurită, iar într-un colţ se vedea o statuie de piatră, înfăţişînd un cavaler în armură.

– Dă-mi haina, spuse el, după ce Meredith o dezbrăcase. O luă şi o puse într-un dulap ascuns în perete.

O clipă mai tîrziu, în capătul holului se deschise brusc o uşă pe care intră o femeie înaltă şi durdulie, care se îndreptă grăbită spre ei.

– *Monsieur!* exclamă ea, surîzîndu-i încîntată lui Luc, nu înainte de a arunca o privire fugară spre Meredith, care trăda o curiozitate nedisimulată.

Luc o sărută pe amîndoi obrajii.

– *Bonjour,* Mathilde. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe doamna Stratton. Aşa cum ţi-am spus la telefon este invitata mea în acest week-end.

Zîmbind şi dînd din cap, Mathilde făcu un pas înainte. Cele două femei îşi dădură mîna, iar Mathilde spuse:

– Am să vă conduc în camera dumneavoastră.

Madame. Îl privi pe Luc și continuă repede: Așa cum mi-ați sugerat, *Monsieur*, i-am pregătit doamnei Stratton camera bunicii dumneavoastră.

Luc o conduse pe Meredith spre scară, spunînd:

– Sper să îți placă, era încăperea preferată a bunicii. Sînt convins că așa va fi... are vedere spre apă... de fapt spre lac, primul lucru pe care l-ai văzut cînd ai ajuns la Talcy. Cred că alegerea a fost inspirată.

– Da, sînt convinsă de asta.

Mathilde o luă înainte pe scări, urmată de Meredith și de Luc; în spate venea Vincent cu cele două valize ale musafirei.

Mathilde îi conduse pe un coridor lung, acoperit cu covoare groase. Coridorul avea numeroase ferestre, iar pe pereți atîrnau o mulțime de tablouri. Meredith le privi în fugă, remarcînd că erau portrete de familie; probabil ale unor rude mai puțin importante, din moment ce li se rezervase doar acest coridor.

– *Voilà!* strigă brusc Mathilde, deschizînd o ușă. Aceasta este camera pe care a avut-o *Grand-mère* Rose de Montboucher, pe care toți am iubit-o.

– Dar, în același timp, toți ne temeam de ea, adăugă Luc, făcîndu-i cu coada ochiului lui Meredith. Cîteodată era o adevărată teroare.

Observînd că Meredith privea în jur, Luc îi explică:

– Acesta este salonașul. În dormitor și în baie se

intră pe ușa aceea. Bunica mea s-a îndrăgostit de aceste încăperi, atunci cînd bunicul a adus-o la Talcy. Uite un portret de-al ei. Cel de deasupra șemineului.

Meredith privi în direcția indicată. Tabloul reprezenta o tînără extraordinar de frumoasă. Bucle roșcat-aurii încadrau un chip nostim, cu ochi albaștri și luminoși, cu sprîncene castanii frumos arcuite și buze splendid conturate.

Apropiindu-se de foc, Meredith studie portretul cu mult interes. Artistul reușise să redea ceva din personalitatea femeii... zîmbetul ei cald exprima fericirea. Rose de Montboucher purta o rochie de șifon, de un roz pal, cu un guleraș ușor încrețit, și un șirag de perle, ceea ce o făcu pe Meredith să presupună că tabloul fusese pictat prin anii '20.

– Bunica ta era o femeie superbă, spuse ea, privindu-și gazda peste umăr. Expresia ochilor și surîsul mă fac să cred că era pusă pe șotii și puțin cam răutăcioasă.

Luc încuviință din cap.

– Ai intuit perfect. *Era* un pic răutăcioasă, dar în același timp plină de *joie de vivre*. O veselie sinceră, absolut irezistibilă. Eu am cunoscut-o cînd era mult mai în vîrstă, dar am simțit tot timpul înclinația ei spre ștrengării și șotii. Mai bine zis spre rele, cum zicea tata. El a fost primul născut, copilul l-a care ea a ținut cel

mai mult, dintre cei patru pe care i-a avut. Îmi aduc aminte că bunica avea simțul umorului și că era o povestitoare excelentă. Vorbea mieros, cum se întîmplă cu cei care au sărutat piatra de la Blarney Castle.*

– Era irlandeză?

– Da. Bunicul a cunoscut-o la Dublin, la un bal. Se duseseră acolo la vînătoare.

Mathilde ieși aferată din dormitor, urmată de Vincent.

– Vreți să vă ajut să despachetați, *madame* Stratton? V-o trimit pe Jasmine să vă ajute.

Meredith scutură din cap.

– Mulțumesc, Mathilde, dar mă descurc singură.

Menajera încuviință din cap, îi adresă un zîmbet fugar, privi spre Luc, făcu o mică reverență și ieși repede din cameră. Vincent o urmă în fugă.

– Vincent e umbra ei, murmură Luc, cînd rămaseră singuri. Amîndoi sînt buni ca pîinea caldă. Lucrează la Talcy de o viață, așa cum au făcut și părinții lor. Au două fete, Jasmine și Philippine, și un băiat, Jean-Pierre, care lucrează tot aici, la castel. Acum te las să te odihnești un pic. Ești sigură că n-ai nevoie ca Jasmine să te ajute să despachetezi?

– Mulțumesc, nu e nevoie.

---

* Se spune că piatra din Blarney Castle, lîngă Cork, în Irlanda, dă harul lingușirii oricui o sărută (nota trad.).

Luc se uită la ceasul de la mînă.

– E ora douăsprezece şi un pic. Ce-ar fi să ne întîlnim în bibliotecă, să zicem peste o oră?

– Sigur că da.

Zîmbind, Luc se răsuci pe călcîie şi o porni spre uşă.

– Luc, *unde* este biblioteca? întrebă Meredith.

– Iartă-mă, am uitat că nu cunoşti casa. Biblioteca este încăperea din mijloc în *enfilade*... adică seria de camere din vestibulul de la intrare, pe partea dreaptă. Bem ceva acolo, înainte de prînz.

– Da, cu multă plăcere.

După ce uşa se închise încetişor în urma lui, Meredith se întoarse spre portretul bunicii, studiindu-l cîteva clipe.

– Irlandezilor le rîd ochii, murmură Meredith cu glas tare, gîndindu-se la o veche şi renumită baladă. Într-adevăr, lui Rose de Montboucher îi rîdeau ochii, iar trăsăturile ei erau tipic irlandeze. Meredith se retrase cîţiva paşi şi privi din nou tabloul, înclinînd uşor capul pe umăr. Îşi îngustă ochii, concentrîndu-se. Rose de Montboucher mi-aduce aminte de cineva, se gîndi ea, dar nu-mi dau seama de cine. Poate de nepotul ei. Nu, nu de Luc. El e brunet şi are ochii negri. O femeie cu părul roşcat-auriu şi cu ochii albaştri... această imagine şi o amintire vagă îi reveneau în minte, fără să le poată

localiza. Clătinînd din cap, se mai uită o dată la portret, și intră în dormitor.

Din clipa în care trecu pragul încăperii, pe chipul lui Meredith se așternu un zîmbet. Camera era fermecătoare: focul ardea în cămin, iar lămpile cu abajururi de mătase erau aprinse. Pereții, acoperiți cu tapet de mătase argintiu, draperiile vaporoase și bufante de la cele trei ferestre înalte, din tafta gri-argintie, ca și baldachinul patului imens creau o ambianță primitoare. Uitîndu-se mai bine, Meredith constată că trandafirașii roz, roșii și galbeni, precum și frunzulițele verzi fuseseră pictați de mînă pe mătasea cenușie. Existau cîteva fotolii, o mică sofa acoperită cu catifea argintie, în fața focului, iar într-un colț o măsuță de toaletă, foarte ciudată, alcătuită din oglinzi venețiene.

Fascinată, Meredith se plimbă agale prin dormitor, privind totul cu atenție, admirînd stilul și eleganța, încîntată de tablourile și de obiectele de artă pe care le vedea. Unele lucruri erau destul de uzate, însă ambianța generală sugera eleganța, luxul și opulența vremurilor demult apuse și creau un efect odihnitor.

Plimbîndu-se prin dormitor, Meredith se opri în cele din urmă în fața măsuței de toaletă din oglinzi venețiene. Văzu înșirate perii de argint cu inițialele lui Rose de Montboucher, precum și o colecție de sticluțe de cristal cu parfumuri, cutii de pudră cu capace de argint

şi borcănele de ruj. Se afla acolo şi fotografia înrămată în argint a unui bărbat brunet şi chipeş, îmbrăcat în frac. Aplecîndu-se, Meredith o privi cu atenţie, crezînd că e o fotografie de-a lui Luc. Îşi dădu însă seama că se înşelase: fracul era croit după moda anilor '20. Îşi zise că fotografia îl înfăţişa pe bunicul lui, soţul lui Rose. Prin urmare, cu el seamănă Luc. Cu bunicul lui.

După ce scoase lucrurile din cele*două valize, Meredith îşi luă trusa de toaletă şi intră în baie unde se opri impresionată de încăperea spaţioasă şi de focul care ardea jucăuş în vatra de marmură albă.

Camera de baie, enormă, avea o fereastră înaltă, acoperită de o perdea albă din dantelă. Cada era de modă veche şi deasupra ei atîrnau şnururi de sonerie pentru a putea chema cameristele. Se întrebă dacă mai existau şi acum cameriste la castel, dar se abţinu să tragă de şnur.

12

În biroul său de la parterul castelului, Luc de Montboucher studia nişte planşe întocmite de un partener de la firma lui de arhitectură. Luc intenţionase să le analizeze înainte de prînz, sperînd că le va putea aviza, însă nu prea izbutise să se concentreze asupra lor.

Mintea îl trăda. Se gîndea tot timpul la Meredith Stratton. O cunoscuse miercuri dimineaţă, la conacul de la Montfort-L'Amaury şi se simţise atras de ea din prima clipă. Profesia de arhitect îi dezvoltase simţul vizual, aşa că de la început remarcase aspectul ei fizic. Îi plăceau statura ei înaltă, părul blond, pielea albă, ochii verzi-cenuşii, care-i spuneau atît de mult despre ea.

Era o femeie frumoasă, cu mult şic şi farmec personal. Simţea o plăcere reală ori de cîte ori o privea. Aprecia, de asemenea, siguranţa şi calmul ei. Femeile frivole îl enervaseră întotdeauna.

După primele ore petrecute în compania ei, Luc îşi dădu seama că era o femeie practică, stăpînă pe ea,

organizată şi hotărîtă, trăsături care se potriveau cu gustul său pentru ordine şi echilibru.

Nu putea suferi femeile împrăştiate, care lăsau numai necazuri în urma lor, trăiau într-o perpetuă harababură şi o creau şi în viaţa altora. Considera, totodată, că energia şi personalitatea lui Meredith erau deosebit de atrăgătoare; îl stimulau, îi dădeau un fel de *élan*, pe care nu-i mai fusese dat să-l simtă de multă vreme.

Ce păcat că locuieşte tocmai la New York, işi zise el, bătînd cu creionul în planşetă. Dar distanţa nu era de natură să excludă posibilitatea unei relaţii. Existau, la urma urmei, destule avioane supersonice. Cu Concordul putea fi în Manhattan în trei ore şi jumătate, cel mult patru. Cu trei săptămîni în urmă, făcuse drumul Paris – New York, pentru a se întîlni cu un client.

Luc *simţea nevoia* să o cunoască mai bine pe Meredith Stratton. Mult mai bine. *Intim.* O găsea atrăgătoare, mult mai atrăgătoare decît oricare dintre femeile pe care le întîlnise în ultimii ani. Miercuri seara, după reuniunea de afaceri, realiza că o dorea. Bărbaţii sesizează cu uşurinţă acest gen de atracţie, încă de la prima întîlnire. Luc se întreba dacă lucrul este valabil şi în cazul femeilor.

Aproape fără să vrea, îi destăinuise lui Agnes cîte ceva. Îi spusese, de fapt, că îl interesa Meredith, că dorea

să o cunoască mai bine. Îi făcuse aceste confidențe joi seara, cînd trecuse pe la ea. Nu se putuse abține să nu-i spună. Apoi, îi invitase pe soții D'Auberville și pe Meredith la Talcy, pentru week-end, însă Agnes nu putuse veni din cauza lui Alain și Chloe care erau bolnavi de gripă.

Agnes îi spusese, însă, să o invite totuși pe Meredith. „Nu-ți fă probleme", îl liniștise Agnes. „Am să propun să luăm dejunul împreună după ședința de vineri dimineață, iar tu ai să găsești o modalitate să o inviți la castel. Aduc eu vorba cumva, ca să nu pară ceva forțat".

Cum Luc șovăise, Agnes exclamase rîzînd: „Nu mai fi atît de laș, Luc. Meredith nu are nici un program pentru acest sfîrșit de săptămînă și alți prieteni în Paris în afară de noi. Simt eu că te place, așa că va accepta invitația. Te vei simți foarte bine cu ea. Este o persoană minunată. Toată lumea o găsește agreabilă".

Dragoste, se gîndea el. Voi mai găsi vreodată o femeie căreia să îi ofer dragostea mea?! Își dorea din tot sufletul să fie așa. Îi plăceau femeile, le admira și le respecta. Dorea să se căsătorească, căci nu-i surîdea ideea de a trăi singur toată viața.

Pînă acum dragostea nu se arătase prea generoasă cu el. După Annick, viața lui parcă se curmase. În cele din urmă se străduise să ia totul de la capăt, să înceapă

să trăiască, să aibă o relație stabilă, dar fără succes. Nu izbutise nimic.

În ultimii ani, întîlnise cîteva femei extrem de drăguțe, dar nici una nu aprinsese în el acea scînteie miraculoasă. Începuse să se întrebe dacă nu cumva devenise incapabil să iubească. Asta pînă să o întîlnească pe Meredith. Femeia îl vrăjise. Se mira și el de ceea ce i se întîmpla. Brusc, fusese cuprins de o dorință puternică, de nevoia acută de a se contopi cu altă ființă, de a deveni parte din viața ei. Se simțea copleșit de impulsul năvalnic de a o cuceri.

De cîte ori în viață i se întîmplă unui bărbat să trăiască asemenea sentimente și dorințe?! Poate o singură dată. Ba, nu; lui i se întîmplase de două ori, căci avusese aceleași sentimente și pentru Annick.

Meredith Stratton, șopti el, scriindu-i numele pe carnețelul din fața lui, urmărind conturul literelor.

Cine ești tu, Meredith Stratton? Și de ce pari atît de necăjită? Cărui fapt se datorește tristețea pe care o porți în suflet? Cine te-a rănit atît de rău, încît inima ta poartă și acum cicatricele acelei vechi suferințe? Instinctiv, Luc își dădu seama că Meredith trăise o mare dramă. Sesiza durerea oglindită în ochii aceia fumurii, profunda tristețe pe care o exprimau. Dorea să-i aline suferința, să îi alunge tristețea. Știa că putea s-o facă dacă va avea ocazia.

Luc nu intenționase să-i pună întrebări lui Agnes despre Meredith, deși era curios. Nu-i plăceau indiscrețiile. De altfel, simțea că o *cunoaște* pe Meredith, că știe cum este în realitate. Intuia că este un om de mare calitate.

Cum era expresia aceea pe care scumpa lui bunică irlandeză o folosea întotdeauna? „Suflet de aur". așa spunea mereu Rosie de Montboucher: „Bunicul tău e un suflet de aur, Luc".

Despre Meredith se putea spune același lucru.

Ceasornicul negru de pe planșetă îl avertiză că era aproape douăsprezece și jumătate. Azvîrli creionul brusc, nerăbdător, se ridică și își întinse picioarele lungi. Amorțise șezînd și se simțea înțepenit după șofatul din această dimineață, cînd veniseră de la Paris.

Ieșind din birou, urcă în fugă scara din spate și o luă pe coridor spre dormitorul lui. Scoțîndu-și sacoul, intră în baie, se spălă pe față cu apă rece, se șterse cu prosopul și se pieptănă.

Luc se studie în oglindă. În urmă cu cîteva zile descoperise cîteva fire albe în părul negru; se privi cu atenție și constată că părea obosit. În jurul ochilor avea riduri. Ajunse la concluzia că arăta mult mai în vîrstă decît cei patruzeci și trei de ani pe care îi avea.

Bănuia că Meredith avea cam aceeași vîrstă. Agnes îi spusese ceva în acest sens, înainte ca Meredith

să sosească de la Londra. Se întreba dacă era prea tîrziu pentru a mai face un copil, după care conchise că depindea de femeie. Îşi dorise dintotdeauna un copil. Dar dacă nu se putea, se va împăca cu gîndul de a nu avea urmaşi. Existenţa era o luptă crîncenă, iar Luc înţelese subit că voia să profite de acest dar numit viaţă, să profite de fericire. A iubi pe cineva nu înseamnă neapărat procreare.

Meredith. Mă poate face fericit. Simt că aşa e. Oasele nu mint, Luc, îi spunea bunica Rose cînd era un băieţandru şi începuse să se lungească. Îţi poţi da seama de multe lucruri după oase, băiete, mai adăuga ea întotdeauna. În oase se vede rasa nobilă, Luc. Uită-te la cai, bunăoară. Chiar dacă au picioare iuţi, nu-i de-ajuns. Într-o cursă e nevoie şi de rasă pursînge pentru a cîştiga. Ascultă-mă pe mine, Luc, ştiu cu ce vorbesc. *Oui, Grand-mère*, o aproba el respectuos. Luc, astăzi te rog să vorbeşti englezeşte. Da, bunico. Să ai încredere întotdeauna în oasele tale, îi tot repeta ea. Ele nu te mint niciodată, Luc. Oh, bunico, se gîndea el, amintindu-şi de ea şi zîmbind duios, ai fost o persoană absolut originală.

Luc intră grăbit în dormitor, scoase din dulap un sacou de tweed gri, îşi puse un pulover negru şi nişte pantaloni închişi la culoare, după care ieşi din cameră.

Coborî în fugă treptele din faţă, traversă vestibulul de la intrare şi intră în bibliotecă.

Focul ardea în cămin, tava cu băuturi era pregătită, iar în frapiera cu gheață trona o sticlă de Dom, exact cum îi ceruse lui Vincent. Nu mai avea nimic de făcut, decît să aștepte ca Meredith să-și facă apariția.

Luc se îndreptă spre una dintre ușile duble, cu geamuri mari și rămase în picioare privind spre grădină și admirînd straturile de flori. Gardul viu, tuns cu grijă, era învelit acum într-o pojghiță subțire de gheață care punea și mai bine în evidență complicata geometrie a formelor naturale. Își zise că avea noroc că surorile lui renunțaseră să mai vină în acest week-end la Talcy. Ținea mult la ele și la soții lor, însă răsuflă ușurat la gîndul că avea toată casa la dispoziție. Nu-și propusese cine știe ce strategie de seducție, nu era genul lui. Îi plăcea să vină totul de la sine. Dorea ca Meredith să se simtă relaxată, dezinvoltă; n-o chemase acolo pentru a o „arăta" familiei.

Se auzi un mic zgomot, urmat de niște pași.

Întorcîndu-se, Luc privi nerăbdător spre salonașul alăturat. Meredith venea spre el. Simți o plăcere copleșitoare văzînd-o, același entuziasm năvalnic care îl cuprindea ori de cîte ori se afla în prezența ei.

Înaintînd spre ea, exclamă:

– Ai venit! Hai aici, Meredith, lîngă foc, e mai cald. Ia spune, vrei un pahar de șampanie?

– Ar fi nemaipomenit, Luc, răspunse ea, plutind parcă pe podea.

Luc se duse să deschidă sticla de Dom Pérignon, dar nu se putu abţine să nu o privească pe furiş. Meredith era îmbrăcată cu un blazer în carouri, cu un pulover crem de caşmir şi cu pantaloni. Arăta extraordinar de bine. Îşi înfrînă un zîmbet. Păi, s-ar fi putut altfel?! Nu încăpea nici o îndoială că aprecierile lui erau deja părtinitoare.

După ce aduse cupele de şampanie lîngă şemineu, Luc se aşeză pe sofa în faţa lui Meredith şi spuse:

– Sper că ai tot ce-ţi trebuie, că te simţi bine în camerele bunicii Rosie.

– Bineînţeles, îţi mulţumesc din suflet. Îmi plac camerele, la fel şi baia. Dumnezeule, să ai şemineu în baie e pur şi simplu divin. Rîse şi adăugă: cît lux! Mă simt răsfăţată.

– Toate dormitoarele de pe palier au şeminee în baie, dar le folosim doar pentru oaspeţi, atunci cînd vremea e rece. E multă bătaie de cap să menţii aprinse toate focurile acelea. Pe vremea străbunicului meu, ba chiar şi atunci cînd trăia bunicul, existau mulţi servitori care se ocupau de casă. Astăzi, cu greu găseşti personalul adecvat şi în plus costă mult, aşa că am redus la minimum focurile din acele părţi ale castelului.

– Te înţeleg, zise ea surîzîndu-i. Îi plăcea şi dorea să-l cunoască mai bine. Ai crescut aici? întrebă ea curioasă.

– Da. Cu surorile mele, Isabelle și Natalie. Sînt mai mici decît mine, dar am trăit clipe minunate împreună. Un domeniu ca acesta e ideal pentru puștani.

– Cred că ai avut o copilărie idilică.

– Cam așa ceva, deși pe atunci nu-mi dădeam seama. Tata era extrem de sever. Și pe bună dreptate.

O studie cîteva clipe privind-o peste marginea paharului cu șampanie.

– Pari cam gînditoare? S-a întîmplat ceva?

– Nu, absolut nimic, spuse ea grăbită. Mă gîndeam doar cît de diferită a fost copilăria mea – Meredith se opri brusc, mirată de propria-i mărturisire. Nu i se întîmpla să discute despre copilăria ei.

Luc intui că Meredith spusese mai mult decît vrusese. Își dădea seama de asta după expresia de nedumerire așternută pe chipul ei.

– Dar ai crescut la țară, nu-i așa? În Connecticut?

– Nu, nu în Connecticut. Presupun că Agnes ți-a spus că sînt din Connecticut, că am acolo o casă și un hotel, ceea ce e perfect adevărat. De crescut am crescut în Australia. Mi-am petrecut copilăria la Sydney.

– Ești australiancă?

– Da, în fine, m-am născut acolo și asta este naționalitatea mea, însă am devenit cetățean american la vîrsta de douăzeci și doi de ani. Rezemîndu-se de pernele spătarului, se uită drept în ochii lui și spuse:

Asta se întîmpla exact acum douăzeci şi trei de ani.

– Ai patruzeci şi cinci de ani? Nu-ţi arăţi deloc vîrsta, făcu Luc, sincer surprins.

– Mulţumesc, de fapt, am încă patruzeci şi patru de ani. Împlinesc patruzeci şi cinci la începutul lui mai.

– Iar eu am patruzeci şi trei... Împlinesc patruzeci şi patru pe trei iunie. Urmă o scurtă pauză, după care Luc spuse cu prudenţă, nevrînd să răscolească amintiri neplăcute: Din vocea ta se deduce că n-ai avut o copilărie prea fericită.

– Aşa e. A fost cumplit. Oribil, de fapt. N-aş dori nici unui copil să treacă prin ce-am trecut eu. Îşi muşcă buza şi tăcu aţintindu-şi privirea asupra focului.

Prin urmare, de aici vine toată durerea ei, se gîndi el, măcar o parte din ea. Sufletul ei mai ascunde şi alte taine. Tăcu cîteva clipe, lăsîndu-i răgazul să-şi recapete stăpînirea de sine, apoi continuă:

– Îmi pare rău că ai fost atît de nefericită, Meredith. Ce-ai păţit în copilărie?

– Am rămas orfană de mică. La zece ani. Părinţii mei au murit într-un accident de maşină. După aceea, am fost plimbată de colo-colo... Se opri, ridică din umeri şi se sili să zîmbească, privindu-l în ochi. Dar asta a fost de mult de tot. Aproape că am uitat.

Nu-i adevărat, comentă el în sinea lui şi o întrebă:

– Cînd ai plecat în America?

– Cînd aveam şaptesprezece ani. M-am dus în Connecticut, ca guvernantă, cu o familie de americani care locuiseră la Sydney. Mai tîrziu am lucrat la Jack şi Amelia Silver. Într-un fel... ei mi-au schimbat complet existenţa. Un zîmbet cald îi destinse trăsăturile. Vreau să spun că m-au tratat ca pe o surioară. Ştii, Luc, nu erau mult mai în vîrstă decît mine; aveau cam treizeci şi ceva de ani. Oricum, m-au considerat un membru al familiei. Amelia şi Jack au compensat... toţi anii urîţi dinainte.

Luc încuviinţă din cap, abţinîndu-se de la orice comentariu. Îi privi ochii verzi-fumurii. Tristeţea pe care o desluşise acolo dispăruse, dar ştia că stăruia undeva în adîncul fiinţei ei. Se întreba dacă el avea puterea şi priceperea să o alunge definitiv din sufletul ei. Dar ştia că dorea să încerce.

– De ce mă priveşti aşa, Luc? întrebă Meredith. Am vreun neg pe nas?!

– Nu. Ochii lui căprui străluceau. Dacă vrei să ştii, te admiram. Eşti o femeie frumoasă, Meredith.

Meredith simţi că roşeşte pînă în vîrful urechilor, şi se ruşină de reacţia ei. Nu era prima oară cînd un bărbat îi făcea complimente; oare de ce roşea în faţa lui Luc?

– M-mulţumesc, izbuti ea să îngaime, bîlbîindu-se. Răsuflă uşurată auzind telefonul.

Luc se ridică şi se duse să răspundă.

– Clos-Talcy. *Bonjour*. După ce ascultă o secundă,

spuse: Așteptați vă rog o clipă. Se întoarse spre Meredith: E fiica ta, Catherine.

Meredith se lumină la față, sări în picioare și se repezi să ia receptorul din mîna lui Luc.

Luc se duse la fereastră și privi afară, obsedat de persoana lui Meredith. Simțea că intuitiv o cunoștea, dar îl uluia și îl nedumerea. Părea extrem de misterioasă și... irezistibilă.

– Bună, Catherine, ce mai faci, scumpete? întrebă Meredith, ascultînd apoi cu atenție glasul care venea tocmai de la New York, peste ocean. Zîmbi încîntată. Da, sînt fericită pentru tine, iubito, de fapt sînt entuziasmată. Strîngea receptorul, continuînd să asculte, după care spuse: Da, mă întorc la Paris luni. Nu, nu vin acasă decît peste o săptămînă, probabil. Urmă o pauză, după care Meredith spuse: Da, perfect, am să te sun miercuri. Sărută-l pe Keith din partea mea. Nu uita să-i spui și lui Jon. Week-end plăcut. Te iubesc, Cat. Te pup, pa.

Puse receptorul în furcă și cînd Luc se întoarse spre ea îi zîmbi.

– Fata mea tocmai s-a logodit. Aseară. E în al nouălea cer. Meredith clipi din ochi, stăpînindu-și lacrimile care îi încețoșau privirea. Era fericită pentru Catherine și copleșită de emoție.

– Ce veste extraordinară! Merită să ciocnim un pahar de spumos, cum spunea bunica Rosie.

După ce umplu cupele de cristal, Luc ridică paharul, ciocni cu Meredith și spuse:

– Să bem pentru dragoste și... pentru tot ceea ce se termină cu bine, murmură el, privind-o în ochi.

Meredith îi susținu privirea, simțind din nou că se înroșește:

– Pentru dragoste și pentru tot ceea ce se termină cu bine, repetă ea, sorbind din șampanie. Se duse la sofa și se așeză. Simțea acut prezența lui Luc de Montboucher.

Luc veni lîngă ea, dar rămase în picioare, cu spatele la foc.

– Cîți ani are fata ta? o întrebă el.

– Douăzeci și cinci. Am și un băiat, Jonathan, care are douăzeci și unu de ani. Studiază dreptul la Yale.

Chipul lui Luc se lumină de un zîmbet:

– Acolo am făcut și eu arhitectura, exclamă el. Asta după ce am studiat la Sorbona. Ce coincidență! Îi place?

– Da, mult.

– Mă bucur. Și mie mi-a plăcut. Cei mai frumoși ani din viață, chicoti el.

– Zău?!

– Pînă la un punct. Am avut parte și de alți ani fericiți. Și înainte, și după. Bău din șampanie, cu o expresie gînditoare.

– Luc?

– Da?

– Ai fost vreodată însurat?

– Da. Agnes nu ţi-a povestit nimic despre mine?

– Nu. Meredith se încruntă. De ce crezi că ar fi făcut-o?

– Ah, aşa, fără nici un motiv anume, răspunse el, ridicînd din umeri. Mă gîndeam că poate ţi-a povestit cîte ceva. Am fost însurat. Soţia mea a murit acum şase ani. Annick s-a prăpădit brusc, răpusă de cancer. O formă galopantă. S-a stins la numai şase luni după ce am aflat diagnosticul. Avea treizeci şi şapte de ani. Se opri, dregîndu-şi glasul. Am fost căsătoriţi vreme de opt ani.

– Luc, îmi pare nespus de rău. Ce tragedie! Ce pierdere cumplită pentru tine. Meredith îl privi îngrijorată că răscolise amintiri dureroase. Ce prostie să aducă vorba despre soţia lui!

– N-am avut copii, îi spuse Luc.

Meredith tăcea, privind gînditoare în jurul ei.

Luc puse paharul pe măsuţa dintre cele două canapele, aruncă pe foc cîteva lemne, după care se ridică.

În cameră se lăsase tăcerea. Se auzeau doar lemnele care trosneau în flăcări şi ticăitul ceasornicului.

În cele din urmă Meredith spuse:

– Nimeni nu are o viaţă uşoară. Există întotdeauna durere, suferinţă, necazuri, probleme, boli. Pierderi... de o natură sau alta.

– Într-adevăr... ai perfectă dreptate. Bunica mea irlandeză nu era numai frumoasă, ci şi foarte înţeleaptă. Cînd eram mici, ne spunea mereu că viaţa a fost, este şi va fi grea. Că aşa ne e dat nouă, muritorilor. De aceea trebuie să profităm de clipele fericite, ori de cîte ori avem posibilitatea, iar dacă întîmplarea face să găsim omul potrivit, să-l păstrăm lîngă noi toată viaţa. Veşnic. Aşa spunea ea şi cred că avea perfectă dreptate.

– Eu n-am întîlnit niciodată omul potrivit, spuse Meredith, mirîndu-se de propriile-i cuvinte şi regretînd că le rostise.

– Eu da. Dar s-a prăpădit. Luc privi în gol cîteva clipe, de parcă ar fi zărit ceva aievea. Apoi spuse: De atunci n-am mai întîlnit pe nimeni... Însă n-am abandonat orice speranţă... Se uită lung la Meredith, dar ea nu părea să fi sesizat privirea lui plină de subînţeles.

– Tatăl Catherinei a murit, rosti ea brusc, dar oricum era însurat... N-aş fi putut niciodată să mă căsătoresc cu el. De tatăl lui Jon am divorţat... relaţia a fost proastă... nu ne potriveam deloc... Lăsă fraza neterminată.

– Şi asta s-a întîmplat demult? Mă refer la divorţ.

– Acum şaisprezece ani. Destăinuri, se gîndea ea. Şi iar destăinuri. Ce m-o fi apucat aşa, dintr-o dată?! De ce îi spun toate aceste lucruri intime? Nu e decît un străin.

– Vei întîlni omul potrivit, Meredith. Simt că așa va fi. Ar fi vrut să mai adauge că poate îl și întîlnise, dar se abținu.

Mathilde își făcu apariția în pragul ușii și tuși ușor.

Luc se uită spre ea.

– Ah, Mathilde! E gata masa?

– *Oui, Monsieur.*

– *Merci.* Se întoarse spre Meredith: Nu știu dacă e valabil și pentru tine, dar eu, unul, mor de foame.

– Și eu.

În timp ce o conducea spre ieșirea din bibliotecă, Luc îi explică:

– Am rugat-o pe Mathilde să gătească ceva ușor. Supă de legume, omletă, salată verde, brînză și fructe. Sper că va fi pe gustul tău.

– Sună minunat, spuse Meredith, privindu-l.

Luc îi zîmbi afectuos, o luă de braț și o conduse în sufragerie, unde Mathilde aștepta să-i servească.

Brusc, Meredith realiză că nu-i mai păsa că îi povestise atîtea despre ea. Știa că nu o condamna. Avea încredere în el. Se simțea în siguranță lîngă Luc de Montboucher.

13

După masă, Luc o invită pe Meredith la o plimbare prin parc. Discutară despre o sumedenie de lucruri, însă pînă la urmă conversația reveni la bunica lui. Luc îi povesti cîteva istorioare amuzante despre Rose de Montboucher, încercînd să o distreze.

La un moment dat, Meredith zise:

– După tot ce mi-ai povestit despre *Grand-mère* Rose, am senzația că o văd aievea. Mi-ar fi fi plăcut să o cunosc!

– Ai fi îndrăgit-o, te asigur, spuse Luc, privind-o pe Meredith. Era efectiv originală. Avea un caracter puternic, era spirituală și curajoasă. De fapt, ea conducea familia. O guverna cu o mînă de fier, învelită într-o mănușă de catifea, firește. Chicoti și continuă: Lui tata îi plăcea să o tachineze, iar de ziua ei obișnuia să ridice paharul și să spună: „Să bem în sănătatea mărețului bărbat care se numește Rosie", parafrazîndu-l astfel pe Voltaire.

– Care a spus, parcă, asta despre Ecaterina cea

Mare, cînd a întîlnit-o prima oară în Rusia, remarcă Meredith. E unul dintre personajele mele favorite. Am citit nenumărate biografii ale ei. *A fost* puternică și curajoasă. A trăit cum și-a dorit.

– E-adevărat, așa a fost; în fond, majoritatea femeilor puternice fac așa, nu crezi?!

– Ba da... uneori sînt nevoite să o facă, fiindcă n-au de ales.

Luc o luă de braț și o ghidă pe o alee laterală, care ducea spre livada din fața lor.

– În 1871, cînd stră-stră-străbunicul meu a cumpărat Talcy de la familia Delorme, a construit heleșteul de colo. Este alimentat, de fapt, de rîul care curge prin pădure; proiectul lucrării conceput de el a fost realmente minunat.

Se opriră pe malul heleșteului; Meredith privi în adîncul apelor întunecoase.

– Chiar sînt pești înăuntru? spuse ea, mirîndu-se.

– *Sigur că da.* Cînd eram mic, aici am pescuit. Eu și surorile mele aveam tot felul de undițe; uneori venea și bunica Rosie cu noi. Se pricepea destul de bine la pescuit.

– Nu mă miră.

Ocoliră heleșteul în tăcere, iar apoi se întoarseră și porniră spre pădure. La un moment dat, Meredith întrebă aproape în șoaptă:

–Bunica a avut o mare influență asupra ta, nu-i așa?

– Oh, da. Vezi tu, de fapt ea ne-a crescut. Mama a murit aducîndu-l pe lume pe frățiorul meu Albert, care s-a născut prematur. A murit și el în aceeași săptămînă. În vara asta se împlinesc exact treizeci și trei de ani.

– Ce trist pentru tine și surorile tale..., pentru întreaga voastră familie.

– Pentru toți a fost o grea lovitură, îndeosebi pentru tata. Nu s-a mai recăsătorit niciodată și cred că a purtat doliu pentru mama pînă ce s-a stins și el din viață.

– Asta cînd s-a întîmplat, Luc?

– Sînt aproape doi ani. Nu era foarte bătrîn, avea doar șaptezeci și unu de ani, ceea ce în zilele noastre nu înseamnă o vîrstă prea înaintată. A murit subit, un atac de cord. Ar fi fost cumplit să rămînă invalid; era un bărbat foarte activ, genul sportiv.

– Și bunica ta? Ea cînd a murit?

– În 1990, la vîrsta de nouăzeci de ani. A fost într-o formă excepțională pînă la sfîrșit. *Tot* ea era marele șef pe aici. Într-o seară s-a băgat în pat și nu s-a mai trezit niciodată, a murit în somn, foarte lin. M-am bucurat că a avut parte de un sfîrșit fără suferințe.

– Cred că e cel mai bun mod de a dispărea, cu cizmele în picioare, cum s-ar spune, gîndi Meredith cu voce tare. Sau în somn, cum i s-a întîmplat bunicii tale. E absolut firesc să mori de bătrînețe. Meredith se întoarse spre Luc, zîmbind: Ce frumos e portretul din

salonaşul meu, nu crezi? Mă întreb cam cîţi ani avea cînd a fost pictat?!

– Nu ştiu exact, zise Luc, încruntîndu-şi sprîncenele stufoase. Oricum, se măritase recent cu Arnaud de Montboucher, bunicul meu, şi venise să locuiască la Talcy, deci nu mult peste douăzeci de ani.

– Cam aşa mă gîndeam şi eu. Mi-aduce aminte de cineva, dar nu-mi dau seama de cine.

– Sora mea Natalie seamănă cu ea, ai cunoscut-o pe Natalie?

Meredith rîse, clătinînd din cap:

– Nu, n-am cunoscut-o.

– Natalie aduce cu bunica, este foarte frumoasă, dar are altă fire. Nici Isabelle nu-i seamănă. Eu am moştenit firea Rosei, îi mărturisi Luc.

– Te-a marcat puternic, nu-i aşa?

– *Absolut.* Am ajuns să-mi dau seama că gîndesc şi că am tendinţa să acţionez exact ca ea. Cînd eşti influenţat de cineva în copilărie, porţi acea amprentă toată viaţa. Ca o pecete de neşters. Dar asupra ta, Meredith, cine şi-a pus amprenta?

– Nimeni, răspunse ea aproape cu încrîncenare. Îşi muşcă apoi buza, dîndu-şi seama că avusese un ton prea mînios. Înmuindu-şi glasul, continuă: Am fost de una singură, şi m-am străduit să fac cum am crezut că era mai bine. Nu m-a influenţat nimeni. N-avea cine. Am fost complet singură. Puţin mai înainte se opriseră lîngă

una dintre fîntîni, iar acum stăteau față în față. Pe Luc îl impresionă tristețea care o copleșise; îi venea să o ia în brațe, dar nu cuteza. Tocmai se pregătea să o aline cu cîteva cuvinte, cînd constată că Meredith zîmbește. Suferința se spulberase instantaneu.

– A existat cineva mai tîrziu, cînd eram ceva mai mare... la optsprezece ani. Amelia Silver. Mi-a arătat cum să procedez în anumite situații, m-a învățat multe despre artă și obiectele de preț. Avea mult gust și talent. De fapt, și soțul ei, Jack, m-a influențat în anumite privințe.

– Soții Silver locuiesc în continuare în Connecticut?

– Oh, nu, au murit amîndoi. A trecut mult de-atunci... peste douăzeci de ani. Din păcate, au murit relativ tineri.

– Îmi pare rău. Ți-au fost ca niște rude, nu-i așa?

Meredith încuviință din cap și se întoarse cu spatele la el.

– Aveam douăzeci și doi de ani cînd a murit Jack; după un an s-a prăpădit și Amelia. N-am avut parte de ei decît cîțiva ani.

Sesizînd că tristețea pusese iarăși stăpînire pe ea, Luc o luă de mînă.

– Vino, hai să mergem pînă la lac. E foarte pitoresc, unul dintre cele mai frumoase locuri din parc.

Cînd ajunseseră aproape de malul lacului, situat ceva mai departe de casă, Meredith se simțea rău: un fel

de greață și o sfîrșeală ciudată. Brusc, crezu că va leșina și se agăță de brațul lui Luc, spunînd pe un ton stins:

– Nu știu ce-i cu mine, dar mă simt groaznic. Mi-e greață și dintr-o dată mă simt sleită de puteri.

Luc o privi îngrijorat.

– Sper că n-ai luat gripa de la Agnes.

– Nu cred; de fapt, Agnes nici n-avea gripă.

– Nu ea, dar au ai ei. Poate o fi de la vinul băut la masă? Crezi că ți-a făcut rău?

Meredith clătină din cap.

– N-am băut decît un pic. Dacă mă gîndesc bine, am simțit aceeași greață și cînd am sosit marți seara la Paris. Îmi petrecusem dimineața hoinărind prin jurul unei vechi mănăstiri ruinate din Yorkshire, pe un frig năprasnic. În seara aceea am crezut că am răcit. A doua zi, însă, mă simțeam bine și am pus totul pe seama oboselii, un soi de epuizare generală.

– Tot ce se poate. Hai să ne întoarcem acasă. N-ar strica să te odihnești puțin după-amiază. Luc o luă de după umeri și porniră înapoi spre castel.

*

* *

Grijuliu, Luc o însoți pe Meredith pînă sus, îi scoase cizmele și o sili să se lungească pe sofa. După ce mai puse cîteva lemne pe foc, îi aduse o pătură groasă de cașmir și o înveli.

– Să stai cuminte, îi zise el, zîmbindu-i. Mă întorc

în cîteva minute cu o cană de ceai cu lămîie şi miere. O să-ţi facă foarte bine... e un leac de-al bunicii Rosie.

Meredith îşi rezemă capul de pernele moi de catifea şi închise ochii; îi era cumplit de somn, iar pleoapele şi le simţea grele ca plumbul.

Probabil că aţipise un pic, căci, în momentul în care Luc se aplecă deasupra ei, netezindu-i o şuviţă de păr, tresări speriată. Gestul lui intim o surprinse, dar constată că nu o deranja. I se părea absolut normal.

– Am pus ceaiul aici, pe canapea, zise el în şoaptă. Bea-l cît e cald. Acum plec. Te las să te odihneşti, zise el, strîngînd-o delicat de umăr.

– Mulţumesc, Luc, eşti tare drăguţ. Îmi pare rău că a trebuit să ne întrerupem brusc plimbarea, dar...

– Nu te mai gîndi la asta. N-are nici o importanţă.

– Te rog stinge lampa.

– Sigur că da. Odihneşte-te, repetă el şi ieşi din cameră.

Meredith se întoarse pe o parte şi se ghemui sub pătură, cu ochii pironiţi asupra flăcărilor strălucitoare. Lemnele pîrîiau şi trosneau în vatră, iar scîntei jucăuşe zburau spre horn. Ridică la un moment dat privirea şi se uită lung la portretul bunicii Rose de Montboucher.

Lumina amurgului pălea iute, camera se umplea de umbre, însă focul vioi şi flăcările jucăuşe îi dădeau o strălucire roşiatică. În acea dulce lumină incandescentă, lui Meredith i se păru că portretul lui Rose prinde viaţă.

Chipul ei părea însuflețit, ochii albaștri străluceau veseli, buclele roșcat-aurii îi încadrau obrajii ca o aureolă arămie. Cît de frumoasă era...

Meredith închise ochii. Plutea, parcă, pe o undă de căldură. Gîndurile îi erau pline de chipul acela... frînturi de amintiri se zbăteau să iasă la suprafață... puzderii minuscule ieșite din uitare. Se cufundă într-un somn adînc. Și visă.

Un peisaj vast, ce se întindea cît vedeai cu ochii, kilometri întregi de pustietate. Locul avea ceva sinistru; nici un copac, nici o floare nu răsărea din pămîntul crăpat și uscat.

Mergea, parcă, de o veșnicie. Se simțea istovită. Dar ceva o împingea înainte. Știa că erau pe-aici pe undeva. Copiii. Venise după ei, aici. Dar unde or fi oare? Scormonea cu ochii împrejurimile. Ținutul era pustiu, n-avea unde să se ascundă.

Ajută-mă să-i găsesc. Doamne, ajută-mă să-i găsesc, se rugă ea, dar își dădu seama că ruga ei cădea pe un pămînt arid. Aici nu exista nici un Dumnezeu. Nu exista nimic în acest pustiu, nici o divinitate în acest iad.

Pe neașteptate, zări ceva mișcîndu-se în zare. Începu să alerge. Pămîntul uscat și crăpat se preschimbă subit în mocirlă; tălpile i se afundau, pleoscăind, în noroiul care i se lipea

de picioare, împiedicînd-o să înainteze. Continua să meargă. Curînd pămîntul deveni iarăşi uscat. Alerga. Alerga.

Punctul din zare se apropia din ce în ce mai mult, căpătînd contur şi sărind parcă înapoi. Văzu un băieţel ţinînd de mînă o fetiţă. Tocmai cînd i se păru că se apropiase de ei, aceştia se retrăseseră, mişcîndu-se ameţitor de repede. Apoi revenirā. Alergă şi aproape îi prinse din urmă. Mergeau amîndoi agale, ţinîndu-se în continuare de mînă, păşind într-o armonie perfectă. Îi strigă, le strigă să o aştepte. Dar ei n-o ascultau. Continuau să meargă ca şi cum n-ar fi auzit-o. Cerul se învolbură, înveşmîntîndu-se într-o stranie nuanţă de verde cenuşiu, iar vîntul începu să sufle năprasnic, împingînd-o în faţă. Brusc, băiatul zbură în aer, ridicat parcă de o rafală de vînt şi se făcu nevăzut în cer.

Fetiţa rămăsese singură. Dintr-o dată se întoarse şi începu să înainteze spre ea. Meredith se repezi în întîmpinarea fetiţei, palidă şi nefericită, cu feţişoara boţită şi palidă, cu ochii mari şi trişti. Purta ciorapi negri lungi, pantofi şi un palton gros. Pe cap avea o beretă neagră, iar în jurul gîtului un fular lung, în dungi. Pe reverul hainei era prinsă o etichetă uriaşă. Fetiţa i-o arătă. Meredith miji ochii, încercînd să

descifreze numele fetiței scris acolo, dar nu reuși.

Brusc, luînd-o prin surprindere, fetița începu să se îndepărteze în fugă. Meredith încercă să alerge după ea, dar picioarele îi rămineau innămolite în noroi și mîzgă. Îi strigă fetiței să se întoarcă, dar aceasta continua să alerge, îndepărtîndu-se tot mai mult pînă ce dispăru din peisaj.

Auzi o trosnitură, apoi un zgomot cumplit ca de foc de armă și totul explodă în jurul ei...

Meredith se ridică, speriată, în capul oaselor. Era lac de sudoare pe față și pe ceafă. Îi trebuiră cîteva clipe ca să-și dea seama unde se afla. Afară furtuna se dezlănțuise; fulgerele brăzdau cerul întunecat, iar tunetele zguduiau ferestrele. Se înfioră și se înveli mai bine în pătura de cașmir, cu care Luc o acoperise mai devreme. Privea fix spre focul care ardea mocnit. O cuprinse o frică animalică.

Închise ochii și încercă să alunge spaima. Se găsea la castel, bine adăpostită, iar furtuna violentă de afară n-avea cum să o vatăme.

Apoi înțelese. Își dădu seama de ce era atît de înspăimîntată. Din cauza visului. Coșmarul acela care se repeta mereu. Nu-l mai avusese de cîțiva ani. Subit, vechiul vis îi bîntuia iarăși somnul înspăimîntînd-o.

14

După ce reveni la Paris, Meredith se gîndi de nenumărate ori la week-end-ul petrecut la Clos-Talcy, dar mai ales la Luc de Montboucher. Îi plăcea. De fapt era vorba de un sentiment ceva mai puternic. Tandrețea pe care el i-o arătase o impresionase profund.

Tandrețea și blîndețea fuseseră întotdeauna extrem de importante pentru Meredith, poate pentru că nu prea avusese parte în viață de așa ceva. Copil fiind, nu știuse ce înseamnă tandrețe, iar faptul că atîția ani crescuse lipsită de căldura acestui sentiment o făcuse să se acopere cu un fel de carapace. Doamna Paulson izbutise să străpungă această cochilie protectoare; apoi, firește, soții Silver, cînd începuse să lucreze pentru ei.

Tandrețea este importantă nu numai pentru copii, ci și pentru femei, mai cu seamă pentru cele trecute de patruzeci de ani. Dar, lăsînd la o parte acest aspect, Meredith găsea că Luc era extrem de atrăgător ca bărbat. Chipeș, brunet, cu trăsături fine; de fapt nu acestea erau,

din punctul ei de vedere, cele mai însemnate atuuri ale lui. Trecuse vremea cînd la un bărbat o impresiona în primul rînd frumusețea fizică. Admira inteligența și talentul lui, integritatea lui morală, convinsă fiind că pe Luc nimic nu l-ar fi putut abate de la calea cea dreaptă. Descoperise că el poseda simțul umorului și mai constatase că aveau multe gusturi comune – le plăceau cărțile bune, muzica clasică, un pahar de șampanie rece băută în fața focului din șemineu pe o noapte vijelioasă de iarnă, fără a mai pomeni de casele construite pe malul unei ape, de ferestrele cu oglinzi în loc de geamuri și de tablourile delicate pictate de Marie Laurencin. Într-un cuvînt, se bucura că îl cunoscuse și că acceptase invitația lui la castelul de pe Valea Loarei.

Se întorseseră la Paris luni dimineața devreme, iar Meredith își petrecuse cea mai mare parte a după-amiezei împreună cu el și cu Agnes la conacul din Closière, la Montfort-L'Amaury, analizînd toate transformările pe care intenționau să le facă. Seara, Luc o poftise la cină la Relais Plaza, iar a doua zi cinaseră la Grand Vefour.

Se amuzaseră amintindu-și de cele cîteva zile petrecute împreună, iar Meredith își dădu seama că prezența lui o impresiona și că ținea mult la el. Îl cunoștea pe Luc numai de o săptămînă, dar i se lipse de suflet și știa că îi va fi dor de el cînd se va întoarce la

New York. În sinea ei, plănuia deja următoarea călătorie la Paris. Avea treabă în Manhattan: trebuia să semneze actele pentru vînzarea hotelului Hilltops, cumpărat de familia Morrison şi abia aştepta să o vadă pe Cat, să o strîngă în braţe, să o răsfeţe şi să serbeze logodna ei cu Keith.

Putea rezolva toate aceste lucruri în cel mult zece zile, calculă ea, după care va reveni în Franţa, cu un zbor Concorde. Oricum, prezenţa ei era necesară la Paris, avînd în vedere lucrările de reamenajare şi de redecorare a vechiului conac. Căzuseră de acord toţi trei că hotelul trebuia să fie în pas cu moda din toate punctele de vedere, dar să-şi păstreze caracteristicile şi şarmul specific. Clădirea avea nevoie de talentul de decoratoare al lui Meredith, pentru a căpăta aspectul şi eleganţa tipice oricărui hotel care aparţinea firmei Havens Incorporated.

În seara precedentă se întrebase ce avea să se întîmple după ce se încheia restaurarea hanului. Lucrările urmau să se execute pe durata unui an întreg, aşa că putea petrece multă vreme la Paris. Oraşul lumină. Oraşul îndrăgostiţilor.

Lucrurile se vor rezolva de la sine, se consola Meredith în primele ore ale dimineţii. De multă vreme ajunsese să înţeleagă că, în viaţă, totul se rezolvă pînă la urmă.

Zi cu zi, pas cu pas, îşi zise ea, pregătindu-se de

culcare. N-am altceva de făcut, decît să aştept şi să văd ce se va întîmpla. Totul trebuie să decurgă normal.

Meredith ştia că o relaţie ce pare promiţătoare la început se poate sfîrşi brusc cu reproşuri şi resentimente. Aşa se întîmplase şi cu Reed Jamison. Ce urît se terminase povestea cu el. Dar, Reed şi Luc nu semănau defel, erau diametral opuşi şi i se părea absurd, dacă nu chiar ridicol, să îi compare.

Luc era extrem de sincer şi de onest, ştia că nu se poate aştepta la vreo surpriză neplăcută. Era un bărbat respectuos, serios şi matur.

Meredith îşi petrecuse aproape toată ziua de marţi cu Agnes şi se mirase că partenera ei franceză nu încercase să o descoasă în legătură cu week-end-ul; îi pusese doar cîteva întrebări de circumstanţă. De altfel, fuseseră foarte prinse cu planurile pentru han şi umblaseră mult prin Paris. Vizitaseră nenumărate magazine de antichităţi şi fabrici de ţesături, făcuseră fotografii ale diverselor mobile, strînseseră mostre de ţesături şi de tapet. Nu apăruse nici o divergenţă de opinie, întrucît în privinţa decoraţiunilor interioare şi a mobilierului aveau păreri şi gusturi similare.

Miercuri după-amiază, în biroul lui Agnes de la Havens, Meredith pomenise de Luc. Alegeau amîndouă mostre de ţesături şi le înşirau pe o scîndură, încercînd să combine culorile.

Brusc, Meredith spuse:

– Luc m-a invitat din nou la castel pentru acest sfîrșit de săptămînă.

Agnes ridică privirea:

– Nu mă miră. Te place enorm.

– Și eu îl plac.

Agnes rîse:

– Majoritatea femeilor pățesc la fel. E irezistibil. Întotdeauna m-am mirat cum de nu s-a recăsătorit.

– Poate că mai suferă încă după soția lui.

– Oh, deci ți-a povestit despre ea?

– Da, spre deosebire de tine care, deși mi-ai promis amănunte, nu mi le-ai dat nici pînă acum. Am făcut o gafă și mi-a fost teamă că l-am jignit.

– Îmi pare rău că nu ți-am telefonat atunci, așa cum ți-am promis, dar Chloe era foarte bolnavă și nu-mi vedeam capul de treabă. Oricum, n-am apucat să stau de vorbă cu Alain decît duminică după-amiaza și n-avea nici un rost să te sun la Talcy, ca să bîrfim despre gazda ta.

– Nu, înțeleg, mă bucur că n-ai făcut-o. M-aș fi simțit oribil.

– Alain îl știe pe Luc de ani de zile, dar nu-l cunoaște cu adevărat. Am devenit mai apropiați abia de un an, cînd Luc a proiectat o casă pentru sora lui Alain. De altfel, nu discută niciodată despre Annick... nu știm decît lucruri *vagi* despre trecutul lui, și cum nu sîntem

genul de oameni care se vîră cu de-a sila în sufletul cuiva...

– Înţeleg, zise Meredith. Se întîmplă să cunoşti pe cineva, să fii în relaţii foarte amicale, dar să nu ştii mai nimic despre viaţa lui personală. Se rezemă de spătarul fotoliului şi puse picior peste picior. Îmi plac enorm de multe lucruri la Luc, Agnes. Îmi place el ca om, e foarte sincer şi onest. În plus, ştie să te asculte, să îţi dea atenţie, lucru rar în zilele noastre.

– Cred că e genul de bărbat care merită să fie luat în serios. Ascultă-mă pe mine, nu e dintre cei care aleargă după fuste. Agnes îi aruncă o privire lui Meredith şi se încumetă să o întrebe: Crezi că te-ai putea combina cu el? Mă refer la o relaţie serioasă.

După o scurtă ezitare, Meredith spuse:

– Da, Agnes, aş putea. E genul de bărbat care îmi place, genul de om pe care nu credeam să-l întîlnesc vreodată. Bărbaţi ca Luc, mai rar pe lumea asta.

– Ai perfectă dreptate, *ma chérie,* cred că Luc a vrut să rămînă singur o vreme. Mi-a spus mie că te place, că vrea să te cunoască mai bine.

Meredith se holba la Agnes.

– *Oh.* Cînd ţi-a spus asta?

– Săptămîna trecută, imediat după ce te-a întîlnit.

– Şi tu ai tăcut mile. Halal prietenă, ce să zic!

Agnes pufni în rîs:

– Nu mi-a cerut în mod expres să tac din gură,

dar m-am gîndit că nu strică un pic de discreție. Oricum, n-am vrut să te sperii, și să fugi de el. M-am gîndit că te puteai încrunta la mine, zicîndu-mi că sînt o romantică incurabilă. Gîndește-te, Meredith, la toți bărbații cu care ți-am tot făcut cunoștință de vreo opt ani încoace. Erau atrăgători, partide bune, dar nu te-a interesat nici unul. Nici cît negru sub unghie.

– Mda, așa e.

– În schimb, Luc te interesează, nu?!

Meredith încuviință din cap.

– *Mmmmm,* te înțeleg perfect, arată teribil. Sexy, chiar, nu-i așa?!

15

Joi, cînd ajunseră la Talcy, lucrară împreună în biroul lui Luc pînă pe la şapte seara. A doua zi la ora nouă o luară de la început. O zi lungă, cu o pauză pentru dejun. Vineri seara Luc puse creionul jos şi o privi pe Meredith care lipea pe cartoane mostre de ţesături şi de tapet.

– Nu trebuia să-ţi fac aşa ceva, zise el, rezemîndu-se de spătarul scaunului, nescăpînd-o din ochi.

– La ce te referi? întrebă ea, ridicînd privirea.

– Te ţin încuiată aici de ieri-dimineaţă, şi asta fiindcă am vrut să lucrez şi să te ţin lîngă mine.

Meredith se uită lung la el.

Luc continuă:

– Am dat zor, încercînd din răsputeri să termin planurile pentru heleşteu şi să finisez desenele, dar mă simt vinovat faţă de tine. Trebuia să te fi lăsat să te plimbi sau să te duci să călăreşti, sau măcar să te odihneşti.

– Luc, mi-a făcut plăcere să stau aici cu tine, îl întrerupse ea, să lucrez alături de tine. La Paris aş fi făcut acelaşi lucru, aş fi sortat mostrele, mi-aş fi compus schiţele de culoare. Crede-mă, m-am simţit excelent aici, alături de tine.

– Zău?!

– Pe cuvînt!

– Meredith?

– Da, Luc.

Deschise gura să spună ceva, dar se răzgîndi şi, ridicîndu-se, veni spre ea. Puse pe masă în faţa ei foaia de hîrtie pe care o avea în mînă.

– Iată cum va arăta heleşteul, atunci cînd va fi gata.

– Luc, e minunat! Seamănă cu cel de aici!

– L-am amplasat lîngă păduricea din spatele conacului de la Montfort-L'Amaury, aşa cum e poziţionat şi heleşteul de la Talcy, lîngă livadă. Mi se pare pitoresc, nu crezi? Vorbind, se aplecă peste ea, indicîndu-i cu degetul heleşteul, pîlcul de copaci şi conacul din fundal.

Meredith îi simţea respiraţia fierbinte pe ceafă şi rămase nemişcată, neîndrăznind să răsufle. Îi ardeau obrajii şi simţi o căldură ciudată în tot trupul, dublată de o dorinţă puternică.

– Am dorit să-ţi fac o plăcere, Meredith, zise el.

Meredith se răsuci uşor spre el.

– Îmi place teribil, Luc, e perfect, zîmbi ea.

Luc, în al nouălea cer, era incapabil să rostească un cuvînt. *Te doresc*, doar aceste două vorbe îi veneau pe buze. Nu se putea gîndi acum la altceva. Dorința sălășluia în el de zile întregi. Ar fi vrut să-i spună ce simte, dar preferă să se apropie mai mult de ea. Fără să-și dea seama, se trezi că o sărută pe buze, întîi ușor apoi, simțind reacția ei, cu patimă.

Se opri o clipă și o ridică în picioare. O strînse în brațe lipind-o de pieptul lui. Meredith îi încolăci gîtul cu brațele. Rămaseră îmbrățișați, mistuiți de pasiune.

„Oh, Luc, iubitul meu, de cînd tînjesc după această clipă, de cînd îmi doresc să te țin în brațe", gîndi Meredith căci buzele lui fierbinți o împiedicau să vorbească.

Brusc, Luc se depărtă puțin și cu voce sugrumată de emoție, spuse:

– Te doresc, Meredith. Am vrut să fii a mea din clipa în care te-am văzut.

O săruta din nou, pătimaș, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o piardă. O lipi de el, mulînd-o pe trupul lui. Se potriveau de minune, Meredith avînd aproape aceeași înălțime.

Luc o săruta pe Meredith pe obraji, pe ochi, pe sprîncene, pe gît, pe urechi. Gura lui revenea mereu la buzele ei. Îi șopti:

– M-am gîndit atît de mult la tine, încît am senzația

că am făcut deja dragoste. Înțelegi ce vreau să spun? Înțelegi ce simt?

– Da.

– Te doresc cu adevărat, Meredith. Mai bine refuză-mă, dacă nu ai aceleași sentimente față de mine. Dacă începem cu adevărat să ne iubim, nu mai există cale de întoarcere. Pentru mine, în orice caz.

– Te doresc, Luc. Și eu simt la fel.

O îndepărtă ușor, ținînd-o de umeri, și o privi în ochii verzi-fumurii, care oglindeaŭ întotdeauna gîndurile, sentimentele, sufletul ei. Văzuse în ei inteligență, chibzuință și veselie, dar deslușise și o tristețe adîncă. Acum, vedea doar dorință.

O luă de mînă și străbătură încăperea, ținînd-o strîns lîngă el.

După ce ajunseră în dormitor, Luc încuie ușa cu o mînă, iar cu cealaltă o trase pe Meredith spre el, sărutînd-o, purtînd-o spre pat. Dîndu-i drumul, trase plapuma jos, își aruncă sacoul pe un scaun și se grăbi să își scoată puloverul și pantalonii. Meredith se dezbrăca și ea.

Îmbrățișînd-o și repetîndu-i numele, se întinseră amîndoi pe pat pe jumătate dezbrăcați, cu trupurile strîns lipite. Luc își plimbă mîna prin părul ei auriu, înfășurînd șuvițele bogate în jurul degetelor, apoi o sărută pătimaș, atingîndu-i ușor limba, dezmierdînd-o.

Meredith îi răspundea cu pasiune la mîngîieri, n-avea nici o rațiune față de acest bărbat. Dorința din glasul lui, din ochii aceia negri îi spusese deja tot ce ar fi vrut să știe.

Era nespus de fericită. Îl dorea, voia să-i simta mîinile pe trupul ei, să îi savureze sărutările. Voia să se contopească cu el.

Luc se simțea dorit, conștientiza pasiunea ei arzătoare, iar elanul lui creștea.

Reușiră pînă la urmă să scape și de restul hainelor și se îmbrățișară din nou cu pasiune. O privi, savurînd plăcerea pe care chipul ei o exprima. Plin de tandrețe, își plimbă degetul pe obrazul ei, coborîndu-l apoi pe linia gîtului.

Lipiți unul de celălalt, cu buzele împreunate, se mîngîiau și se dezmierdau cu lăcomie și pasiune. Tînjiseră amîndoi după aceste clipe de intimitate.

Luc era copleșit de bucuria de a o putea atinge, de sărutările ei: pe gură, pe față, pe pleoape. Se rostogoli peste ea, acoperind-o cu trupul lui. Brațele și picioarele ei mătăsoase îl încolăciră ca niște liane calde și nespus de moi. Pătrunse adînc înlăuntrul ei, savurîndu-i geamătul languros. Se cufunda tot mai adînc, îmbătat de fericirea că găsise femeia potrivită, femeia pe care o așteptase atîta vreme care... umplea tot întunericul și vidul ce-l chinuiseră. Coborînd mai profund în intimitatea

ei, senzaţia acelei dureri vechi încetă ca prin minune. Se simţi eliberat.

Meredith se mişca senzual, în ritm cu el; erau contopiţi, deveniseră o entitate. Ce potrivire perfectă, se gîndea el.

Luc o dezmierda în adîncul fiinţei ei, mîngîindu-i parcă sufletul, dîndu-i o senzaţie de împlinire, pe care n-o mai avusese de cînd era mică... de atîta vreme... din trecutul îndepărtat. Luc îşi strecură mîinile sub fesele ei, trăgînd-o mai aproape de trupul lui. Te vreau şi mai aproape, spuneau ochii ei, te vreau cu totul, Luc. Şi i se dărui total.

Oh, Doamne, se gîndea el, nu mai contează nimic altceva, decît eu şi ea, într-o contopire desăvîrşită. Ea e tot ce îmi doresc. Pentru tot restul vieţii, pînă la moarte. Cu ea mă simt din nou om. Apoi, gîndurile încetară şi începură amîndoi să se unduiască frenetic, pînă ce atinseră culmea extazului. Luc ar fi dorit ca el să dăinuie pe vecie.

Meredith înţelese atunci că îşi găsise perechea ideală, după ani de aşteptări şi de căutări.

Luc tremura, zguduit de spasme, strigîndu-i numele, iar ea îi răspundea, strigînd „Luc, oh, Luc".

Tîrziu, după ce starea de euforie încetă, Luc o luă în braţe şi o mîngîie pe păr. Ea se strînse mai aproape de

el, cu fața lipită de pieptul lui. Îl sărută, dar Luc simți că Meredith zîmbea.

– Ce e? întrbă el.

– Cum adică?

– De ce zîmbești?

– Fiindcă sînt fericită, Luc.

– E doar începutul, răspunse el, aplecîndu-se și sărutînd-o pe creștet. Credeam că n-am să te găsesc niciodată.

– Mă căutai? întrebă ea pe un ton în care se deslușea o fericire nemărginită.

– Oh, da, *ma chérie*, te tot caut. De multă vreme.

– Și eu te căutam, deși nu mi-am dat seama. Începusem să cred că nu voi întîlni niciodată bărbatul potrivit.

– Pe mine, adică?

– În ce sens „pe tine"? îl tachină Meredith, deși înțelesese perfect aluzia lui.

– Pe mine, bărbatul potrivit, Meredith.

– Da, Luc, tu ești acela.

– Ne simțim bine împreună, Meredith. Mă bucur de fiecare clipă petrecută cu tine, sînt copleșit, mă umpli de plăcere și de fericire. Dar tu? Ție ți-a plăcut?

– Sigur că da. Sînt convinsă că ți-ai dat seama.

– Da, într-un fel, dar e plăcut să te aud spunînd-o, Meri.

Simţi că Meredith se încordase.

– Ce s-a întîmplat? Nu ţi-a plăcut că ţi-am spus „Meri"?

– Nu mă deranjează, se grăbi ea să afirme, sesizînd îngrijorarea din vocea lui. Mă gîndeam doar că foarte puţine persoane îmi spun aşa.

Luînd-o în braţe, o mîngîie uşor pe faţă, se uită în ochii ei albaştri şi spuse pe un ton extrem de duios:

– Nu mai vreau să văd niciodată această cumplită tristeţe din privirea ta. Ai avut parte de prea multă durere şi suferinţă în viaţă, de prea multe necazuri. Sînt gata oricînd să te ascult, Meri, dacă simţi nevoia să discuţi despre toate astea. Uneori e necesar să-ţi descarci sufletul.

– Poate că într-o bună zi o voi face.

Luc încuviinţă din cap, se aplecă şi o sărută pe buze.

– Sînt îndrăgostit de tine, Meri.

Meredith îl privi lung. Brusc, o podidiră lacrimile. Înghiţi cu noduri, încercînd să se stăpînească, dar nu izbuti. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Oh, *ma chérie,* nu mai plînge, n-ai de ce. Luc îi şterse lacrimile cu vîrful degetelor. Crezi că te-ai putea îndrăgosti şi tu de mine?

– Sînt deja îndrăgostită de tine, şopti ea.

– Slavă Domnului! exclamă Luc, sărutînd-o. Simţi

gustul sărat al lacrimilor pe obraz. Gata cu suferința. Voi avea grijă să nu mai suferi, spuse el, lipindu-și fața de obrazul ei ud. De acum înainte, numai fericire, Meri.

Dar Luc se înșela.

PARTEA a II-a

TIMPUL PREZENT, TIMPUL TRECUT

16

Meredith stătea în picioare, rezemată de biblioteca Sheraton. Interiorul acesteia era luminat, deoarece pe rafturi se aflau numeroase statuete din porțelan de Meissen, extrem de prețioase.

Intrase în bibliotecă cu cîteva minute mai înainte, dornică să admire acea colecție unică, dar brusc se simțise epuizată. Nu găsi puterea să-și croiască drum prin încăperea aglomerată pentru a căuta un loc unde să se așeze și rămase încremenită acolo, sorbind dintr-un pahar de șampanie.

Trase aer adînc în piept, sperînd că n-avea să o apuce una dintre crizele acelea care începuseră să o îngrijoreze de la o vreme. Avusese două în ianuarie, cînd se afla în Franța, și trei luna trecută; se întreba cîte vor urma în aprilie.

Crizele treceau la fel de repede cum apăreau, dar erau absolut enervante și apăreau ca din senin.

Deunăzi, la birou, îi povestise şi lui Amy, explicîndu-i că începuseră la Paris şi continuaseră după aceea.

Amy se alarmă:

– Au devenit prea frecvente. Cred că ar trebui să te duci la doctor. Îţi fac eu o programare la Jennifer Pollard.

Meredith refuzase. Acum se întreba dacă nu făcuse cumva o prostie. Poate că ar fi trebuit să ţină cont de sfatul asistentei ei. În clipa aceea, simţea o sfîrşeală în picioare, iar oboseala i se strecura în toate mădularele. Se întreba dacă va fi în stare să reziste toată seara.

Trebuia să se ţină tare, indiferent cum se simţea, căci seara aceasta era una deosebită în viaţa fiicei ei – petrecerea de logodnă, eveniment la care visa de atîta vreme.

Meredith considera că ea ar fi trebuit să organizeze petrecerea, dar sora lui Keith, Margery, şi soţul acesteia, Eric, insistaseră ca evenimentul să aibă loc în vila lor de pe Park Avenue. Nu avusese încotro şi acceptase.

Intenţiona să organizeze o cină festivă pentru Cat şi Keith, peste cîteva săptămîni, la care spera să participe şi Luc. Acesta petrecuse ultima săptămîna la New York împreună cu ea şi intenţionase să rămînă şi la logodnă, dar fusese chemat de urgenţă la Paris. Intervenise o

problemă legată de una dintre comenzile sale importante, un complex comerical din Lyons, iar prezența lui pe șantier era absolut necesară.

Regretaseră amîndoi că fusese nevoit să plece, dar Luc în promisese că va reveni la New York peste zece zile pentru a petrece împreună un week-end prelungit, la Silver Lake. Abia aștepta să-l revadă. Se iubeau enorm, iar în ultimele două luni deveniseră foarte legați unul de celălalt. Rar se întîmpla să nu fie împreună cînd se aflau în același oraș, iar cînd erau despărțiți de Atlantic vorbeau zilnic la telefon. „Luc întruchipează tot ce îmi doresc la un bărbat", își zicea ea, ducîndu-i dorul. Ce păcat că nu se afla și el aici în această seară.

Meredith nu contenea să se mire de norocoul pe care îl avusese întîlnindu-l pe Luc, de extraordinara lor compatibilitate. Îl cunoscuseră și copiii și îl plăceau, iar el se atașe de ei. Se înțelegea excelent cu Jon. Pe lîngă faptul că îi apropiau studiile făcute la Yale, amîndoi erau mari amatori de sport și microbiști înrăiți. Și Cat se înțelegea bine cu Luc, căci amîndoi aveau o fire de artiști. Luc era impresionat de talentul lui Cat ca ilustrator, și o considera o adevărată artistă. Meredith se simțise foarte mîndră, remarcînd admirația din vocea lui Luc cînd acesta o felicitase pentru copiii.

Se uită prin mulțimea care roia în salon, încercînd să o zărească pe Cat sau pe Jon. Erau prezente aproximativ șaizeci de persoane, pe care aproape că nu

le cunoştea, cu excepţia membrilor familiei Pearson: Anne şi Paul, părinţii lui Keith, surorile acestuia – Margery, Susan, Rosemarie, Jill şi Wendy, şi cei doi fraţi, Will şi Dominick. Îl cunoştea pe Eric Clarke, soţul lui Margery, una dintre gazde.

Familia Pearson alcătuia un grup americano-irlandez, foarte numeros şi zgomotos. „Mare cît clanul Kennedy", o informase Cat. Familia Pearson nu era originară din Boston, ci provenea din yankei, născuţi în Connecticut. Meredith realiză brusc că în această seară familia Pearson era prezentă în păr, căci veniseră nenumăraţi unchi, veri, multe mătuşi şi odraslele lor.

Noi sîntem doar trei, o familie atît de mică, se gîndea ea. Nici nu ne comparăm cu trupa familiei Pearson. Meredith se simţi dintr-o dată copleşită şi rămase uimită de teribilul sentiment de dezorientare care o cuprinsese, şi pe care nu şi-l putea explica.

Blanche şi Pete O'Brien, care veniseră de la Silver Lake să participe la petrecere, făceau parte într-un fel din familie. Dar, chiar şi aşa... Meredith închise ochii, străduindu-se să îndepărteze acea senzaţie ciudată.

După cîteva clipe, deschise ochii şi privi prin încăpere, întrebîndu-se unde or fi Blanche şi Pete. Nu-i mai văzuse de vreo oră. Poate că se aflau în sufrageria înţesată de oaspeţi, unde o masă-bufet gemea de antreuri de tot felul.

Meredith se simțea izolată, stînd acolo singură, rezemată de vitrina bibliotecii. Trebuie să mă așez undeva, își zisee ea, și se decise să se îndrepte spre un fotoliu de lîngă șemineu. În clipa aceea o zări însă pe fiica ei.

După felul cum se uita în jur era limpede că și Catherine o căuta.

Meredith îi făcu semn cu mîna.

Cat o zări numaidecît, îi zîmbi și porni grăbită spre ea.

– Mami, aici erai! Dacă ai ști de cînd te caut, spuse Catherine, apropiindu-se de Meredith. Nu-i așa că petrecerea este nemaipomenită? Sînt extrem de încîntată. Nu-mi mai încap în piele de fericire. Își privi admirativ mîna stîngă, împodobită cu inelul cu safir, după care i-l arătă și lui Meredith. E trăsnet, nu-i așa, mami?

– Splendid, scumpete, îi răspunse Meredith, agățîndu-se de brațul lui Cat pentru a-și recăpăta echilibrul.

Catherine o privi nedumerită și exclamă:

– Mami, te simți bine?

– Da.

– Am avut impresia că te clatini pe picioare; ești foarte palidă, trasă la față și încordată. Nu cumva ți-e rău? Sau s-a întîmplat ceva neplăcut? Sper că nu ești supărată. Mă refer la faptul că Margery și Eric au insistat să organizeze ei petrecerea.

– Nu fi prostuță, știi bine că nu m-am supărat. Mă simt doar un pic obosită, atîta tot. Probabil că am cam exagerat cu munca.

– Hai să mergem să ne așeză pe sofa, mamă. Și pe mine mă dor picioarele. Pantofii ăștia arată superb, dar mă chinuie îngrozitor.

Meredith se lăsă condusă spre sofaua de lîngă șemineu și răsuflă ușurată cînd se așeză. Cu cîteva clipe mai înainte avusese senzația că se scurgea din ea toată vlaga. Atît ar mai fi lipsit – să leșine acolo. S-ar fi simțit groaznic de umilită să i se întîmple așa ceva în prezența atîtor invitați.

Se întoarse spre Catherine și îi spuse:

– Cred că mi-ar prinde bine un pahar cu apă. Vrei să mi-l aduci tu, te rog?

– Sigur că da, mami. Mă întorc într-o clipă. Zîmbindu-i liniștitor, Catherine plecă, plutind parcă pe parchet, spre marele vestibul de la intrare, unde se afla barul.

După cum zboară prin cameră, cine ar crede că o dor picioarele, se gîndi Meredith.

Ce frumoasă și elegantă i se părea Catherine în acea seară; purta un compleu din tafta bleumarin și la gît perlele de la Amelia. Părul șaten, tuns scurt era coafat cu grijă. Părea nespus de tînără și de proaspătă. Cat era la fel de înaltă ca ea și avea picioare lungi, frumoase;

Meredith nu-nțelegea de ce ținea morțiș să poarte tocuri atît de înalte. Rezemată de spătarul canapelei, ea încercă să se relaxeze. Îl zări pe fiul ei, care își croia drum prin mulțime. Îl urmări cum se apropia grăbit. Era înalt, suplu, blond, cu ochii verzi ca și ea. Cat semăna cu tatăl ei, iar Jon cu ea.

Cînd ajunse aproape, Meredith constată că avea o expresie îngrijorată.

– Mami, ce s-a întîmplat? o întrebă el. Am întîlnit-o pe Cat cu un pahar cu apă pentru tine și mi-a spus că nu te simți bine. Ești bolnavă?

– Nu, Jon, nu sînt, îl asigură ea calm, cu glasul ferm. Pe cuvînt, scumpule. M-am simțit un pic slăbită adineauri. Cine știe, poate din cauza oboselii.

– Muncești prea mult, spuse el, aplecîndu-se deasupra ei, sprijinindu-și mîna pe brațul canapelei. Coborî vocea și o întrebă: vrei să pleci, te conduc. Nu m-ar deranja să dispar din peisaj.

– Mă simt bine, replică ea prompt. Și nu se cade să plecăm. N-ar fi deloc politicos, și apoi n-o putem părăsi pe Cat în mijlocul atîtor Pearson.

– Îl are pe Keith care poate s-o ocrotească; în plus, nu uita că în curînd va deveni și ea o Pearson.

Încruntîndu-se, Meredith îl privi îndelung:

– Ce-i cu tine, Jon, nu te distrezi?

– Ba da, cum să nu, doar că... Ridică din umeri.

Sînt aici pentru tine și Cat. N-am mare lucru în comun cu toată șleahta asta.

– Oh! exclamă Meredith, îndepărtîndu-se puțin pentru a-l privi mai bine. Încerci cumva să-mi transmiți ceva?

Jonathan scutură din cap, zîmbind acru.

– Nu, nicidecum. Să nu mă înțelegi greșit, îmi place de Keith. Cred că e un tip nemaipomenit și că se potrivește excelent cu Cat, dar nu sînt prea apropiat de prietenii lor, grupul meu e altfel, atîta tot. O privi în ochi, se strîmbă și conchise: Familia Pearson e tare drăguță, dar cam prea mondenă pentru gustul meu.

– Știu, murmură Meredith. Mă bucur că ai venit... de dragul meu și al lui Cat.

– Pe mine poți să te bizui întotdeauna, mami. Îmi pare rău că nu e și Luc aici, să mai înveselească un pic atmosfera.

Meredith rîse.

– Uite-o și pe Cat.

– Cu Keith, căruia îi ard călcîiele, zise Jon, privind peste umărul lui și a lui Cat.

– Poftim apa, mami. Cat îi întinse paharul și se așeză lîngă ea.

– Mersi, iubito.

– Îmi pare rău că nu te simți bine, Meredith, spuse Keith, aplecîndu-se deasupra ei, cum făcuse și Jon mai devreme. Vrei să-ți mai aduc ceva?

Meredith ridică privirea spre fața lui pistruiată, remarcînd încă o dată privirea sinceră a ochilor lui cenușii. Clătină din cap:

– Mulțumesc, Keith, dar mă simt deja mult mai bine. Îi zîmbi cu afecțiune; îl plăcea și simțea că va fi un soț bun, lucru de care era conștient și Jon. Cat se află în siguranță alături de Keith Pearson, un bărbat devotat și iubitor.

Dregîndu-și glasul, Meredith spuse:

– Voi trei ați reușit să mă faceți să mă simt ca o infirmă.

Keith îi surîse cu gura pînă la urechi:

– Departe de noi o asemenea intenție. Sîntem doar un pic îngrijorați, atîta tot.

– Ești tare dulce, Keith, spuse ea.

– Vii mai tîrziu la cină, așa cum am plănuit, da? continuă Keith, privind-o atent cu ochii lui cenușii și serioși. Nu vreau să te forțez, dar ne-ar părea tare rău să lipsești. Fără tine, n-ar mai avea nici un farmec.

– Cum să ratez o asemenea ocazie, îi răspunse Meredith, bătîndu-l ușor pe mînă. Jon este escorta mea și o să aibă el grijă de mine.

– Keith are dreptate, mami. Cum să-mi priască mie cina de logodnă în absența ta?! spuse Catherine.

– Am să vin, zîmbi Meredith.

Catherine îi surîse și, ridicînd mîna stîngă, își

aranjă cercelul care se desprinsese. Inelul de logodnă cu safir selipi în lumina puternică.

Are culoarea ochilor ei, se gîndi Meredith. Ochii lui Jack.

– Ești nemaipomenită, mamă, spuse Jonathan cîteva ore mai tîrziu, ajutînd-o pe Meredith să își scoată mantoul.

– A fost o cină excelentă, din multe puncte de vedere. Foarte frumos din partea familiei Pearson că a rezervat salonul privat de la restaurantul La Grenouille. Dar oamenii ăștia sînt cam...

– Obositori, o întrerupse Jonathan, clătinînd din cap. Dumnezeule, cîte rude are familia Pearson! Ce curaj pe soră-mea că s-a decis să intre în acest clan! Eu unul n-aș fi făcut niciodată așa ceva.

– Înțeleg ce vrei să spui. Totuși, luați separat sînt tare drăguți. Iar părinții lui Keith mi se par adorabili.

– Asta așa-i, însă surorile lui sînt gam gălăgioase.

– Realitatea e, dragul meu, că noi avem un alt gen de viață de familie, mult mai calm. În fond, de ani de zile sîntem doar noi trei...

– Slavă Domnului că a fost așa, spuse el, atîrnîndu-și pardesiul în cuier. Meriți o medalie că ai rezistat atît de bine pe parcursul dineului și ai suportat atîtea toasturi. A fost *de speriat*, pe cuvînt.

Merdith rise:

– Mda, un pic cam prea mult, ce-i drept. Dar am început să mă simt mai bine după ce am ieşit din casă şi am dat de aer curat. Să ştii că mi-a plăcut mîncarea de la restaurantul La Grenouille.

– Dar n-ai mîncat aproape nimic.

Meredith îi zîmbi fiului ei.

– Aş bea o cană de ceai, Jon. Tu nu vrei?

– Grozavă idee.

Jon porni după mama lui spre bucătărie, luă ceainicul, îl umplu cu apă şi îl puse pe plită. Privi pe fereastră. Felinarele de pe Fifty-ninth Street Bridge sclipeau feeric pe cerul întunecat al nopţii; ceva mai departe se zărea un alt pod, la fel de strălucitor. Îi plăcuse întotdeauna Manhattanul. Jonathan privi în jos, către East River, apoi înspre Roosevelt Island. Mamei lui îi plăcuse întotdeauna să locuiască lîngă apă. Acesta era cel de al doilea apartament pe care Meredith îl alesese în Sutton Place. Acesta îi plăcea mai mult; locuiau la ultimul etaj, de unde priveliştea spre Manhattan era absolut mirifică.

– Cînd te întorci la New Haven? îl întrebă Meredith, pregătind pe o tavă cănile şi farfurioarele.

– Mîine dimineaţă. Devreme. Ajung în două ore. Drumul nu e greu. Apropo, ţi-a spus Cat cînd are de gînd să se mărite?

Meredith încuviinţă din cap:

– Anul acesta. Zicea că nu vor să aştepte prea mult. Eu am sugerat luna septembrie. E foarte frumos la Silver Lake în această perioadă a anului.

– Mai bine la începutul lui octombrie, mami, cînd frunzele îşi schimbă culoarea. Cred că o nuntă toamna ar fi nemaipomenit de pitorească.

– Ai perfectă dreptate. Deunăzi, i-am sugerat şi eu acelaşi lucru. Cat o să-mi spună exact săptămîna viitoare, ca să avem timp să tipărim invitaţiile, să le expediem şi să facem toate pregătirile necesare.

– Mătuşa Blanche abia aşteaptă recepţia, spuse Jon, rîzînd. O pune la cale de săptămîni întregi. Mă refer la planurile din mintea ei... Astă-seară mi-a spus că vrea să facă o nuntă şi mai grozavă decît a fost a ta, eveniment la care se pare că a avut o contribuţie esenţială.

– Într-adevăr. De fapt, ea a organizat. Are talent pentru sărbători de acest fel. Fă ceaiul, Jon. Ceainicul ăla şuieră de m-a asurzit.

– Bine. Ce-ar fi să te duci şi să mă aştepţi în bibliotecă?! Îţi aduc ceaiul acolo.

– Mersi, dragul meu, zise ea, şi o porni spre bibliotecă. Se opri la una dintre ferestre şi privi afară. Un şlep imens plutea în jos pe fluviu, încărcat cu mărfuri pe care le ducea probabil spre docuri.

Meredith nu se sătura să privească faimosul East River. Tot timpul se zăreau ambarcaţii navigînd în sus şi în jos.

În timp ce se îndepărta de fereastră și se îndrepta spre șemineu, gîndurile îi zburară la Catherine. Era hotărîtă să-i facă o nuntă ca-n povești, așa cum nici o fată nu mai avusese.

Jon îi întrerupse șirul gîndurilor.

– Unde vrei să pun tava, mami? Presupun că lîngă tine.

– Da, e perfect, pune-o aici, pe măsuță, zise Meredith mutînd un teanc de cărți ca să-i facă loc.

Meredith turnă ceaiul și cîteva minute băură din el în tăcere. Apoi dintr-o dată, Jon o întrebă:

– Crezi că legătura cu Luc va deveni permanentă?

Meredith rămase cu gura căscată.

– Vreau să zic, ai de gînd să te măriți cu el, mami?

– Nu m-a cerut de nevastă.

– Dar ai accepta, dacă te-ar cere? insistă Jon.

– Sinceră să fiu, nu știu.

– *De ce?*

– De ce nu știu? La asta te referi?

– Da.

Meredith ridică din umeri.

– Fiindcă pur și simplu nu știu. Ar însemna un pas care mi-ar schimba complet existența.

– Și ce dacă?! Eu cred că *trebuie* să te măriți cu el.

– Chiar crezi?! se miră ea, ridicînd sprîncenele.

– Sigur că da. Doar vă iubiți! Pun pariu că dacă îi faci o aluzie cît de mică, te va cere de nevastă.

Meredith tăcu.

– Te-ai obişnuit să ne ai tot timpul cu tine, mamă. Cei trei muschetari, mai ţii minte? Aşa îţi plăcea să spui. Cat se mărită, începe o nouă viaţă, îşi făureşte o familie. Probabil că o să mă însor şi eu cînd voi găsi femeia potrivită. Nu vreau ca într-o bună zi să rămîi singură.

Meredith îl privi lung pe fiul ei, impresionată de cuvintele lui, dar apoi se încruntă.

– Te îngrijorează faptul că îmbătrînesc, aşa-i, Jon?

Rîzînd, Jonathan scutură din cap:

– Tu n-ai să îmbătrîneşti niciodată, mamă. Vei fi mereu frumoasă. N-am văzut în viaţa mea femeie la patruzeci şi patru de ani care să arate mai bine decît tine!

– Că ai şi avut o viaţă lungă, ce să zic! i-o trînti ea, rîzînd. Şi ai cunoscut nenumărate femei, nu?!

Jonathan redeveni serios:

– Nu vreau să rămîi de una singură, să-ţi fie urît mai tîrziu. Dregîndu-şi vocea, îi aruncă o privire pătrunzătoare: Cînd eram mic, te auzeam... *plîngînd*. Plîngînd în hohote, de parcă ţi se rupea inima, noaptea, în camera ta. Stăteam afară la uşă şi ascultam. Mă durea sufletul pentru tine, dar nu îndrăzneam să intru, deşi aş fi vrut să te alin.

– Puteai să intri, spuse ea încetişor, înduioşată de cuvintele lui.

– Mi-era frică. Erai foarte severă pe atunci, să

ştii. Mai ţii minte, o dată cînd eram ceva mai mare te-am întrebat de ce plîngi noaptea.

– Da, mi-amintesc vag.

– Dar ştii ce mi-ai spus?

Meredith clătină din cap.

– Mi-ai spus că plîngi fiindcă ai pierdut pe cineva cînd erai mică. Cînd te-am întrebat pe cine, n-ai vrut să-mi răspunzi şi mi-ai întors spatele.

Meredith se holba amuţită la fiul ei.

– Mami, pe cine ai pierdut? Mi-am pus mereu întrebarea asta.

– Nu ştiu, îi replică ea gînditoare, după o lungă tăcere. Dacă aş şti, ţi-aş spune, pe cuvînt, Jon.

Jon se ridică şi veni să se aşeze alături de ea. O luă de mînă, privindu-i chipul. Pe faţa lui se citea o afecţiune profundă. Rosti aproape în şoaptă:

– Mi se rupea inima cîd te auzeam plîngînd. Voiam să te ajut, dar nu ştiam cum.

– Oh, Jon.

– De aceea Luc este atît de important pentru mine... Vreau să fie alături de tine, mami. E un tip extraordinar, te iubeşte. Poate compensează el cumva... toată suferinţa pe care ţi-au pricinuit-o alţii.

Meredith se trezi în miez de noapte.

Se dădu imediat jos din pat, işi puse un halat de casă şi se duse în bibliotecă. Pe o măsuţă se afla o tavă

cu băuturi; își turnă un pic de coniac, adăugă niște sifon și se instală confortabil într-un fotoliu.

Descoperise de curînd că era mult mai bine să se dea jos din pat, cînd se trezea așa, în miez de noapte. Îi era mai ușor să analizeze ce o frămînta, stînd așezată confortabil într-un fotoliu.

Punînd paharul pe măsuță, se rezemă de spătar, relaxată și se gîndi la cuvintele fiului ei.

Jon o luase prin surprindere, dar se simțise înduioșată de cuvintele lui, de afecțiunea profundă pe care i-o arăta. Deși nu-i făcea plăcere să știe că se frămînta pentru ea, se simțea mulțumită de atitudinea lui. Fiului ei îi păsa de ea, ceea ce era extrem de important.

Încercase să-și crească și să-și educe copiii cît mai bine, se străduia să procedeze întotdeauna corect față de ei și era convinsă că reușise. Catherine și Jonathan deveniseră niște personalități care posedau toate valorile umane de preț. Funcționau normal, erau perfect adaptați societății; doi tineri la locul lor, care, slavă Domnului, nu fuseseră tentați să recurgă la droguri sau la băutură. Avusese noroc cu copiii ei.

Se mirase că Jonathan își amintea cum plîngea ea noaptea, cînd credea că ei dorm. Straniu era că nu-și amintea să-i fi spus vreodată că plîngea pentru o persoană pe care o pierduse copil fiind. Și, totuși, Jon nu mințea. N-ar fi avut de ce. Probabil că ea uitase ce îi

spusese atunci, cu mulți ani în urmă. La cine s-o fi referit, de fapt? Habar n-avea.

Oftînd, Meredith termină de băut coniacul, se ridică și se duse în dormitor. Poate că va reuși să adoarmă. Trebuia neapărat să încerce. O aștepta o zi grea. Își scoase halatul și intră în pat. În scurt timp se cufundă într-un somn adînc.

Erau mulți copii. Băieți și fete. Unii mici, de trei sau patru ani, alții ceva mai mari, poate de șapte – opt ani. Străbăteau acel peisaj imens. Unii se țineau de mînă, băieți cu fete, fete cu fete. Mulți mergeau singuri. Prea mulți copii, se gîndea ea, cuprinsă de spaimă. N-am s-o mai găsesc niciodată pe fetița aceea. Sau pe băiat. I-am pierdut. Unde or fi? Trebuie să-i găsesc.

Alerga disperată printre copiii care mergeau în același pas, spre zarea îndepărtată. Le cerceta fețele. Nu-i cunoștea. Copiii pășeau ca niște automate, cu privirea pironită în față, fără să-i dea nici o atenție. Chipurile lor erau imobile, lipsite de expresie, ochii mohorîți, inerți.

Unde vă duceți? strigă ea. Încotro? Nu-i răspundea nimeni. I-ați văzut? Pe fetița cu fularul în dungi? Pe băiețelul cu șapcă? Spuneți-mi, vă rog, i-ați văzut?

Copiii cotiră în grup, luînd-o spre dreapta către mare. Ea nu mai văzuse niciodată marea.

Apa era neagră, de culoarea petrolului. Se înfioră şi strigă după copii să vină înapoi. N-o ascultau. Îi era frică; începu să tremure de spaimă. Copiii continuau să meargă. Nu! strigă ea. Ei n-o ascultau. Mergeau înainte, drept în mare. Încet, se scufundară, făcîndu-se nevăzuţi. Oh, Doamne, nu! strigă ea. Nimeni n-o auzea.

Rămăsese numai ea. Apoi îi văzu. Veneau în fugă spre ea. Fetiţa cu fular şi băieţelul cu şapca de şcoală. Le făcu cu mîna. Îi făcură şi ei cu mîna. Începu să alerge. Se apropia tot mai mult. Etichetele prinse de hainele lor erau uriaşe, mai mari decît înainte. Fluturau în vînt, li se lipeau de gît, acoperindu-le faţa. Brusc, copiii se întoarseră în loc şi o luară spre dreapta, spre mare. Nu! zbieră ea. Nu! Opriţi-vă! Nu vă duceţi acolo! Ei n-o ascultau. Alergă îngrozită după ei. Fîşii din solul arid se despicau, crăpînd în două. Sări peste crăpături. Continuă să alerge. Răsufla greu. Îi ajunse pe copii din urmă. Întinse mîna şi îl apucă pe băieţel de umăr. Încet, băiatul se întoarse spre ea. Urlă. Băiatul n-avea faţă. O însfăcă pe fetiţă. Fetiţa se întoarse. Meredith urlă din nou.

– Mamă, ce s-a întîmplat, ce-ai păţit? exclamă Jon, dînd buzna în camera ei şi aprinzînd lumina.

Merdith stătea în capul oaselor, cu ochii mari de spaimă, lac de transpirație pe față și pe gît, clătinînd din cap.

Fiul ei se așeză pe pat. Se uită lung la ea și o luă de mînă.

– Ce-i cu tine, mamă?

Meredith trase adînc aer în piept.

– Am avut un vis ciudat, un coșmar, de fapt.

– Te-ai speriat groaznic. Te-am auzit țipînd.

– Da, probabil că am țipat. Îmi pare rău că te-am trezit din somn.

– Nu-i nimic, lasă. Jon se încruntă. Cu ce-a fost coșmarul ăsta?

– Ceva absurd, foarte confuz. Se sili să zîmbească, sperînd să-l poată liniști. Hai mai bine să nu ne mai gîndim. Mă simt bine acum. Du-te înapoi în pat, iubitule.

Aplecîndu-se, Jonathan o sărută pe obraz.

– Sînt vizavi, dacă ai nevoie de mine.

– Mă simt bine, stai liniștit, îi replică ea.

După ce Jonathan se întoarse în camera lui, Meredith rămase multă vreme trează, amintindu-și toate detaliile visului, analizîndu-le.

Prima oară avusese acest vis cu mulți ani în urmă, cînd era tînără și locuia încă în Sydney. De atunci, visul se tot repetase, iar pe la vîrsta de treizeci de ani, încetase.

Brusc, visase din nou acel vis, de două ori în interval de două luni.

Detaliile erau întotdeauna aceleaşi. Peisajul sterp, sinistru, uitat de Dumnezeu. Copiii mergînd spre pierzanie, în mare. Încercarea ei disperată de a-i găsi cu orice preţ pe fetiţă şi pe băieţel.

Întotdeauna se trezea scăldată într-o sudoare rece. Şi întotdeauna înspăimîntată. De ce? Ce semnificaţie avea acel vis?

17

– Cîte crize de acest fel ai avut? întrebă doctorița Jennifer Pollard, studiind-o pe Meredith peste birou.

– Două în ianuarie, două în februarie, trei în martie și două luna asta... joia trecută la petrecerea de logodnă a Catherinei și încă una duminică. Ultima a fost cea mai gravă. M-a ținut aproape toată ziua și m-am simțit mai slăbită decît de obicei. Atît de slăbită, încît ieri nu m-am dus la birou. Azi-dimineață, mă simțeam încă foarte obosită. M-am gîndit că n-ar strica să mă vezi.

– Mă bucur că ai făcut-o. Mi-ai spus la telefon că simptomele sînt întotdeauna aceleași – greață și o senzație de epuizare totală. Mai e și altceva, Meredith?

– Nu, nici un alt simptom.

– N-ai vărsături, febră, dureri de stomac, diaree, cefalee sau migrene?

Meredith clătină din cap:

– Nu, nimic de acest gen. Am un soi de grețuri, dar mă simt mai ales extrem de obosită, extenuată.

– Înțeleg. Jennifer își duse mîna la bărbie, cu un aer gînditor.

Meredith se aplecă în față, preocupată:

– Jennifer, ce se întîmplă cu mine?

– Sinceră să fiu, nu știu exact. Întîi va trebui să te supui unei examinări complete, după care voi încerca să pun un diagnostic corect. Doctorița deschise dosarul din fața ei și citi prima pagină. M-am uitat în fișa ta înainte să vii și am văzut că ai făcut un consult medical în urmă cu trei luni, la sfîrșitul lui decembrie. Atunci erai sănătoasă tun, Meredith.

– Da, știu, de aceea sînt așa de contrariată.

– Îi dăm noi de capăt, nu-ți fă probleme. Închizînd dosarul, doctorița continuă pe un ton vioi: Bun, atunci, hai să începem să facem analizele.

Se ridică și ocoli biroul. Meredith se ridică și ea. Jennifer o cuprinse pe după umeri.

– Nu mai fi așa speriată. Dă-mi noi de capătul acestei probleme.

– Dar tu ce crezi că *ar putea* fi?

Jennifer ezită, o clipă, apoi spuse:

– Cauzele pot fi nenumărate, dar nu vreau să fac nici o presupunere. În același timp, n-are rost să te mint și să îți spun că nu e nimic, Meredith. Am prea multă considerație pentru inteligența ta și, oricum, știi și tu că nu e ăsta stilul meu. Consider că trebuie să fiu foarte

sinceră cu pacienții mei. Genul de extenuare pe care mi-ai descris-o poate însemna o sumedenie de lucruri. Ar putea fi provocată de anemie, de o tulburare hormonală sau de vreo infecție cronică undeva în organism. Dar ar putea să se datoreze și unei oboseli, datorate scăderii vitalității.

– Nu mi-a scăzut vitalitatea! exclamă Meredith. Sînt tot timpul plină de energie și de elan.

– Hai la Angela, spuse Jennifer, ieșind din birou. Cunoști deja rutina după atîția ani. Angela îți va lua sînge, îți va face un EKG și o radiografie la plămîni. Avem nevoie și de analiza urinei. După ce obținem rezultatele de la analize, voi proceda la un consult fizic complet.

Deschizînd ușa micului laborator de analize, Jennifer spuse:

– O trimit pe Angela cu un halat, ca să te poți dezbrăca.

– Mulțumesc, murmură Meredith.

O oră mai tîrziu, Meredith se afla din nou în cabinet cu ochii pironiți la Jennifer Pollard. Avea o expresie îngrijorată și o privire întrebătoare.

– Ce-ai găsit?

– Nimic. Jennifer îi zîmbea încurajator. Din cîte îmi pot da eu seama, nu ai nici un fel de afecțiune fizică. N-ai noduli, nici un fel de umflătură pe nicăieri, iar cînd ți-am palpat stomacul nu te-ai strîmbat de durere.

Reflexele şi tensiunea arterială sînt normale. Fireşte, nu ştiu ce vom afla din analiza sîngelui şi a urinei, peste două zile. Dar, sincer vorbind, sînt aproape sigură că şi acestea vor fi normale. După părerea mea, fizic eşti la fel de sănătoasă ca acum trei luni.

– Atunci, cum îţi explici crizele astea?

– Nu ştiu exact. Rezemîndu-se de spătarul scaunului, Jennifer îşi fixă privirea asupra lui Meredith. Nervii, poate? Stresul? Tragi prea mult de tine. De cînd te ştiu eu, şi asta înseamnă zece ani buni, munca a fost pentru tine ca un drog. Iar stresul poate face ravagii în sistemul nervos al omului.

– Ştiu şi eu asta, dar nu mă simt deloc stresată. Ba, sinceră să fiu, Jennifer, am luat-o mai uşor în ultima vreme, mai ales cînd sînt în Franţa. Reamenajez un hotel acolo, dar am o parteneră franceză foarte competentă, care a preluat o bună parte din responsabilităţile mele. În plus, petrec week-end-uri prelungite cu prietenul meu, pe Valea Loarei. Are o casă acolo. Aplecîndu-se în faţă, Meredith încheie: Niciodată n-am fost mai fericită pe plan personal. Afacerile merg bine, iar copiii sînt adorabili.

– Mă bucur să aud toate astea, răspunse Jennifer. O expresie meditativă trecu fulgerător prin privirea ei; după cîteva clipe, Jennifer întrebă: Te nelinişteşte cumva, ceva?

– Nu. Și așa cum îți spuneam, niciodată viața nu mi s-a părut mai frumoasă.

Jennifer aprobă dînd din cap.

– Să vedem și rezultatele analizelor. Te sun imediat ce le am. Probabil joi, cel tîrziu vineri.

Meredith semna un teanc de scrisori, joi după-amiaza tîrziu, cînd auzi sunînd telefonul. Ridică receptorul și spuse „Alo?"

– *C'est moi, chérie.*

– Luc! exclamă ea. Ce mai faci, iubitule?

– Nu prea bine, din păcate.

– Dar ce s-a întîmplat? întrebă ea, ridicînd ușor vocea, pe un ton îngrijorat.

Oftînd de la celălalt capăt al liniei, de peste ocean, Luc îi explică:

– Îmi pare groaznic de rău, Meredith, dar nu pot veni la New York la acest sfîrșit de săptămînă. Sînt nevoit să rămîn la Lyons. Probleme de serviciu.

– Vai, Luc, ce păcat, abia așteptam să te văd, spuse Meredith. Îmi pare nespus de rău, dragul meu, dar înțeleg. Munca e pe primul plan, oftă ea, resemnată.

– Trebuie să fiu prezent la fața locului, continuă el. A apărut ceva neprevăzut la fundația clădirii, ceea ce implică reproiectarea ansamblului. Nu pot însărcina pe altcineva să se ocupe de această problemă. Am dat de un banc stîncos la săpăturile pentru temelia clădirii și e

nevoie de un nou proiect. Prezenţa mea este indispensabilă. Mă întîlnesc mîine cu antreprenorul şi cu inginerul constructor. Terminăm noul proiect sîmbătă, ca să putem aduce muncitorii începînd de săptămîna viitoare. Urmă o scurtă tăcere, după care Luc rîse uşor şi spuse: Presupun că nu poţi veni tu la Lyons, ce zici?

– Mi-ar plăcea să vin, dar nu pot. Mîine închei contractul pentru hotel şi marţi trebuie să fiu la New York, pentru o întîlnire la bancă. Henry Raphaelson pleacă în Extremul Orient a doua zi, aşa că n-am cum să amîn. Săptămîna viitoare va fi grea pentru mine, Luc. Trebuie să vin curînd şi la Paris, în caz că ai uitat cumva.

– N-am uitat, *ma chérie*, speram doar să te văd ceva mai repede.

Meredith aruncă o privire spre calendarul de pe birou.

– Mă gîndeam să fiu acolo la sfîrşitul lui aprilie. Voi sta toată luna mai, să ştii.

– Păi, e nemaipomenit! Sînt fericit. Mi-e dor de tine, Meri.

– Şi mie mi-e dor de tine, zise ea. Continuară să mai vorbească încă zece minute. Meredith era gata să-i mărturisească tot, să-i spună că fusese la doctor, dar în ultimul moment se răzgîndi. Nu voia să-l îngrijoreze. Luc avea şi-aşa destule probleme cu centrul comercial din Lyons.

*

– Din punct de vedere fizic, totul e normal, spuse Jennifer Pollard, rezemîndu-se de spătarul scaunului și zîmbind. Sînt fericită să te anunț că analizele de sînge și de urină sînt normale.

Meredith surîse și ea, răsuflînd ușurată, dar imediat se încruntă și întrebă:

– Dar azi-dimineață, cînd ai sunat la birou, i-ai spus lui Amy că vrei să discuți cu mine.

Doctorița încuviință din cap.

– Așa e. Jennifer își drese glasul și continuă. Totuși, ceva nu e în regulă; mă refer la crizele acelea. Bun, din experiența pe care o am, persoanele care suferă de genul de epuizare descrisă de tine au aceste simptome tot timpul. Astfel spus, e ceva cronic, permanent, nu ceva care apare și dispare, așa cum mi-ai descris tu crizele tale.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că aceste crize pot deveni mai dese, frecvente, pînă cînd, în final, ajungi la o senzație de extenuare permanentă.

Meredith tăcea privind-o nedumerită pe doctoriță.

– Hai să-ți explic ceva, Meredith, spuse Jennifer. Foarte adesea, epuizările de acest fel se datorează unor cauze psihologice.

– Și crezi că e valabil în cazul meu?

– Posibil. S-ar putea să suferi de *oboseală psihogenă*.

– Și asta ce mai e?

– Înseamnă că oboseala ta își are cauza într-o problemă de natură emoțională. Sau, la fel de bine, că ai putea fi deprimată, fără să-ți dai seama de acest lucru.

– Nu sînt deloc deprimată! răspunse Meredith, cu un rîs sec. Ți-am spus doar că nicicînd viața nu mi s-a părut mai minunată. Sînt îndrăgostită de un bărbat extraordinar, iar el mă iubește enorm.

– Te cred, și sînt foarte fericită pentru tine. Totuși, hai să nu eliminăm posibilitatea acestei oboseli psihogene datorată unei probleme emoționale sau unei tulburări psihice. Motivul, problema care te sîcîie nu trebuie să fie neapărat de dată recentă. S-ar ptuea să fi existat mult în urmă.

– Și cum se tratează chestiile astea? întrebă Meredith iritată.

– Trebuie să depistăm de ce natură este problema respectivă, să ajungem la rădăcinile ei, iar apoi să o tratăm.

– Psihiatrie. Aici vrei să ajungi, Jennifer?

– Da, întocmai. Dacă suferi de oboseală psihogenă, îți recomand să consulți imediat un specialist. Boala, și este o boală, nu trece de la sine. În plus, poate deveni cronică.

– Şi... ce specialist îmi recomanzi? întrebă Meredith cu o voce slabă.

– Pe Hilary Benson. E tare simpatică, o să-ţi placă. Şi e un psihiatru eminent. Are cabinetul lîngă mine, la intersecţia dintre Park şi Sixty-ninth.

Meredith se rezemă de spătarul scaunului, cu un aer îngrijorat.

– Nu există persoană mai sănătoasă la minte decît tine, spuse Jennifer repede, răspunzînd deznădejdii din privirea lui Meredith. Pot depune eu mărturie, dacă vrei. Uite ce, s-ar putea nici să nu ai această oboseală. S-ar putea să fie doar stres... Ţi-am mai spus asta şi la începutul săptămînii.

– Nu cred că e aşa.

– Atunci, te duci la Hilary Benson?

Meredith încuviinţă cu un semn din cap.

18

Meredith era o persoană foarte hotărîtă. În clipa în care acceptase să consulte un psihiatru, îi şi ceruse lui Amy să-i rezerve oră pentru săptămîna următoare.

Hotărîrea fiind luată, se strădui să nu se mai gîndească la această problemă. Întotdeauna reuşise să facă abstracţie de problemele incomode pînă în momentul cînd se putea ocupa de ele. Şi, de astă dată, izbuti ca în următoarele cîteva zile să nu se gîndească prea mult la sănătatea şi la starea ei psihică. Din fericire, nu mai avu nici o criză.

Marţi după-amiaza, cînd păşi în cabinetul lui Hilary Benson, constată că se află în prezenţa unei femei frumoase şi în acelaşi timp puternică. Hilary Benson avea trăsături drăguţe şi nişte ochi de un albastru pal, aproape transparent. Gura părea însă severă, iar părul negru era pieptănat pe spate şi strîns într-un coc simplu, cum poartă unele domnişoare bătrîne. Acest aer profesional şi sever o descumpăni în primul moment pe

Meredith. Apoi, ea își aminti că Jennifer îi spusese că Hilary Benson era o persoană simpatică și, totodată, un psihiatru eminent.

Să-i dau, totuși, o șansă, hotărî Meredith. Voia să înțeleagă de ce rău suferea, de ce apăreau mereu acele crize. Potrivit lui Jennifer, doar un psihiatru o putea ajuta să depisteze rădăcinile răului.

După ce o salută pe Meredith cu politețe, doctorița spuse:

– Luați loc, doamnă Stratton.

– Vă mulțumesc, răspunse Meredith, pornind în urma ei spre birou, unde se așezară față în față.

Studiind-o, Meredith ajunse la concluzia că Hilary Benson era probabil de aceeași vîrstă cu ea și cu Jennifer – ceva peste patruzeci de ani.

– Am discutat mult cu doctor Pollard, începu doctorița discuția. Mi-a dat toate lămuririle, precum și detaliile fișei dumneavoastră medicale. După toate aparențele sînteți o femeie foarte sănătoasă.

– Da, sînt, slavă Domnului, replică Meredith, zîmbind anemic.

Doctor Benson încuviință din cap și se rezemă de spătarul scaunului, studiind-o cîteva momente pe Meredith. Frumoasă femeie. Se ține tare, se gîndi ea. Dar are o durere, o suferință. Îmi dau seama după ochi. Apoi trecu direct la subiect.

– Jennifer consideră că suferiți de oboseală psihogenă.

– Da, mi-a spus și mie.

– Hai să discutăm despre oboseala pe care o acuzați, despre crizele pe care le-ați avut. Cînd ați avut prima criză, doamnă Stratton?

– La începutul lui ianuarie. Eram la Paris, pentru niște afaceri. Călătorisem o bună parte din zi, iar seara, după ce am ajuns la hotel, m-am simțit pur și simplu bolnavă. Epuizată, mi-era și un pic greață.

– De unde ați venit în acea zi la Paris?

– Din Anglia. Nu e un drum lung și, în general, nu am probleme cînd călătoresc.

– Prin urmare, această stare a fost ceva neobișnuit pentru dumneavoastră. Înțeleg. Urmară cîteva momente de tăcere, după care Hilary continuă: V-a necăjit ceva anume în acea zi? Își rezemă coatele de birou, împletindu-și degetele și o privi pe Meredith pe deasupra lor.

– Nu, nimic. Sinceră să fiu, am crezut că făcusem o gripă. În dimineața aceea am stat mult afară, în frig și zăpadă. M-am plimbat printre ruinele unei vechi mănăstiri. M-am gîndit că... Meredith se întrerupse brusc.

– Ați crezut ce, doamnă Stratton? întrebă doctor Benson, zîmbindu-i lui Meredith încurajator.

– Voiam să spun că am crezut că răcisem cînd am hoinărit pe lîngă mănăstire. Dar, dacă mă gîndesc mai

bine, în acea dimineață *s-a întîmplat* totuși ceva, ceva ciudat.

– Ce anume?

– Am avut strania senzație că m-ai fusesem acolo. Un sentiment de *déjà vu*.

– Dar *nu* mai fuseseți acolo niciodată. Asta vreți să spuneți?

– Da, exact.

– Vă mai amintiți ce anume ați simțit?

Meredith încuviință din cap.

– Vreți să-mi povestiți, doamnă Stratton?

– Da. Dar dați-mi voie să vă explic ceva. Văzusem mănăstirea cu o zi înainte, de la fereastra hotelului. Era superbă. Mi-am dat seama că eram ciudat de atrasă de ea. A doua zi dimineață, profitînd de puțin timp liber m-am dus să văd mănăstirea. În timp ce mă apropiam de ruine, m-am simțit pur și simplu trasă spre ele; și chiar dacă aș fi vrut, tot n-aș mai fi putut să fac cale întoarsă. Un pic mai tîrziu, cînd am pătruns în ruinele propriu-zise, am avut ciudata senzație că m-ai fusesem cîndva acolo. O senzație puternică, aproape copleșitoare.

– Și sînteți *convinsă* că nu cunoșteați dinainte acele locuri?

– Bineînțeles. N-am mai fost niciodată la Fountains Abbey; mă aflam pentru prima oară în viață în ținutul Yorkshire.

– Înțeleg. Ați mai simțit și altceva? Alte emoții în acea dimineață?

– Da. O imensă senzație de rătăcire, de dezorientare și tristețe... Meredith se opri. Pe chipul ei se așternu o expresie gînditoare, cînd adăugă: Am trăit un profund sentiment de mîhnire.

– Aveți cumva idee de ce?

– Nu prea, deși la un moment dat am avut o bruscă străfulgerare, în care totul s-a limpezit. Eram sigură că pierdusem pe cineva acolo, o persoană foarte dragă. Sau acea persoană fusese *smulsă* de lîngă mine acolo. Aveam impresia că de fapt *cunoșteam* acele ruine și că acolo mi se întîmplase ceva foarte tragic. Și, totuși, împrejurimile acelea nu păreau amenințătoare. Ba dimpotrivă. Mi se părea că într-un fel eram de-acolo, și mi-era bine știindu-mă în acele locuri.

– Cunoașteți Anglia, doamnă Stratton?

– Nu prea, deși sînt douăzeci de ani de cînd tot merg în această țară. În orice caz, așa cum v-am spus n-am mai fost niciodată în Yorkshire. Aplecîndu-se în față, Meredith îi aruncă psihiatrei o privire pătrunzătoare. Cum vă explicați ce mi s-a întîmplat în dimineața aceea?

– Nu cred că pot găsi o explicație. Cel puțin deocamdată.

– Credeți că ceea ce mi s-a întîmplat la Fountains Abbey a declanșat prima criză?

– Nu știu. Hilary Benson clătină din cap. Mintea omenească este o mașinărie stranie și complexă. E nevoie de multă înțelegere. Să lăsăm deocamdată deoparte experiența pe care ați trăit-o la mănăstire și să pornim în altă direcție. Am înțeles de la doctor Pollard că sînteți australiană. Povestiți-mi, vă rog, cîte ceva despre dumneavoastră, despre trecutul dumneavoastră.

– Sînt din Sydney. Acolo am crescut. Părinții mei au murit într-un accident de mașină, cînd aveam zece ani. M-au crescut niște rude. Meredith se rezemă de spătarul scaunului, puse picior peste picior și se uită la psihiatru cu o privire rece și foarte directă.

Hilary Benson îi susținu privirea și își zise: Are o expresie candidă, dar minte. Știu sigur. Ce mi-a „recitat" ea mie reprezintă doar o lecție bine învățată pe care o repetă, așa cum a mai făcut-o de nenumărate ori, față de alte persoane.

După o scurtă pauză, Hilary spuse:

– Trist că ați rămas orfană de mică. Și cine anume v-a crescut?

– Niște rude, v-am mai spus.

– Bine, dar cine exact?

– O mătușă.

– Înțeleg. Aveți cumva frați sau surori?

– Nu, n-am. Am fost singură la părinți.

– Și, de fapt, așa v-ați simțit mereu, singură, deși o aveați pe acea mătușă lîngă dumneavoastră?

– Oh, da, întotdeauna m-am simțit singură, pe cont propriu, cum se spune.

– Povestiți-mi cum ați venit în America, doamnă Stratton.

– Cu multă plăcere, acceptă Meredith și adăugă: M-aş bucura să îmi spuneți pe nume, doamnă doctor.

– Foarte bine. Spune-mi cîte ceva despre sosirea ta în America.

– Am venit cu o familie de americani, care locuiseră la Sydney. Familia Paulson. Am lucart la ei ca guvernantă, de la vîrsta de cincisprezece ani. Domnul Paulson a fost retransferat în SUA doi ani mai tîrziu, cînd eu împlinisem şaptesprezece ani, și m-au rugat să merg cu ei, ceea ce am și făcut.

– Dar mătuşa ta nu a avut nici o obiecție?

– Oh, nu. Nu-i păsa. Avea patru fiice pe cap. N-o interesa ce se întîmplă cu mine.

– Aşadar, ți-a dat voie să pleci cu familia Paulson în America? Am înțeles corect?

Meredith încuviință din cap.

– M-a ajutat să-mi obțin paşaportul. Meredith se strîmbă uşor. Îi părea bine că scapă de mine.

Hilary Benson se încruntă:

– Prin urmare, nu erați prea apropiate?

– Nu, deloc.

– Dar de părinții tăi erai apropiată?

– Nu tocmai.

– Totuşi, erai unicul lor copil. Normal ar fi fost ca între voi să existe multă afecţiune.

– Eu n-am fost apropiată de părinţii mei, doctor Benson.

Psihiatrul tăcu. Privi în jos spre carneţelul pe care îl avea în faţă şi făcu cîteva însemnări. Era convinsă că Meredith minţea în privinţa trecutului său. Avea senzaţia că lecţia fusese bine învăţată şi repetată, iar pacienta ei vorbea monosilabic, de parcă i-ar fi fost teamă că, folosind fraze mai elaborate, va face vreo greşeală sau că va dezvălui din neatenţie ceva ce încerca să ascundă.

Hilary lăsă tocul din mînă şi, ridicînd privirea, îi zîmbi lui Meredith:

– Ai venit la New York cu familia Paulson. Te-ai mai întors vreodată în Australia?

– Nu, niciodată. Am rămas aici. În Connecticut. Acolo am locuit, lîngă New Preston. Ceva mai sus de Lake Waramaug. Am mai stat la familia aceea încă un an, iar cînd domnul Paulson a fost transferat în Africa de Sud – lucra la o agenţie internaţională de publicitate şi trebuia tot timpul să se deplaseze cu serviciul dintr-un loc în altul...

– Ai plecat cu ei?

– Nu, n-am vrut să merg la Johannesburg. Am rămas în Connecticut.

– Singură? Aveai doar optsprezece ani.

– Păi, doamna Paulson mi-a dat voie să rămîn în SUA, fiindcă îmi găsisem o slujbă. La Silver Lake Inn. I-a cunoscut pe soții Silver și i-a plăcut. Ofereau salariu, cazare și masă, așa că doamna Paulson a fost de acord. Soții Silver proveneau dintr-o familie renumită și erau foarte respectați în ținutul acela.

– Prin urmare, la vîrsta de optsprezece ani ai devenit absolut independentă. Cum te-ai simțit în acea situație, fiind dintr-o dată atît de... liberă?

– Îmi plăcea, dar nu eram chiar de capul meu, doctor Benson. Soții Silver m-au tratat ca pe o rudă chiar de la început și m-au făcut să mă simt bine și foarte ocrotită. De fapt, mă simțeam ca acasă, senzație pe care n-o mai cunoscusem pînă atunci.

– Dacă înțeleg corect, s-au purtat cu tine ca și cu o fiică, nu, Meredith?

– Nu neapărat, deoarece nu erau cu mult mai în vîrstă decît mine. M-au tratat ca pe o soră mai mică.

– Cîți ani aveau soții Silver?

– Cînd am început eu să lucrez acolo Amelia avea treizeci și șase, iar Jack treizeci și doi.

Hilary Benson încuviință din cap.

– Și în ce consta slujba ta?

– Am început ca recepționeră, dar se stabilise de la bun început să o ajut pe Amelia la munca de birou.

Avea enorm de lucru și, fiind paralizată, îi era destul de greu. I-am fost și un fel de asistentă, iar pe Jack l-am ajutat la administrarea hotelului.

– Ce pățise Amelia Silver? De ce era paralizată?

– Avusese un accident de călărie la vîrsta de douăzeci și cinci de ani, imediat după ce se căsătoriseră. S-a lovit la șira spinării și a pierdut sarcina. A fost o mare tragedie, dar ea a suportat bine șocul.

– Mai povestește-mi despre ea. Mi-e clar că ai ținut mult la această persoană.

– Oh, da, mi-a fost nespus de dragă. Era o femeie remarcabilă, de la care am avut multe de învățat. Și, în plus, extraordinar de frumoasă. Semăna cu Vivien Leigh din „Pe aripile vîntului". Ăsta a fost primul lucru pe care l-am spus despre Amelia... că seamănă cu Vivien Leigh.

– Înseamnă că era într-adevăr foarte frumoasă. Mi-ai spus că ai învățat multe de la ea. Vrei să îmi explici și mie la ce anume te referi?

– Era pasionată de artă, de obiectele de valoare, de decorațiunile interioare; despre toate astea am aflat multe de la ea. Am învățat însă și să fiu... curajoasă..., însăși ea era plină de curaj. De la Amelia Silver am mai învățat ce înseamnă cuvîntul demnitate și bună creștere, căci avea și aceste calități.

– Prin urmare, susții că de la ea ai dobîndit o serie de noțiuni și de valori.

– Da. Şi de la Jack. De la el am învăţat ce înseamnă adevărata blîndeţe şi bunătate. El m-a încurajat întotdeauna şi m-a ajutat să învăţ o serie de chestiuni despre sfera afacerilor. Mi-a explicat o sumedenie de lucruri legate de administrarea unui hotel. De fapt, cam tot ce ştiu de la el am învăţat. Era un bărbat extrem de inteligent.

– Hotelul avea clientelă numeroasă?

– Doar la sfîrşit de săptămînă. În celelalte zile era destul de gol. Silver Lake Inn a fost şi continuă să fie un loc de refugiu pentru week-end, primăvara şi vara, şi mai puţin iarna. Toamna cînd frunzele îngălbenesc avea toate camerele ocupate. Oamenilor le place să admire frunzişul toamna.

– Ai pus mult suflet cînd mi-ai vorbit despre hotel.

– Ţin enorm la Silver Lake. Am îndrăgit aceste locuri de la bun început. A fost primul meu cămin, în adevăratul sens al cuvîntului. Primul meu refugiu sigur – Meredith se opri. Spusese prea mult deja. Se foi uşor pe scaun şi îşi pironi privirea asupra tabloului de deasupra capului lui Hilary Benson.

Hilary sublinie:

– Refugiu *sigur*... înseamnă că pînă atunci nu te mai simţiseşi niciodată în siguranţă?

– E un fel de a zice, o expresie, se eschivă Meredith.

– Vorbeşti atît de frumos despre soţii Silver. Sînt convinsă că i-ai iubit enorm, că îi iubeşti în continuare. Ce mai fac?

– Au murit amîndoi!

– Îmi pare rău. Moartea lor a însemnat probabil o mare pierdere pentru tine.

– Da. Am fost distrusă sufleteşte.

– Şi cînd au murit?

– Jack a murit în 1973, la numai treizeci şi şase de ani, iar Amelia s-a prăpădit un an mai tîrziu, la sfîrşitul lui 1974. Abia împlinise patruzeci şi unu de ani.

– Cît de greu ţi-a fost să pierzi aceste două fiinţe pe care le îndrăgeai atît de mult şi de care erai atît de legată. Probabil că şi ei te-au iunbit enorm.

– Oh, da, spuse Meredith încetişor, amintindu-şi cu duioşie de ei. De-aceea mi-a fost atît de greu cînd i-am pierdut. Jack a fost prima persoană care mi-a arătat afecţiune, care m-a luat în braţe şi m-a alinat.

Urmă o scurtă tăcere, înainte ca Hilary Benson s-o întrebe cu blîndeţe:

– Asta înseamnă că între tine şi Jack Silver a existat o relaţie sexuală?

– N-am spus aşa ceva! izbucni Meredith, ridicînd glasul. Amelia m-a iubit la fel de mult ca şi Jack. Şi ea mi-a arătat multă afecţiune, dar prin vorbe. Biata femeie era imobilizată într-un scaun cu rotile. Ea n-avea cum să mă ia în braţe.

– Înţeleg, replică doctoriţa pe un ton calm, remarcînd mînia lui Meredith, reacţia ei exagerată şi înţelegînd de aici că existase efectiv o relaţie sexuală între Meredith şi Jack. Dar nu venise vremea să insiste în această direcţie. Meredith Stratton nu era pregătită încă pentru aşa ceva.

Meredith se uită la ceas; era patru. Se afla acolo de aproape o oră.

– Am o întîlnire la birou la patru şi jumătate. Oricum, cred că prima şedinţă s-a încheiat, nu?

– Da, exact, îi răspunse Hilary, aruncînd şi ea o privire spre ceasul de pe birou. Avem, dacă nu mă înşel, o altă întîlnire joi, săptămîna aceasta.

– Aşa e, replică Meredith, ridicîndu-se. În timp ce ieşea din cabinet, se întrebă dacă să respecte sau nu programarea.

19

În ciuda reținerilor și a îndoielilor, Meredith se duse totuși joi la doctorul Hilary Benson. Acceptă, de asemenea, alte trei ședințe pentru săptămîna următoare.

Psihiatra nu depistase deocamdată cauza acelor crize de epuizare.

La sfîrșitul celei de a doua săptămîni se ajunsese la a cincea ședință, iar Meredith hotărîse să pună capăt întîlnirilor.

– Cred că nu ajungem nicăieri, doctor Benson, spuse ea, rostind cuvintele rar și apăsat. Am vorbit vrute și nevrute, v-am povestit o sumedenie de lucruri, dumneavoastră m-ați ascultat, dar se pare că n-am realizat nici un progres. N-am aflat nici măcar dacă sufăr de acea oboseală psihogenă.

– Eu cred că suferi de această afecțiune, îi spuse doctorița pe un ton ferm.

– Dar n-am mai avut alte crize.

– Știu, însă asta nu înseamnă mare lucru.

– Eu zic să ne oprim aici.

– Consider că ar fi o mare prostie din partea ta, replică Hilary cu calm, studiind-o atent. Ceva te frămîntă. Sînt sigură de asta. Doar că deocamdată nu am depistat despre ce anume e vorba.

– Cîteva săptămîni nu mai pot veni. Plec la Londra şi la Paris.

– Cînd pleci?

– Miercuri sau joi, săptămîna viitoare.

– Vrei să încercăm să vedem cum merge astăzi, Meredith?

– O.K.! Lui Meredith începuse să-i placă de Hilary Benson; se simţea bine în prezenţa ei şi îi inspira încredere. Nu izbutiseră să ajungă la rădăcina problemei, dar Meredith ştia că, parţial, vina îi aparţinea. De ani de zile se obişnuise să trăiască doar cu jumătăţi de adevăr, să ascundă totul, şi acum era dificil să dezgroape atîtea lucruri tăinuite în adîncul sufletului ei.

– Astăzi, n-am să-mi mai îndulcesc cuvintele, Meredith, ci voi fi brutal de directă şi de sinceră. Ştiu că mă minţi. Ştiu că ai avut o relaţie sexuală cu Jack Silver. Vreau să-mi povesteşti despre asta.

Luată prin surprindere, Meredith ripostă violent:

– N-a fost doar sexuală. Ne-am iubit. Tăcu şi întoarse repede faţa, regretînd ce spusese.

– N-ai de ce să fii jenată, murmură Hilary, pe un

ton înţelegător. Nu sînt aici pentru a te judeca, încerc doar să te ajut... Povesteşte-mi despre Jack, spune-mi ce s-a întîmplat cu mulţi ani în urmă la Silver Lake Inn. Ştiu că te vei simţi mai bine după aceea. De asemenea, avînd mai multe informaţii despre trecutul tău, îmi va fi mult mai uşor să depistez cauza bolii.

Se lăsă o tăcere adîncă. Meredith se ridică în picioare şi se opri lîngă fereastră, cu gîndul la Jack şi la Amelia şi la tot ce se întîmplase atunci, de mult. Evenimentele din acea vreme îi structuraseră existenţa, îi schimbaseră viaţa. Ce se întîmplase atunci însemnase mult pentru ea. Nu voia ca Hilary să-şi facă o impresie proastă despre Jack. Nici despre ea.

Răsucindu-se în loc, se întoarse spre scaun şi se aşeză vizavi de Hilary, care se afla la birou.

– Da, e adevărat. Am avut o relaţie sexuală cu el, dar ne-am şi iubit enorm. N-am vrut să discut despre asta cu dumneata, fiindcă nu eram convinsă că ai să înţelegi care a fost realitatea. Cuvintele par uneori extrem de reci şi de banale. E posibil să nu poţi înţelege dragostea, sentimentele, emoţiile noastre, fiindcă nu ai fost martoră la ele. Nimeni nu le-ar putea înţelege. Meredith se uită lung la Hilary.

Hilary încuviinţă din cap.

– Apreciez cuvintele tale. Ştiu exact la ce te referi. Dar, cum ţi-am spus deja, nu sînt judecător sau călău, ci

medic. Iar ca să te pot înțelege, trebuie să-ți cunosc trecutul.

– Crezi că asta e cauza neliniștii mele? Povestea noastră de dragoste?

– Nu știu exact, Meredith. Înainte de a mă pronunța, trebuie să am datele necesare.

– Dar știu *eu* că nu asta e problema. Totuși, am să-ți povestesc despre Jack și despre ceea ce s-a întîmplat între noi cînd am început să lucrez la hotel, în 1969.

– Stai comod? N-ai vrea să te întinzi pe canapea?

Meredith clătină din cap.

– Nu, mă simt bine așa. Înainte de a povesti despre Jack, aș vrea să mai amintesc ceva. Acum vreo două săptămîni, fiul meu, Jon, mi-a spus că atunci cînd era mic mă auzea plîngînd noaptea. Și are dreptate, așa făceam; hohoteam ore în șir, pînă simțeam că mi-au secat lacrimile. Pe atunci, plîngeam pentru multe lucruri, dar mai ales pentru Amelia și Jack. Mi-era atît de dor de ei.

Meredith se opri, își drese glasul, apoi continuă cu voce scăzută:

– Jack Silver a fost marea mea dragoste. L-am iubit din prima zi. Și el se îndrăgostise de mine la prima vedere. Spunea că fusese un *coup de foudre*. Nu mai auzisem niciodată acea expresie. Mi-a spus ce înseamnă... lovit de fulger. Săptămîni de-a rîndul nu ne-am manifestat

iubirea, nu ne-am împărtăşit unul celuilalt sentimentele. Apoi, Amelia a trebuit să plece la mama ei, în Manhattan. Bătrîna era foarte bolnavă, probabil pe moarte, iar Jack a dus-o pe Amelia cu maşina la oraş. În seara aceea de iulie cînd s-a întors a venit să mă caute. M-a găsit pe malul lacului, întinsă pe iarbă, încercînd să mă răcoresc. Era o zăpuşeală şi o arşiţă cumplită în luna aceea. Mi-a spus că trebuia să discute cu mine despre Amelia; era îngrijorat, fiindcă o lăsase singură cu mama ei care era bolnavă şi cu două servitoare tinere. Se întreba dacă nu era cazul să mă ducă a doua zi cu maşina, să rămîn cu Amelia şi să o îngrijesc. I-am răspuns că aş fi fericită să-l ajut şi că eram gata să fac orice pentru el. Apoi, fără măcar să ne dăm seama, ne-am trezit îmbrăţişaţi. Nu mi se mai întîmplase niciodată aşa ceva; trăiam pentru prima oară acea pasiune crescîndă, dorinţa, dragostea. Nu mai avusesem experienţe sexuale, iar Jack s-a necăjit cînd a descoperit că eram virgină şi m-a dojenit că nu-i spusesem. Era însă prea tîrziu. Făcusem deja dragoste cu el.

Meredith tăcu o fracţiune de secundă.

Hilary Benson nu mişcă, ştiind că e mai înţelept să aştepte ca Meredith să se hotărască să continue.

După cîteva momente, Meredith vorbi din nou:

– Şi am continuat să facem dragoste şi după ce Amelia s-a întors la Silver Lake. Nu ne puteam abţine,

eram îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Pînă să apar eu, Jack nu avusese nici o relație amoroasă. Mi-a spus că la un moment dat s-a dus la o prostituată, în New York, dar experiența s-a dovedit un eșec, fiindcă nu simțea nimic pentru acea femeie. Jack mă iubea, dar o iubea și pe Amelia, așa că eram foarte prudenți. Nu discutam niciodată despre sentimentele noastre în fața ei. Jack spunea mereu că Amelia nu trebuia să afle nimic de legătura noastră, că nu trebuia să o facem să sufere.

– Și Amelia n-a aflat niciodată? întrebă Hilary.

Meredith nu-i răspunse, ci continuă:

– Apoi, într-o bună zi, nu mi-a mai venit ciclul. Eram îngrozită, convinsă că Amelia își va da seama că era vorba de copilul lui Jack. El însă m-a liniștit, spunîndu-mi că Amelia n-avea să bănuiască niciodată nimic. L-am crezut, de ce n-aș fi făcut-o?! Îl iubeam la nebunie. Cînd l-am întrebat ce să-i spun Ameliei, cum să-i explic că eram însărcinată, mi-a zis să născocesc existența unui prieten, că acela era tatăl copilului. Mai tîrziu, îi puteam spune că băiatul mă părăsise, că plecase și mă lăsase baltă. I-am spus Ameliei asta și ea m-a crezut.

De fapt, doctor Benson, Amelia era atît de entuziasmată că rămăsesem însărcinată, încît se simțea în al nouălea cer. Cînd eram în șase luni, a insistat să mă mut în apartamentul de deasupra garajului. Pînă atunci

locuisem în podul hotelului, iar Amelia a ajuns la concluzia că îmi era prea greu să urc atîtea scări, ceea ce era perfect adevărat. Fireşte, Jack şi cu mine am continuat să fim la fel de prudenţi în prezenţa Ameliei.

Într-o după-amiază, cînd eram în luna a opta, Amelia m-a întrebat dacă intenţionam să plec după ce năşteam copilul. I-am spus că nu voiam să plec, că speram să pot rămîne în continuare la Silver Lake şi să lucrez pentru ei. A fost foarte fericită ascultîndu-mă şi mi-amintesc cum, punînd uşor mîna pe pîntecele meu, a spus zîmbind: „Copilul nostru, Meri. Va fi copilul nostru, noi îl vom creşte şi vom fi nespus de fericiţi împreună". Şi, într-adevăr, am fost foarte fericiţi. Uneori, îl întrebam pe Jack dacă nu cumva Amelia bănuia că acel copil era al lui, dar el mă asigura că nu.

În sfîrşit, s-a născut şi fiica noastră, Catherine. Nu mai văzusem copil atît de reuşit. Era frumoasă; avea ochii albaştri şi strălucitori ai lui Jack. Trei ani mai tîrziu s-a petrecut acea cumplită tragedie la Silver Lake. Jack a murit pe neaşteptate. A avut un atac de cord în timp ce stătea de vorbă cu Pete O'Brien pe pajiştea din faţă. Nu ştia nimeni, nici el, că suferă de inimă.

Meredith se rezemă de spătarul scaunului, privind în gol, cu gîndul la acele vremuri demult apuse.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat? a întrebat Hilary. Te rog, continuă.

– Ce s-a întîmplat? Am suferit cumplit. Şi eu, şi Amelia. Dar trebuia să am grijă de fetiţă şi să mă ocup de hotel... aveam enorm de multă treabă pe atunci. Însă eram tînără, puternică... Mi-a fost greu, dar m-am descurcat. Biata Amelia se îmbolnăvise; trebuia să o îngrijesc şi pe ea. Înţelegi, după moartea lui Jack n-a mai vrut să trăiască, iar în primăvara care a urmat a început să se stingă încetul cu încetul. Ştiam că nu mai avea mult de trăit. M-am dat seama că voia să moară. Pe măsură ce trecea timpul, sufeream tot mai mult. Nu suportam ideea de a o pierde şi pe ea... Gîndul acesta pur şi simplu mă îngrozea.

Într-o vineri, stăteam cu Amelia în vestibulul hotelului şi aranjam nişte narcise în vaze. Cat se juca la soare, pe treptele de la intrare. Amelia mă privea într-un mod extrem de ciudat. Mi-a spus că îşi făcuse testamentul. „Îţi las totul ţie şi lui Cat, Meri. N-am alţi moştenitori şi, oricum, Catherine face parte din familia Silver. Ultimul vlăstar al familiei Silver, în clipa de faţă, pînă ce va creşte şi va da şi ea naştere unui alt Silver. Prin urmare, tot ce am aparţine acestui copil, copilul lui Jack. *Tu* trebuie să ai grijă de avere, pentru ea. Îţi încredinţez ţie această sarcină. Dacă vreodată vei fi nevoită să vinzi hotelul, fă-o. Sau închiriază-l, dacă îţi va fi prea greu să îl administrezi. Păstrează, însă, pămîntul, păstrează proprietatea de la Silver Lake, orice

s-ar întîmpla. Valorează deja milioane, iar valoarea va crește. Asta ar fi vrut și Jack dacă ar fi trăit, Meri, ar fi dorit să păstrezi pămîntul. Aparține familiei Silver de aproape două sute de ani". Îți poți imagina, cît de uluită am fost de faptul că știa că micuța Catherine e copilul lui Jack.

Cînd mi-am revenit, am întrebat-o pe Amelia cum de ghicise adevărul și, privindu-mă din nou cu acea expresie istovită, mi-a spus: „Dar am știut dintotdeauna, Meri, din ziua în care ai rămas însărcinată". Aveam probabil o mutră extrem de nedumerită, așa că a continuat, explicîndu-mi: „Jack mi-a spus, Meri dragă". Apoi m-a luat de mînă: „M-a iubit din copilărie, dar și pe tine te-a iubit, avea nevoie de tine cu disperare. Era un bărbat extrem de viril, plin de pasiune. Eu nu mai puteam fi femeie pentru el, după accident. Ani de zile nu s-a uitat la nici o altă femeie și a trăit într-o stare de celibat total. Cînd ai venit tu aici s-a îndrăgostit de tine. Iar cînd ai rămas însărcinată, și-a dorit copilul. Doamne, cît și l-a dorit, scumpa mea. N-am privit niciodată cu ochi răi relația voastră. Știam că nu mă va face niciodată să sufăr și nu mă va părăsi. Și mai știam că tu îmi vei fi mereu loială. L-am iubit enorm pe Jack, Meri, și te iubesc mult pe tine și pe fetiță. E ca și copilul meu". Doamnă Benson, Amelia era sinceră, își încheie Meredith confesiunea.

Amintirea acelei discuții cu Amelia o impresiona

profund și acum. Ochii îi erau plini de lacrimi. Tăcu o vreme, apoi o privi pe doctoriță.

– Amelia a murit în 1974 și datorită ei am devenit bogată; Cat era moștenitoarea unei averi impresionante. Ne-a lăsat nouă totul. Pe lîngă domeniul și hotelul Silver Lake, avea și averea ei personală, moștenită de la părinți. A lăsat prin testament cîte ceva pentru Pete O'Brien, care administra de ani de zile proprietatea, și pentru soția lui, Blanche; de asemenea, pentru alte persoane care lucrau la hotel. Dar cea mai mare parte a domeniului Silver și averea ei personală ne-au revenit nou. Aș fi renunțat la tot, numai ca Amelia să trăiască. I-am simțit lipsa, am plîns-o ani în șir. Pe ea și pe Jack.

– Stranie poveste, și în același timp înduioșătoare, spuse Hilary, plină de compasiune. Înțelegea starea emoțională a lui Meredith și toată afecțiunea ei pentru soții Silver. Îi stătea pe vîrful limbii să o întrebe pe Meredith dacă nu considera că familia Silver o folosise de fapt ca pe un „surogat", dar se răzgîndi numaidecît. În străfundul sufletului, Hilary știa că ar fi greșit. Era convinsă că Meredith îi relatase povestea vieții ei cu familia Silver exact așa cum se petrecuse. Fusese absolut sinceră. Poate că mințea în privința altor perioade din viața ei, dar despre acei ani spusese adevărul.

Pe măsuța alăturată se afla o carafă cu apă; Meredith se ridică și își umplu un pahar. Apoi se întoarse spre Hilary și murmură:

– Sînt convinsă că aceste crize nu au nimic de-a face cu primii ani petrecuţi în Connecticut. Am fost cît se poate de fericită alături de familia Silver. S-au purtat foarte frumos cu mine.

– Te cred, spuse Hilary şi sînt convinsă că ai dreptate. Crizele n-au legătură cu această perioadă. Trebuie să săpăm şi mai adînc, să mergem şi mai mult înapoi, în timp. Nu ştiu cînd am putea face asta. Poate dacă ai mai veni o dată înainte de a pleca la Londra. Am putea măcar demara într-o direcţie mai clară.

Meredith avu o clipă de ezitare, apoi se hotărî:

– Bine. Vin mîine după-amiază, dacă mă poţi primi.

– S-o întrebăm pe secretară, spuse Hilary, apăsînd butonul interfonului.

*

* *

În noaptea aceea, Meredith avu iarăşi parte de vechiul ei coşmar.

Cinase şi se culcase devreme, deoarece a doua zi dimineaţă avea o serie de întîlniri importante şi totodată voia să îşi facă ordine în documente înainte de a se duce la Hilary Benson.

Se cufundă aproape imediat într-un somn adînc, fără vise. Apoi, exact cînd mijea de ziuă, se trezi brusc, înspăimîntată şi se ridică în capul oaselor. Era lac de transpiraţie pe faţă, pe gît şi pe piept.

Aprinse lumina, privi cu teamă prin cameră, și apoi se rezemă pe perne. Întinse mîna, luă un șervețel de pe noptieră, se tamponă pe gît și pe față și făcu ghemotoc în palmă bucata de hîrtie jilavă.

Din nou o speriase visul acela cumplit. Încercă să-și amintească detaliile:

> Era singură în peisajul acela vast și uscat. Îi căutase pe fetiță și pe băiețel. Dispăruseră, căzuseră într-o uriașă crăpătură din scoarța pămîntului. Îi văzuse prăbușindu-se acolo și se temea pentru viața lor. Trebuia neapărat să îi găsească. Ei știau răspunsul la acea taină.
>
> Merse și tot merse, măturînd zările cu privirea. Exact cînd își pierduse orice speranță, copiii se iviră la marginea grămezii de pămînt uscat. Cît de fericită era că îi găsise. Băiețelul își scoase șapca de școală și o flutură făcîndu-i semn. Dintr-o dată erau împreună, ținîndu-se toți trei de mînă, mergînd prin peisajul acela imens și arid spre zările îndepărtate. Acum era îmbrăcată ca fetița. Purta un mantou negru și lung, cu fular în dungi și o bască. Aveau toți etichete uriașe pe haine. Etichete de bagaje. Cercetă curioasă eticheta fetiței. Literele erau șterse de la ploaie. Nu deslușea numele. Și nici numele băiatului. Se uită în jos, spre eticheta ei.

Şi aceasta era neclară. Cum o chema? Nu ştia.

În fața lor se afla o navă uriaşă, al cărei profil se înălța desupra docurilor. Fetiței îi era frică. Nu voia să se suie pe vas. Începu să plîngă. Plîngea şi băiatul, plîngea şi ea. Nici unul nu voia să se îmbarce pe vas. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Din cauza gerului năprasnic, le înghețau pe față. Începuse să ningă. Marea era neagră. Erau îngroziți. Se agățau unul de celălalt, plîngînd. Ceva îi împingea în direcția opusă vasului. Ajunseseră. Acelaşi peisaj cenuşiu şi crăpat, unde nu creştea nimic. Cerul era foarte albastru; soarele ardea. Mergeau, mergeau mereu. O mulțime de copii care se îndrepta spre marea cea neagră. Intrară cu toții în mare. Ea se trase înapoi. încercă să o împiedice pe fetiță să intre în mare, să înainteze spre pierzanie. Dar nu putea. Fetița se îndepărtă de ea, la fel ca şi băiețelul. Intrară amîndoi în mare. Încercă să strige cu intenția să-i oprească, dar nu putea scoate nici un sunet. Era din nou singură. Şi îi era frică. Ei ştiau răspunsul la acea taină. Ea nu-l ştia. Acum plecaseră. Pentru totdeauna. Nu va afla niciodată secretul.

De data aceasta visul fusese altfel, constată Meredith analizînd cu atenție toate detaliile. Se întreba

care era semnificaţia şi se hotărî să i-l povestească lui Hilary Benson. Poate că ea va găsi vreo explicaţie.

– Există ceva ce nu ţi-am spus pînă acum, îi declară Meredith lui Hilary Benson, în aceeaşi după-amiază.

Hilary o privi cu atenţie.

– Da?! Ce anume, Meredith?

– Are legătură cu crizele. Cel puţin, aşa cred eu. În mod cert, chestia asta a început din nou după a doua criză.

– Ce a început din nou?

– Visul, de fapt, coşmarul. Îl am mereu de ani şi ani de zile, cu intermitenţe.

– De cîţi ani, mai exact? întrebă Hilary, aplecîndu-se peste birou pentru a-şi studia pacienta cu atenţie.

– De cînd mă ştiu. Cam de la doisprezece sau treisprezece ani, poate chiar mai devreme. Visul a încetat cînd am venit în Connecticut. De fapt, l-am avut o singură dată în primii ani petrecuţi acolo, cînd am început să lucrez la hotel pentru Amelia şi Jack. Apoi, l-am mai avut de vreo două ori pe la douăzeci şi ceva de ani şi din nou pe la treizeci. De atunci şi pînă în acest an, în ianuarie, n-am mai visat.

– A apărut după ce ai avut o criză de epuizare?

– Da. Eram pe Valea Loarei, la un prieten. Brusc, mi s-a făcut rău şi m-am dus sus în camera mea, să mă

odihnesc. Am adormit. Eram cumplit de obosită. Şi am visat acelaşi vis. Cînd m-am trezit nu-mi venea să cred că visul revenise după atîţia ani şi mai ales că îmi provocase aceeaşi veche reacţie.

– Ce fel de reacţie?

– Spaimă, panică.

– Încearcă să-mi povesteşti visul, Meredith.

Meredith dădu curs rugăminţii. Apoi îi explică doctoriţei că în ultimele luni, de fiecare dată, visul fusese un pic altfel.

– Prin urmare, azi-noapte ai izbutit pînă la urmă să fii împreună cu fetiţa şi băieţelul în peisajul acela arid, spuse Hilary. Ai mai sesizat ceva? Vreun alt element diferit?

– Da. Vaporul... Meredith lăsă fraza neterminată şi strînse pleoapele.

– Te simţi bine? întrebă Hilary.

– Da, perfect, răspunse ea, deschizînd imediat ochii. Doctor Benson?

– Da?

– De fapt ce înseamnă visele?

– În general manifestări ale impresiilor pe care le înmagazinăm în subconştient. Se întîmplă uneori ca un lucru care i-a provocat spaimă unei persoane să iasă la suprafaţă în somn, cînd subconştientul este mai activ. În ce mă priveşte, eu cred că ne visăm amintirile, dar şi spaimele, Meredith.

– Prin urmare, ce crezi că înseamnă aceste vise recurente pe care le am?

– Nu ştiu exact. Putem ajunge la o interpretare doar discutînd, explorînd ceva mai adînc.

Meredith trase adînc aer în piept. Simţea că se îneacă. O cuprinse o stare de agitaţie. Trebuia să plece de acolo, avea nevoie de aer. Se ridică în picioare, apoi se aşeză brusc la loc. Îi venea să urle. Îşi strînse buzele, căznindu-se să se stăpînească.

Hilary Benson se încruntă, privind-o. Îşi dădu seama că Meredith, care i se păruse o femeie extrem de calmă, suferea de o agitaţie exagerată.

– Pari dintr-o dată foarte supărată. Ce s-a întîmplat, Meredith?

Meredith începu să tremure vizibil şi îşi încolăci braţele pe piept, înfrigurată.

Hilary Benson sări în picioare, se duse la ea şi o mîngîie pe umăr.

Meredith o privi cu gura căscată. Ochii îi erau plini de lacrimi cînd în sfîrşit putu să vorbească:

– Nu ţi-am spus adevărul... nu l-am spus nimănui... niciodată...

Hilary se duse grăbită spre birou, ridică receptorul şi îi spuse secretarei:

– Janice, deocamdată nu mai pot vedea alţi pacienţi. Te rog, reprogramează-i.

Se întoarse apoi lîngă Meredith, care stătea

ghemuită legănîndu-se înainte și înapoi, o luă de mînă și o sili să se ridice în picioare.

– Hai pe canapea, Meredith, stai aici, lîngă mine. Ai să-mi povestești totul. Încet, fără să te grăbești. Vocea îi suna blînd. Meredith se lăsă condusă spre canapea.

Urmă o tăcere lungă, pînă cînd Meredith începu să vorbească în șoaptă:

– Nu știu cine sînt. Nici de unde vin. Nu știu cine sînt părinții mei. Nu-mi cunosc numele adevărat. N-am nici un fel de identitate. M-am născocit singură. Mi-am făcut legea mea și am trăiat după ea. N-am avut pe nimeni care să mă învețe. Pe nimeni care să mă iubească. Am fost complet singură, pînă i-am cunoscut pe soții Silver. Timp de șaisprezece ani am fost un suflet stingher. Cum mai sînt și acum, în anumite privințe. Dumnezeule... ajută-mă. *Cine sînt eu?* De unde vin? Cine m-a adus pe lume?

Meredith plîngea în hohote, disperată și se legăna înainte și înapoi. Hilary Benson o lăsă să plîngă. Nu spuse nimic, nu făcu nimic; în cele din urmă lacrimile încetară. Fără o vorbă, îi întinse lui Meredith o cutie cu șervețele, apoi se duse spre măsuță, umplu un pahar cu apă și i-l întinse pacientei.

Meredith îl luă și sorbi cîteva înghițituri.

– Îmi pare rău de ieșirea asta, spuse ea cu glas stins.

– Mie nu. Și nici ție n-ar trebui să-ți pară rău. Ar trebui să te bucuri. Sînt convinsă că ți-a făcut bine. E primul pas spre vindecare. Cînd simți că poți vorbi din

nou, sînt gata să te ascult. Nu te grăbi... am rezervat restul zilei pentru tine. Și seara, dacă e nevoie, Meredith.

– Mulțumesc. Da... da... trebuie să-ți povestesc... Meredith inspiră profund și începu să vorbească.

– Am crescut într-un orfelinat, la Sydney. Aveam opt ani cînd am fost adoptată de Gerald și Merle Stratton. Ei nu i-a plăcut numele meu și mi-a zis Meredith. Nu erau prea drăguți. Reci, duri. Mă tratau ca pe o servitoare. Dimineața, în zori, mă ocupam de gospodărie; la fel și după școală, seara. N-aveam decît opt ani. Nu pot spune că s-au purtat urît cu mine, dar el mă bătea des. Și ea era rea și zgîrcită – mai ales la mîncare. Am ajuns să-i urăsc. Voiam să mă întorc la orfelinat. Apoi, cînd aveam zece ani, au murit într-un accident de mașină. Sora lui, Mercedes, n-a vrut să mă ia. M-a trimis înapoi la orfelinat. Am stat acolo pînă la cincisprezece ani. N-am mai văzut-o pe Mercedes decît o dată, cînd m-a ajutat să obțin pașaportul. Era bucuroasă că plecam cu familia Paulson.

Meredith se opri, se rezemă de pernele canapelei și închise ochii. Respiră adînc de cîteva ori ca să se calmeze. După un timp, deschise din nou ochii și o privi, tremurînd, pe Hilary. Aceasta o luă de mînă și o întrebă cu blîndețe:

– Ai fost cumva agresată sexual la familia Stratton? A abuzat vreunul de tine?

– Nu, nimic de acest fel. Erau doar cumplit de

reci, de indiferenți, ca și cînd nici n-aș fi existat. Mă luaseră ca să le fiu servitoare. Am răsuflat ușurată cînd au murit. Nu mi-au arătat niciodată nici un pic de afecțiune. Crezusem că dacă cineva mă adopta, mă va și iubi. Dar m-am înșelat. Nimeni nu mă iubea.

O expresie de tristețe i se ivi pe față, iar în ochi i se citea o imensă durere. Cînd vorbi din nou, în vocea ei se simțea o amărăciune profundă.

– Nu știi cît de îngrozitor e să fii la orfelinat. Nimănui nu-i pasă de tine... nu te mîngîie nimeni niciodată, nu-ți arată nimeni dragoste. N-am știut niciodată de ce sînt acolo. Mi-am făcut multe gînduri. Poate mă trimiseseră părinții acolo fiindcă fusesem rea. Nu înțelegeam. Nu-mi doream decît să știu cine erau părinții mei. N-am aflat niciodată. Nimeni nu mi-a spus nimic, nu mi s-a răspuns niciodată la întrebări...

– Care e cea mai veche amintire a ta, Meredith? Închide ochii, relaxează-te, încearcă să te întorci înapoi în timp, să te concentrezi asupra primilor ani de viață. Ce vezi? Ce-ți amintești?

După un timp, Meredith spuse pe un ton calm:

– Văd un rîu. Dar asta e tot. Deschise ochii. Poate de aceea îmi place să locuiesc lîngă o apă.

– Cîți ani aveai cînd ai intrat la orfelinat?

– Nu știu, mi se părea că sînt acolo de o veșnicie.

– De mic copil?

– Da. Nu. Nu, nu cred. În coşmarul de azi-noapte a apărut vasul acela. Cînd eram foarte mică, mi-aduceam aminte că fusesem pe un vas.

– Vapor sau barcă? E o diferenţă.

Meredith închise din nou ochii, întorcîndu-se cu gîndul la primii ei ani de viaţă: vedea băieţi şi fete mergînd pe un apuntament. Era şi ea printre ei. Vedea marinari, docuri. Vedea catargul pentru steag. Vedea steagul britanic fluturînd în vîrf.

Meredith se îndreptă de spate, deschise ochii şi se uită lung la Hilary.

– Am în minte un vapor, nu o barcă. Un vapor care traversează oceanul. Un vapor britanic, sub pavilion britanic. *Trebuie* că am fost pe acel vas, poate cu alţi copii. Probabil aşa se explică de ce îmi apar mereu în vis o mulţime de copii.

– Posibil. Te rog fă un efort mai intens, adu-ţi aminte. Crezi că te-ai născut în Anglia şi ai fost dusă în Australia, cînd erai foarte mică?

– Tot ce se poate. Dar de ce nu mai ţin minte nimic? De ce nu-mi mai amintesc nimic de acei ani?

– Se numeşte „memorie reprimată", Meredith. Cred că atunci cînd erai foarte mică ai păţit ceva ce ţi-a provocat o traumă adîncă, care a determinat această memorie reprimată. De fapt, sînt convinsă că de asta suferi, acesta este motivul crizelor tale de epuizare. *Oboseală psihogenă*.

– Dar de ce tocmai acum? De ce n-am avut aceste crize și în trecut? Cu ani în urmă?!

– Fiindcă amintirile au rămas îngropate adînc. Așa ai vrut tu. Ca să poți funcționa. Acum, ceva a declanșat un mecanism. Memoria înăbușită încearcă să iasă la suprafață.

– Ce crezi că a declanșat acest mecanism de reactivare a memoriei?

– Nu pot fi sigură, dar cred că vizita făcută la Fountains Abbey.

– Deci *crezi* că am mai fost acolo?

– Posibil. Foarte probabil. Asta ar explica multe.

– Mai există vreo posibilitate de a-mi redeclanșa memoria, doctor Benson?

– Numai tu poți face asta, străduindu-te să te întorci cu gîndul spre primii ani ai copilăriei. Pleci în Anglia săptămîna viitoare. Poate că memoria ta va mai primi un impuls cît timp vei sta acolo. Pînă atunci, însă, hai să mai discutăm un pic despre anii petrecuți la orfelinat.

Meredith se cutremură violent și se uită îngrozită la Hilary.

– Nu-i doresc nici unui copil să treacă prin așa ceva, exclamă ea, mînioasă. Dar am să-ți povestesc mai multe, dacă vrei să auzi.

– Vreau. Îmi dau seama cît de dureros este pentru

tine, dar s-ar putea să obțin noi date cheie, care să ne permită să mergem mai departe.

În aceeași seară, tîrziu, îl sună pe Luc. Nu putea să îi ascundă adevărul despre trecutul ei și totodată simțea nevoia să i se destăinuie și să fie alinată de el.

20

Catherine Stratton se rezemă de spătar și studie ilustrația de pe planșetă, cu capul înclinat pe umăr și ochii ușor îngustați; încerca să își evalueze lucrarea.

Acuarela din fața ei înfățișa un băiețel care dormea ghemuit într-un leagăn, cu mînuța sub obrăjor. Zîmbi, încîntată de nevinovăția și de farmecul chipului pe care îl pictase. Era ideal pentru ultimul poem din cartea de versuri pentru copii, la a cărei ilustrație lucrase în ultimele săptămîni. În sfîrșit terminase lucrarea și se putea duce la editură.

Treabă bine făcută, se lăudă ea, luînd un creion cu vîrf ascuțit și semnînd CAT, cu înflorituri. Folosise întotdeauna diminutivul acesta pentru a-și semna lucrările și semnătura devenise deja cunoscută.

Coborî de pe taburetul înalt, ridică brațele deasupra capului, făcu cîteva exerciții de întindere și traversă atelierul îndreptîndu-se spre bucătărie, o încăpere spațioasă, în nuanțe de albastru tare și de alb,

înzestrată cu toate aparatele moderne necesare - bucătăria ideală pentru un bucătar pasionat, aşa cum era Catherine. Îi plăcuse să gătească de cînd era mică şi fusese încurajată de mama ei şi de Blanche O'Brien, la Silver Lake.

Catherine se spălă pe mîini la chiuveta aflată sub fereastra care dădea spre oraş. Priveliştea era unică, înfăţişa clădirile Chrysler şi Empire State. În acea după-amiază, zgîrie-norii străluceau profilaţi pe cerul albastru de aprilie. Nicicînd clădirile nu i se păruseră mai frumoase decît în această splendidă zi de primăvară. Poate doar noaptea mai arătau atît de frumos, cînd erau iluminate, iar siluetele lor sclipitoare se desenau fabulos pe cerul întunecat. Pentru Catherine, aceşti coloşi întruchipau Manhattanul.

Luînd ceainicul, îl umplu şi îl puse pe plită. Apoi, aranjă nişte ceşti şi farfurioare, scoase diverse preparate din frigider şi se apucă să facă sandvişuri pentru ceai.

Apartamentul fusese decorat de Catherine şi de mama ei. Atelierul, aflat într-un capăt al locuinţei, avea ferestre mari şi un luminator în acoperişul în pantă; sufrageria venea în continuare cu bucătăria, iar mai încolo se afla un living spaţios, decorat ca o bibliotecă. În dreapta salonului erau două dormitoare, fiecare cu baia lui.

Mansarda aceea mare fusese compartimentată cu

artă pentru a valorifica spațiul la maximum; și a oferi lumină și un aer proaspăt și răcoros.

Catherine primise în dar acest apartament cu patru ani în urmă, cînd împlinise douăzeci și unu de ani. „Nu-i de la mine, să știi", îi spusese mama ei. „Într-un fel e de la Jack și Amelia, deși ei au murit de mult. Ți l-am cumpărat cu banii lor". Tot atunci Meredith îi explicase cum stăteau lucrurile cu testamentul Ameliei și îi povestise despre imensa moștenire care i se cuvenea, împreună cu Silver Lake Inn, casa în care crescuse și tot pămîntul familiei Silver, adică o sută cincizeci de pogoane. Toate acestea, după moartea Ameliei, îi fuseseră încredințate spre păstrare și administrare ei, și Meredith sporise efectiv valoarea averii prin investiții rentabile făcute cu banii lăsați moștenire de Amelia. În acea zi, cu patru ani în urmă, Catherine conștientizase brusc că era o tînără extrem de norocoasă, moștenitoarea unei mari averi.

Catherine știuse dintotdeauna că Jack Silver era tatăl ei. Maică-sa îi spusese adevărul cînd se făcuse suficient de mare pentru a înțelege. Dar fata aproape că nu-și mai amintea de el. Chiar și despre Amelia avea doar amintiri vagi. Mama fusese întotdeauna persoana dominantă în viața ei; Catherine o adora pe Meredith.

Catherine nu-i judecase niciodată pe Meredith și pe Jack. Era mult prea inteligentă și suficient de matură

pentru a-şi da seama că legătura acestora nu devenise publică. Amelia ştiuse ce se întîmpla, dar preferase să ignore totul.

La un moment dat, cînd Catherine îi pusese cîteva întrebări lui Blanche O'Brien, aceasta îi spusese că nu avea nici un rost să se frămînte pentru nişte lucruri petrecute cu multă vreme în urmă. „Nimeni nu a suferit, toată lumea a fost fericită, s-au iubit toţi trei, iar tu ai fost raza de lumină din viaţa lor. Te-au adorat, iar Amelia a fost pentru tine o a doua mamă".

Uneori, îşi punea întrebări despre trecutul mamei ei; deducea multe lucruri, deşi Meredith nu prea vorbea de anii copilăriei petrecuţi în Australia. Catherine avea impresia că viaţa mamei ei începuse o dată cu venirea în Connecticut.

Din frînturile de destăinuiri făcute de-a lungul anilor, Catherine înţelese că mama ei avusese o copilărie cumplită – tristă, fără dragoste, fără nici un pic de afecţiune.

Meredith îl iubise, pe ea şi pe Jon, cu un fel de furie, cu un devotament total care mergea pînă la excluderea oricărei alte persoane. Poate că această atitudine se datora privaţiunilor pe care Meredith le îndurase în copilărie. Ştiuse dintotdeauna, intuitiv, că mama ei încercase să le ofere tot ceea ce ei îi lipsise.

Meredith fusese întotdeauna o mamă minunată.

dar acest lucru s-a dovedit a fi în detrimentul relației ei cu David Layton, tatăl lui Jon. Ea și frătele ei fuseseră mereu pe primul loc în existența ei și poate că David se săturase pînă la urmă de locul doi.

Căsnicia lor se destrămase după patru ani și David, avocat de provincie, se mutase pe Coasta de Vest. Spre marea lor surprindere, ajunsese un avocat renumit, clienții săi fiind mari staruri de cinema. Nu-l mai văzuseră, dar primiseră din cînd în cînd vești de la el, vești care încetaseră însă după primul an de la divorț. Nici ea, nici Jon nu sufereau din cauza aceasta. Fratele ei ținuse întotdeauna mult la mama lui; în plus, David Layton nu se comporta niciodată ca un tată adevărat, nici măcar ca un tată vitreg, își zise Catherine.

Meredith îi fusese cea mai bună prietenă și o susținuse, încurajînd-o să-și împlinească visurile și ambițiile. Se comportase în același mod și față de Jon, se aflase mereu alături de el, îl sfătuise, îl consolase și îl stimulase. Meredith fusese pentru ei și mamă, și tată.

Ea și fratele ei erau încîntați de relația mamei lor cu Luc de Montboucher. Îl plăcuseră de la bun început și o îndemnaseră să ia în serios această legătură. Îl considerau omul potrivit pentru ea și credeau că cei doi se vor căsători.

Dorea din tot sufletul să o știe pe Meredith fericită, mai ales acum cînd urma și ea să se mărite. Nu

suporta gîndul că mama va rămîne singură. Era timpul să aibă şi ea parte de puţină fericire.

Luc fusese la New York de cîteva ori, iar mama ei făcea dese călătorii la Paris, ceea ce părea de bun augur pentru viitorul relaţiei. De asemenea, se hotărîse să vîndă hotelul din Vermont; îi mărturisise că nu urmărea să obţină un profit mare: „Vreau doar să nu mă marcheze financiar", spusese Meredith. „Din fericire, am deja cîţiva cumpărători potenţiali".

Cînd Catherine îi relatase lui Jon discuţia avută, acesta zîmbise cu gura pînă la urechi: „Vezi, ţi-am spus eu! Mami o să se mărite cu Luc şi o să se mute în Franţa, sau va sta acolo în cea mai mare parte a timpului. Ai să vezi că am dreptate, Cat".

În seara aceea mama ei pleca în Europa. O primă escală era Londra. Avea de lucru acolo cu Patsy, însă intenţiona să petreacă o parte din timp şi în Franţa.

Catherine acoperi platoul cu sandvişuri cu un şervet jilav de in, aşa cum o învăţase Blanche, spălă căpşunile şi le curăţă de codiţe, continuînd să se gîndească la mama ei. De cîteva săptămîni, Meredith era în tratament la un psihiatru, încercînd să descopere cauza acelor crize de epuizare. Discutaseră la telefon şi Meredith îi spusese că doctor Benson o ajuta să dezgroape acele amintiri din copilărie, pe care şi le reprimase. Avea convingerea că era pe calea cea bună.

Asta spera şi Catherine. Dorea ca mama ei să ajungă să îşi accepte trecutul, să dobîndească liniştea sufletească şi fericirea la care avea dreptul de atîta timp. În luna următoare Meredith împlinea patruzeci şi cinci de ani.

– Arată superb, draga mea, spuse Meredith o oră mai tîrziu, intrînd în apartamentul de la mansardă şi privind în jurul ei. De cînd am fost aici ultima oară ai mai adăugat cîteva lucruri. Tabloul acela, lampa, sculptura din colţ. Meredith dădu din cap, mulţumită. Prin toate aceste nimicuri, alese după gustul tău, ai creat o ambianţă minunată.

– Mersi, mami. Păi, cum se spune, aşchia nu sare departe de trunchi. Semăn cu tine, să ştii; îmi place să decorez încăperile, să adaug tot felul de chestii. Mă pricep la case, la fel ca tine.

– Da?! Crezi că am acest talent?! se miră Meredith, privindu-şi fiica. N-am ştiut.

– Haide, mami, cum poţi spune aşa ceva! Cînd intri tu în cea mai mohorîtă încăpere de pe lumea asta, în cîteva ore o schimbi complet, adăugînd doar nişte flori, un coş cu fructe, cîteva perne, fotografii, reviste şi cărţi. În fine, tot felul de nimicuri. Te pricepi grozav să creezi ambianţe minunate, refugii de vis, mami. Nu degeaba se cheamă firma ta aşa.

– Da, tot ce se poate, spuse Meredith și se așeză pe canapea. Îmi pare bine că pot sta cîteva ceasuri cu tine, înainte de a lua avionul spre Londra. Nu prea ne-am văzut în ultima vreme. Poate stăm un pic de vorbă și despre nuntă.

– Cum să nu, mami! Am discutat cu Keith despre dată și am ajuns la concluzia să o facem la toamnă, cum ai sugerat și tu.

Meredith se lumină la față.

– Splendid, Cat, ați ales foarte bine perioada. Presupun că vă gîndiți la începutul lui octombrie, cînd frunzele încep să-și schimbe culoarea?

Catherine încuviință din cap.

– A doua sîmbătă din octombrie, adică în data de paisprezece. Inițial, Keith și cu mine ne gîndeam să facem nunta în prima sîmbătă din lună, adică pe șapte octombrie, dar nu eram sigură că frunzele se îngălbenesc pînă atunci. Tu ce părere ai?

– Mai bine în a doua sîmbătă, Catherine. Frunzele vor avea un colorit superb. Presupun că doriți ca ceremonia să se desfășoare la Silver Lake, nu?!

– Da. În treacăt, dar efectiv în treacăt, am discutat cu Keith și despre bisericuța din Cornwall; pînă la urmă am ajuns la concluzia că e mult prea mică. Catherine îi zîmbi mamei sale. Știi cum sînt cei din familia Pearson...

Meredith surîse și ea.

– Din cîte înțeleg eu, va fi o nuntă foarte mare.

– Te deranjează, mami?

– Oh, scumpa mea, bineînțeles că nu. Sînt entuziasmată. Mi-am dorit întotdeauna să te văd mireasă cu rochie albă și multe flori, la o nuntă ca-n basme. Revenind la detalii, cred că n-ar strica să îl suni pe pastorul de la biserica din Cornwall și să te asiguri că poate oficia căsătoria în ziua programată.

– Da, îi voi telefona chiar mîine. Catherine se ridică. Mami, aș vrea să-ți arăt schițele pentru rochia de mireasă. Mă duc să le iau din atelier.

După cîteva clipe se întoarse și se așeză pe canapea, lîngă Meredith. Se uitară amîndouă la desenele lui Cat, care redau rochia din diferite unghiuri.

– Ce părere ai, mami? o întrebă Cat, ușor neliniștită. Nu spui nimic. Nu-ți place?

– E absolut superbă, Cat. Foarte... *medievală*, nu crezi?

– Da, într-un fel. Dar respectă și linia modei din vremea Tudorilor. Detaliile mi-au dat multă bătaie de cap.

– Văd că schițele sînt foarte minuțios lucrate. Meredith privea desenul pe care îl avea în mînă, care înfățișa rochia văzută din față. Da, înțeleg la ce te refereai cînd spuneai că are ceva elizabetan... decolteul acesta pătrat, mînecile lungi și bufante, corsajul strîns

şi fusta înfoiată. Foarte elegantă, Cat. Îţi trebuie un voal alb.

– M-am gîndit şi la asta, rîse Catherine, dar am ajuns la concluzia că ar fi puţin cam exagerat. Voalul îl voi fixa pe o pălărie înaltă şi va cădea pe spate, ca o trenă. O să fac schiţa. Ei, ce zici? Crezi că merge?

– Sigur că da, Cat, o să-ţi stea minunat. Te-ai gîndit unde o vei comanda?

– La Edetta; ne-a făcut cîteva toalete de gală minunate, în ultimul timp.

– Da, aşa e. Şi sînt sigură că o să găsească o mătase albă potrivită modelului creat de tine. Bine, hai să trecem acum la alte detalii. Te-ai gîndit la ce oră ai vrea să aibă loc ceremonia?

– Am discutat cu Keith şi am ajuns la concluzia că ar fi frumos la amiază. Se bea întîi ceva, urmează ceremonia, apoi un dejun festiv. Crezi că e bine aşa?

– Da, ideea mi se pare excelentă, Cat. Dacă tot facem nuntă mare, atunci să fie cum scrie la carte. Cam cîţi invitaţi vor fi?

– Cred că în total vreo sută treizeci, sau pe aproape. Keith şi cu mine am numărat aproximativ optzeci, poate nouăzeci, din partea familiei Pearson, iar din partea noastră cam cincizeci de persoane.

Meredith rîse:

– În ceea ce ne priveşte, iubito, nu cred că putem aduna atîta lume.

– Ba da, mami, putem. Toate prietenele mele, cu soţii sau cu iubiţii lor. Blanche şi Pete. Cîţiva dintre noii mei amici din lumea editorială, apoi cei de la firma Havens. Sînt sigură că va veni şi Patsy de la Londra.

– Mi-a confirmat deja că va veni. Şi or să mai fie Agnes şi Alain D'Auberville, de la Paris. Da, cred că ai dreptate, din partea noastră vor fi cam cincizeci de persoane.

– O să vină şi Luc, mamă, nu-i aşa?

– Sper.

– Mie şi lui Keith ne place Luc. Şi Jon îl place.

– Ştiu. Fratele tău mi-a spus foarte clar acest lucru.

– Mami?

– Da, iubito?

– Luc te iubeşte.

– Ştiu.

– Dar tu îl iubeşti?

– Da, Cat, îl iubesc.

– Bun, şi atunci ce o să se întîmple?

– Ai complotat cumva cu fratele tău?

– Cum adică?

– Exact asta m-a întrebat şi el acum cîteva săptămîni, după petrecerea ta de logodnă. Nu ştiu ce se va întîmpla. Să iubeşti e una, să te căsătoreşti e cu totul altceva, iar în cazul meu trebuie să ţin seama de multe lucruri.

– Ştiu, dar le rezolvaţi voi pe toate. Sînteţi deştepţi amîndoi. Catherine sări în picioare. Mă bucur că ai venit la mine la ora asta. Am făcut ceai... cum ne făceai tu cînd eram mici. Ceai de bebeluşi, cum spuneai tu. Am pregătit şi nişte sandvişuri delicioase, nişte prăjituri, în fine, multe bunătăţi. Mă duc să fierb apa şi mă întorc într-o clipită... Cat îi făcu cu ochiul, rîse şi adăugă: „Cît ai zice peşte".

Surîzînd, Meredith se rezemă de spătarul canapelei, gîndindu-se la Luc. Urma să se vadă cu el, imediat ce va rezolva treburile în Anglia. Avea puţin de lucru la biroul londonez al firmei Havens şi intenţiona să se ducă împreună cu Pasty la Ripon. Reamenajarea hotelului Skell Garth House era aproape încheiată. Mai aveau de pus la punct cîteva lucruri, înainte de a redeschide hanul. Apoi va lua avionul pînă la Paris, unde va sta o bucată de vreme, pentru a supraveghea lucrările de la conacul din Montfort-L'Amaury. Mulţumită lui Luc şi lui Agnes, treburile mergeau bine acolo. Intenţiona să îşi petreacă week-end-urile la Talcy, cu Luc.

Se întrebă ce va face dacă Luc o va cere în căsătorie. Lui Jon şi lui Cat lucrurile li se păreau extrem de simple, dar în realitate erau destul de complicate. Ea locuia în America, el în Franţa, amîndoi aveau afaceri, angajamente, responsabilităţi. Nu putea pur şi simplu să lase baltă firma Havens Incorporated, şi nici el nu avea

cum să renunțe la activitatea sa de arhitect la Paris. Nici n-ar fi îndrăznit să-i pretindă așa ceva. În concluzie, habar n-avea cum s-ar putea rezolva toate aceste probleme...

– Mami, hai să bem ceaiul aici, o strigă Catherine din spațiul rezervat sufrageriei.

– Vin numaidecît, zise Meredith, ridicîndu-se de pe canapea. Ce drăguț, spuse ea după ce admiră cîteva clipe aranjamentul mesei.

– Mulțumesc! Ia loc aici, mami, îi arătă Catherine un scaun și apoi se așeză și ea. Luă ceainicul și turnă. Uite, mamă, un ceai bun cum îți place ție. Ia și niște sandvișuri. Sînt cu castraveți, cu roșii, cu ouă, cu salată și cu șuncă. Micuțe, dar gustoase.

– Mi-aduc aminte de ceaiurile noastre de bebeluși, spuse Meredith, luînd un sandviș minuscul cu castrveți. Ce *nostime* erau, nu-i așa?

Catherine încuviință din cap, mestecînd. După cîteva clipe, spuse:

– Am vrut să cumpăr niște plăcinte, dar n-am avut noroc. Au cîteodată la brutăria de lîngă mine. Mi-ar fi plăcut să te servesc cu plăcinte calde, cu smîntînă și gem de fragi.

– Ești tare drăguță, iubito, dar mă mulțumesc cu ce ai. Îngrașă mai puțin, replică Meredith, cu un rîs sec.

– Tu n-ai de ce să-ți faci griji în privința siluetei, arăți nemaipomenit.

– Mulțumesc.

Catherine se ridică.

– Vin imediat. Se duse în bucătărie de unde reveni, aducînd un castron de sticlă și o carafă. Rămase în picioare, zîmbindu-i drăgăstos mamei sale:

– Am ceva bun pentru tine, mami. *Căpșuni.* Mîncarea ta preferată.

Meredith tresări și simți fiori reci pe șira spinării.

Un glas îi răsună în memorie, stins, ca și cum ar fi venit de foarte departe. „*Mari... Mari.*" Apoi același glas o strigă din nou: „*Mari... Vino. Hai înăuntru*".

O imagine îi apăru pentru o fracțiune de secundă în minte, o tînără cu ochi albaștri și sclipitori, cu părul roșcat-auriu, aplecată deasupra unui copil, cu o expresie duioasă. „*Căpșuni, Mari. Ceva bun de tot*". Cîtă dragoste se citea pe chipul mamei sale. Apoi auzi copilul plîngînd. „*Mami, mami, ce s-a întîmplat?*"

Brusc, își reveni la realitate. O privi pe Catherine cu ochii măriți de spaimă, incapabilă să rostească o vorbă.

Catherine o întrebă pe un ton îngrijorat:

– Ce-i cu tine? Nu te simți bine? Ești albă ca varul, mami.

– N-am nimic, reuși Meredith să îngaime, scuturînd din cap. Cred că adineauri am avut ceea ce doctorița Benson numește o străfulgerare de memorie. Prima de acest gen.

– În fond, ce înseamnă asta?

– O amintire, o amintire reprimată, care revine la suprafață. Cred că am avut o astfel de străfulgerare de memorie legată de copilărie. Am văzut o tînără, cam de vîrsta ta, cu ochi albaștri și strălucitori ca ai tăi, și un copil mic. Cam de cinci ani. La început era o scenă fericită, apoi dintr-o dată copilul plîngea. Totul a dispărut.

Meredith respiră adînc de cîteva ori.

– Cred că mi-am amintit de mama și de mine. De mama mea adevărată, Cat.

– Ce ți-a provocat această străfulgerare de memorie? o întrebă Catherine curioasă, așezîndu-se pe scaun, fără s-o scape din ochi pe Meredith.

– Cred că tu ai declanșat-o. Felul în care ai spus *căpșuni*, iar apoi ai adăugat *ceva bun de tot*. Și ochii tăi, Cat, atît de albaștri, atît de plini de iubire.

Meredith se opri, clătinînd din cap:

– Jack avea ochii albaștri și întotdeauna am crezut că pe el l-ai moștenit. S-ar putea însă să semeni cu mama mea.

Catherine o mîngîie pe Meredith pe mînă.

– Oh, mami, dar e minunat. I se pusese un nod în gît și rosti foarte emoționată: Poate că ai să reușești să-ți aduci aminte de tot trecutul tău.

– Sper să fie așa, draga mea. Meredith își mușcă

buza. Poate că ar trebui să o sun pe Hilary Benson şi să-i povestesc. Îşi privi ceasul: e ora şase, cred că n-a plecat de la cabinet.

– Da, sun-o, exclamă Catherine, ridicîndu-se în picioare. Telefonul cel mai la îndemînă e în bucătărie.

Meredith încuviinţă din cap şi porni după fiica ei. Formă numărul şi aşteptă o clipă.

– Janice, aş putea vorbi cu doamna Benson? spuse ea, cînd auzi vocea secretarei.

– Cine o caută?

– Doamna Stratton.

– Oh, bună seara, doamnă Stratton. Vă fac imediat legătura.

– Bună seara, Meredith, rosti Hilary Benson. Ce mai faci?

– Bine. După cum ştii, diseară plec la Londra. Am trecut în după-amiaza asta pe la fiica mea, să bem un ceai. Catherine a rostit ceva ce mi-a declanşat memoria. Cred că am avut prima străfulgerare de memorie.

– Ce vestă bună, Meredith. Extraordinară. Şi ce anume ţi-ai amintit?

Meredith îi povesti cu lux de amănunte.

Cînd încheie, psihiatra exclamă:

– Este prima ta amintire semnificativă, o adevărată breşă, şi cred că e doar începutul. S-ar putea să mai ai experienţe de acest fel în următoarele zile.

Încearcă să te concentrezi asupra detaliilor pe care mi le-ai relatat, întrucît pornind de la ele poţi dobîndi o serie întreagă de amintiri importante.

– Sper să reuşesc. Îmi place să dezleg misterul primilor mei ani de viaţă.

– Vei reuşi, Meredith, sînt sigură. Nu pregeta să mă suni, dacă simţi nevoia. Ne vedem oricum peste cîteva săptămîni.

– Da, mulţumesc. La revedere. Meredith atîrnă receptorul în furcă şi se întoarse spre Catherine, care aştepta nerăbdătoare în pragul uşii.

– Ce a spus? o întrebă Catherine.

– Că a fost o amintire semnificativă şi că probabil voi mai avea şi altele.

– Oh, mami, spuse Catherine dînd buzna în bucătărie şi îmbrăţişînd-o pe Meredith. Ce mult te iubesc. Vreau să îţi găseşti liniştea sufletească şi să ai şi tu parte de fericire în viaţă.

21

Patsy Canton o ascultă cu atenție pe Meredith timp de o oră, apoi rosti pe un ton ce vădea multă preocupare pentru soarta prietenei ei:

– Prin urmare, crezi că te-ai născut în Anglia și că ai fost dusă de mic copil în Australia.

Meredith încuviință din cap.

– Exact. Cred că aveam cam șase ani.

– Și ai plecat singură? Nu se poate așa ceva. Ai mers probabil împreună cu părinții.

– Sînt foarte sigură că am plecat singură, Patsy. Am convingerea că mama murise deja.

– Și tata?

– Pe el nu mi-l amintesc.

– Dar de ce să fi plecat singură? Mi se pare teribil de straniu. Și cine să te fi trimis acolo?

– Habar n-am, spuse Meredith ridicînd din umeri.

– În visul acela care se repetă există niște copii. Crezi că ai fost poate trimisă împreună cu alții? Știi la

ce mă refer... evacuările în grup care se făceau spre locuri aflate la adăpost, în timpul celui de-al doilea război mondial.

– Se prea poate. Dar *de ce?* În 1957, cînd aveam șase ani, nu era război, așa că nu văd de ce să fi fost expediată astfel, exilată, din Anglia?

Patsy clătină din cap.

– N-am nici un fel de idee, draga mea. Aș vrea să te pot ajuta, dar nu știu cum. Sînt la fel de nedumerită ca și tine.

Meredith oftă și bău puțină apă. Apoi se rezemă de spătarul scaunului, își plimbă privirea prin restaurantul de la Claridge's, unde se aflau, și continuă pe un ton calm:

– Aseară, în avion, n-am putut dormi. Cred că am ațipit din cînd în cînd, dar în cea mai mare parte a timpului mintea mea a lucrat febril, străduindu-se să scoată din memorie amintiri uitate.

– Și ai reușit?

– Mi-am adus aminte de cîteva lucruri. Primul are legătură cu numele meu. În orfelinatul din Sydney mă numeam Mary Anderson. Merle Stratton mi-a schimbat numele în Meredith, iar cînd m-au adoptat am preluat numele lor de familie. Niciodată n-am fost Mary – adică vreau să spun că nu ăsta era numele meu *adevărat*, chiar dacă la orfelinat îmi spuneau Mary.

Numele meu adevărat este Mari, iar numele de familie Sanderson.

– Înțeleg. Dar cum de ți l-au schimbat așa? Brusc, Patsy clătină din cap și exclamă consternată: Doamne Sfinte, birocrația! Ce pacoste! Probabil că vreun idiot de la orfelinat ți-a scris greșit numele.

– Exact la concluzia asta am ajuns și eu azi-noapte, în avion. Mi-am adus aminte de o femeie, destul de dură, care mi-a spus că numele meu nu era Mari, cu *i*, cu Mary, cu y. Eu îi tot spuneam că mă cheamă Marigold, dar nu voia să mă creadă. S-a rățoit la mine și mi-a zis că ăsta nu-i nume de copil, ci de floare.

– Cît de nesuferiți sînt unii dintre cei puși să conducă asemenea instituții! E groaznic ce se poate întîmpla pe lumea asta. Oribil! Patsy oftă din greu, privind-o pe Meredith cu compasiune. Prin urmare, prenumele tău era Marigold. Ți-au pocit și numele de familie.

– Da, replică Meredith. Confuzia asta legată de nume poate că explică etichetele acelea de bagaje care îmi apar obsesiv în vis.

– Absolut, strigă Patsy. Excelentă deducție, draga mea.

Se lăsă o scurtă tăcere. În cele din urmă, Meredith o privi intens pe Patsy și spuse:

– Pe mama o chema Kate – mi-am adus aminte

Știu că a murit. Dar cînd după atîția ani am izbutit să îmi aduc aminte de ea, simt nevoia să fac ceva. Pentru mine. Vreau să fiu cu cugetul împăcat. Doresc să merg la mormîntul ei, să-l văd, să-i duc flori, să fiu o clipă acolo, lîngă ea. Ar fi o mare ușurare pentru mine. Și, cine știe, poate că așa voi începe să mă simt mai bine și voi scăpa de crizele acelea imposibile.

– Sînt convinsă că *te-ai simți* mult mai bine, Meredith. Înțeleg perfect nevoia asta... dorința de a merge la mormîntul ei și ușurarea pe care ți-ar aduce-o.

– M-aș convinge că a existat cu adevărat și că nu e doar o nălucă plăsmuită de imaginația mea. Din păcate, nu știu unde este înmormîntată. Mi-am amintit cum o cheamă, dar nu și unde locuiam.

– Yorkshire, rosti Patsy după cîteva clipe de meditație. Sînt sigură. Așa s-ar explica și ceea ce ai simțit cînd ai fost la Fountains Abbey. Experiența pe care ai avut-o atunci mi s-a părut deosebit de semnificativă. Mi-aduc perfect aminte reacția ta cînd ai vizitat ruinele mănăstirii. Probabil că ai mai fost acolo cînd erai mică.

– De acord cu tine. Dar nu cred că am crescut în regiunea aceea. Mi-am mai amintit de ceva... cum am fost dusă într-un oraș. Cu autobuzul. Într-un oraș foarte mare, aglomerat, plin de oameni. Exista o piațetă mare, în centru, cu statui negre. Mama mă lua cu ea acolo, la piață. Era un complex comercial uriaș, cu un acoperiș de sticlă, ca o cupolă.

– Şi se vindea totul la tarabe. Corect?

– Întocmai.

Patsy dădu din cap:

– Legume, fructe, peşte, carne, prăjituri, pîine, haine, mobile, obiecte de cristal şi de porţelan. Negustori care strigau în gura mare, încercînd să atragă cumpărătorii. Un adevărat vacarm. Îţi aduci aminte de toate astea?

– Oh, da, Patsy! Stăteam cu mama şi îi ascultam. Fiecare îşi lăuda marfa pe alt ton...

Patsy încuviinţă din cap.

– Piaţa din Leeds. E renumită. În centrul oraşului sînt într-adevăr statui negre şi nimfe cu torţe. Există şi o statuie ecvestră a lui Edward, Prinţul negru, în mărime naturală. Îţi spune ceva asta?

– Da. Să presupunem că sînt din Leeds... cum pot afla unde este înmormîntată mama? Cine poate şti ce s-a întîmplat acum treizeci şi opt de ani cu Kate Sanderson?

– Cei de la *Somerset House*. În realitate, nici nu se mai cheamă aşa, i-au schimbat numele. Acum se numeşte St. Catherine's House şi de acolo trebuie să pornim. Este biroul general de stare civilă, unde se înregistrează naşterile, căsătoriile şi decesele din toată Anglia.

– Unde se află?

– Aici, la Londra, în Kingsway. Ajungem numaidecît cu taxiul.

– Trebuie să merg în după-amiaza asta.

– Neapărat. Vin cu tine, Meredith.

O oră mai tîrziu, Meredith și Patsy se aflau la St. Catherine's House, în Kingsway. Intrară pe ușile de sticlă și ajunseră imediat în biroul cu arhivă pentru starea civilă. De jur-împrejur, văzură rafturi nesfîrșite cu dosare stivuite.

– Parcă e o bibliotecă, spuse Meredith în timp ce se îndreptau către biroul ofițerului de pază.

După ce acesta le controlă poșetele, Patsy îi spuse:

– Cum procedăm ca să aflăm înregistrarea unui deces?

Ofițerul le îndrumă spre un birou de informații aflat în celălalt capăt al sălii, pe partea stîngă. Acolo se găseau cinci funcționari, gata să acorde oricui asistența necesară. Se apropiară de unul dintre ei și Patsy repetă întrebarea pusă mai înainte.

Tînăra funcționară îi dădu lui Patsy o broșură.

– Citiți aici și veți afla cum puteți avea acces la informațiile publice. E foarte simplu. Actele de înregistrare a deceselor se află în dosarele negre, stivuite pe partea stîngă. Nașterile, în cele roșii, pe partea dreaptă. Căutați anul morții. Există patru registre, pentru trimestrele fiecărui an, iar pentru fiecare trimestru, trei

volume. Sînt în ordine alfabetică. De la A la F, de la G la O și de la P la Z.

Patsy îi mulțumi și, împreună cu Meredith, porni spre celălalt capăt al sălii. Cînd ajunseră în sectorul indicat, se îndreptară spre dosarele negre și găsiră anul care le interesa. Meredith apucă registrul pe care scria martie 1957, P – Z, îl trase din raft și îl puse pe stativul care se întindea pe toată lungimea rafturilor. Deschizîndu-l, constată că în el se aflau înregistrări din perioada ianuarie-martie.

– Ca să cîștigăm timp, ce-ar fi să te uiți la trimestrul următor, sugeră Meredith. Asta înseamnă aprilie, mai, iunie.

– Bună idee, zise Patsy, și se îndreptă spre registrul respectiv.

Meredith urmărea încet cu degetul lista persoanelor cu numele de Sanderson, decedate în primul trimestru al anului 1957. Numele de Katherine Sanderson nu figura. Aruncă o privire spre Patsy și spuse:

– În registrul ăsta nu e. Ai găsit tu ceva?

– Mai lasă-mă un minut sau două, n-am terminat încă.

Meredith puse dosarul la loc în raft și îl scoase pe cel pentru iulie, august și septembrie 1957. Nici aici nu era consemnată moartea mamei ei; decesul nu era înregistrat nici în celelalte două registre parcurse de Patsy.

– Ești absolut sigură că mama ta a murit în 1957?

– Da. În fine, așa cred.

– Ce te face să crezi, Meredith? Spuneai că ai foarte puține informații despre tine. Ții minte cînd a murit?

– Nu tocmai. Dar știu că am intrat la orfelinatul din Sydney cînd aveam șase ani.

– Ți-aduci aminte exact? Ești absolut sigură? De unde știi precis?

– Fiindcă mi-a spus Merle Stratton. Mi-a spus o dată că am fost la orfelinat de la șase ani, dar tot degeaba, pentru că nu învățasem nimic în doi ani.

– Deci, ai intrat acolo în 1957, cînd aveai șase ani. Asta nu înseamnă că mama ta a murit în acel an. Poate că a murit în 1956, cînd aveai cinci ani.

– Nu cred... Știu că aveam șase ani. Dar hai să ne uităm și în registrele din anul 1956.

– Bună idee, se învoi Patsy.

Meredith și Patsy cercetară tot setul de dosare pentru anul 1956, dar nu găsiră nimic. Meredith se uită la prietena ei și spuse pe un ton calm:

– Căutăm acul în carul cu fîn, cum s-ar spune. Decesul ei nu figurează pe nici o listă.

– Vrei să mai încercăm și alți ani?

– Nu, n-are nici un rost. Poate că m-am înșelat în privința datei. Oricum, nu putem scormoni prin registre toată ziua. Hai să mergem.

– Nu, stai o clipă, zise Patsy. Dar dacă a murit în străinătate?

– Mama n-a fost niciodată în străinătate.

– Ascultă-mă pe mine, hai să vorbim cu unul dintre funcționari. Doar un minut. Te rog, Meredith.

– Bine, fie.

Cînd ajunseră înapoi la biroul de informații, Patsy i se adresă tinerei cu care discutase mai devreme.

– Căutăm înregistrarea unui deces; n-am găsit nimic. Dacă persoana respectivă a murit în străinătate, decesul nu are cum să fie înregistrat aici, nu-i așa?

Tînăra clătină din cap.

– Nu, ar trebui să fie înregistrat aici. Indiferent de locul morții, decesul cetățenilor britanici se înregistrează tot aici. Informațiile parvin prin intermediul ambasadelor și al consulatelor britanice din toată lumea.

– Înțeleg.

– E foarte simplu, de fapt, continuă funcționara, uitîndu-se de la Patsy la Meredith. Dacă numele unei persoane nu figurează în registre, înseamnă că acea persoană nu a decedat, deci este încă în viață.

Meredith rămăsese cu gura căscată.

– Mulțumesc pentru ajutor, îi spuse Patsy funcționarei și, înclinînd ușor din cap, se întoarse, o luă pe Meredith de braț și coborîră împreună treptele.

Cînd ajunseră în fața ușilor din sticlă care dădeau în stradă, se uitară lung una la cealaltă.

Meredith părea buimacă şi tremura uşor.

Patsy înţelese toate implicaţiile acestor concluzii neaşteptate, la care ajunseseră cercetînd registrele, şi spuse:

– Ştiu la ce te gîndeşti, draga mea.

– Sînt convinsă, rosti Meredith, cu glasul stins. Dacă mama nu a decedat, după cum reiese din acele dosare, înseamnă că e în viaţă. Undeva. Probabil, în Anglia. Meredith se opri, trase adînc aer în piept şi degetele i se încleştară pe braţul lui Patsy. De ce m-a alungat cînd eram mică? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, am fost dată la orfelinat tocmai *în Sydney?* În celălalt capăt al lumii. De ce? *De ce*, Patsy? O privi disperată pe Patsy, care fu incapabilă să-i răspundă.

Într-un tîrziu, prietena ei îi spuse, pe un ton blînd:

– Nu ştiu, Meredith, mi se pare complet absurd.

– *M-a gonit fiindcă nu mă voia.* După ce rosti aceste cuvinte, Meredith simţi nevoia să se rezeme de perete pentru a nu se prăbuşi; totul se prăbuşea în jurul ei.

Observînd cît era de deznădăjduită, Patsy se hotărî să intervină mai dur:

– Uite ce e, dacă mama ta trăieşte, ceea ce probabil e adevărat avînd în vedere că nu există nici un certificat de deces, înseamnă că *o vom găsi*. Orice ar fi, o vom găsi. Hai, vino înapoi să căutăm certificatul tău de naştere.

– De ce? întrebă Meredith amărîtă. La ce bun?

– O să obținem o copie după certificatul tău de naștere. Dacă *într-adevăr* te-ai născut în această țară, așa cum crezi tu, și nu în Australia, înseamnă că acest certificat este înregistrat într-unul dintre dosarele roșii.

– Și cum o să ne ajute certificatul meu de naștere să o găsim pe mama?

– Meredith, orice certificat de naștere conține o serie de informații: numele tatălui, profesia, numele de căsătorie și cel de fată al mamei, locul de naștere a copilului, adresa părinților, data și anul nașterii, evident. Datele sînt suficiente ca să ne orientăm. În plus, mă gîndeam că ți-ar plăcea să ai o copie... așa pentru tine, pentru liniștea ta sufletească.

Meredith încuviință în tăcere. Nu prea avea chef să caute certificatul de naștere. Dacă nu-l găseau? S-ar fi simțit și mai rău decît înainte.

Încercînd să o înduplece, Patsy o trase înapoi spre rafturile cu dosare. De data aceasta, se duseră în partea dreaptă, unde erau depozitate registrele roșii. După cincisprezece minute, Patsy descoperi că Meredith se născuse în Marea Britanie. Nașterea ei era înregistrată.

– Vezi, știam eu că îți vei găsi numele într-unul dintre dosărelele astea roșii, exclamă Patsy, zîmbindu-i, încercînd să o înveselească. Acum hai să cerem o copie. Poate reușim să o obținem astăzi. Patsy scoase un

formular de comandă din cutia special amenajată în acest scop, i-l dădu lui Meredith și îi zise:

– Completează-l. Îl vom duce apoi la unul dintre ghișeele de acolo și vom cere o copie.

Meredith încuviință din cap și scoase un stilou. După ce completă formularul, se duseră la ghișeu. Reuși să obțină prioritate, plătind o taxă de urgență în valoare de douăzeci de lire. Copia avea să fie gata în 24 de ore.

Vineri după-amiaza, la ora patru fix, reveniră la St. Catherine's House. După cîteva minute, Meredith ținea în mînă copia certificatului ei de naștere.

Cele două femei ieșiră în stradă, se urcară în taxiul care le aștepta și se întoarseră la Claridge's.

Rezemate de spătarul banchetei, cercetară datele din certificat. Meredith văzu că numele întreg al mamei ei era Katherine Spence Sanderson, iar numele tatălui Daniel Sanderson, de profesie contabil. Oare de la el moștenise ușurința de a lucra cu cifre?! se întrebă ea. Adresa indicată ca loc al nașterii era Green Hill Road nr. 3, Armley. Adresa unde locuiau părinții ei era Hawthorne Cottage, Beck Lane, Armley, Leeds. Data nașterii era 9 mai 1951, iar înregistrarea o făcuse mama ei, pe 19 iunie. Numele ei *era* Marigold Sanderson.

– Acum știi o mulțime de lucruri despre tine, zise Patsy, cu o voce mîngîietoare, întorcîndu-se spre Meredith.

– Mult mai mult decît știam pînă acum. Meredith își drese glasul și continuă: Cînd eram mică, n-am avut niciodată senzația că posedam vreo identitate. E înspăimîntător să nu știi cine ești și de unde vii. E ca și cum nici n-ai exista. Și, cum n-aveam nici o identitate, am ajuns să-mi născocesc una.

– E foarte important că ai reușit să îți vezi certificatul de naștere.

– Da. E ca un fel de... validare a eului meu. Meredith se căzni să surîdă. Bine măcar că mi-am serbat ziua la data corectă. Cei de la orfelinat nu au încurcat borcanele în această privință.

– Ce-ai de gînd să faci în continuare? Doamne, Patsy Canton, ce întrebare cretină! Patsy o privi cu atenție. Mergi la Leeds, desigur.

– Mîine, Patsy. Oricum plecam duminică la Ripon, așa că mă pornesc cu o zi mai devreme.

– Te duc cu mașina.

– Bine, dar...

– Nici un „dar", exclamă Patsy. În primul rînd, ai nevoie de ajutorul meu, de tot ce știu eu despre această zonă. Cunosc foarte bine orașul Leeds, ca de altfel întreg ținutul Yorkshire, iar ție îți trebuie un ghid. În afară de asta, Meredith, țin mult la tine. Nu te pot lăsa singură într-o asemenea investigație. Situația implică mult prea multe emoții. Pornești să îți cauți mama pe care ai

pierdut-o de mult şi cine ştie ce îţi va fi dat să descoperi. Ai nevoie de o prietenă lîngă tine.

– Mai ales de o prietenă dragă cum eşti tu, Patsy. Mulţumesc.

– Plecăm mîine cum se crapă de ziuă şi ajungem la Leeds cam în două ore şi jumătate. Poate trei. Se circulă cu viteză destul de mare pe autostradă. Cred că prima noastră oprire va fi la Hawthorne Cottage, în Armley.

– Cunoşti locul?

– Poate ţi se va părea ciudat, dar chiar îl cunosc. Un unchi de-al meu a avut o ţesătorie de lînă acolo şi locuia în Franley, adică alături. Ce conac bătrînesc adorabil era Franley Lee House! În fine, mergeam acolo cu părinţii şi pentru a ajunge la Franley treceam prin Upper Armley. Mai ţii minte cumva Hawthorne Cottage?

– Vag de tot. Casa era lîngă rîu.

– Cu cît vorbim mai mult, cu atît îţi revin în minte mai multe amintiri, zise Patsy. Aşa ţi-a spus şi psihiatra?

– Da, exact.

Cînd coborîră din taxi în faţa hotelului Claridge's, Patsy o luă pe Meredith de braţ.

– Hai înăuntru să bem ceva. Avem ce sărbători!

– Cum adică?

Patsy rîse:

– N-am zis eu mereu că fac din tine o adevărată femeie din Yorkshire?! Acum, nu-i nevoie să mai încerc,

fiindcă ești originară de aici. Aș vrea să închin un pahar pentru asta.

Cînd Meredith intră în apartamentul ei de la hotelul Claridge's auzi telefonul sunînd. Ridică receptorul și spuse „Alo". Auzi vocea lui Luc:

– *Chérie, comment tu vas?*

– Minunat, iubitule. Tocmai voiam să te sun la Paris. Ghici ce s-a întîmplat azi? Am aflat că mama trăiește.

– *Mon Dieu.* Urmă o clipă de tăcere, după care Luc întrebă: Dar cum ai aflat?

Meredith îi povesti totul și adăugă:

– Plecăm mîine dimineață în Yorkshire, pentru a începe cercetările.

– Vrei să mă urc în avion și să vin și eu?

– Nu, nu e nevoie. Mi-ar plăcea să te văd, iubitule, dar e Patsy aici și mă ajută ea. Cunoaște ținutul Yorkshire ca în palmă.

– Bine, înțeleg. Vrei să te concentrezi. Am să mă gîndesc tot timpul la tine. Sună-mă mîine, *chérie.* Ard de nerăbdare să te aud. Te iubesc.

22

Plecară spre Yorkshire sîmbătă dimineața devreme și ajunseră în Leeds într-un timp record. Patsy înconjură centrul aglomerat al orașului și o luă spre Armley, pe Stanningley Road. După ce întrebă de cîteva ori, găsi curînd Beck Lane.

Înscriind Aston-Martin-ul pe alee, îi aruncă o privire lui Meredith și o întrebă:

– Ți se pare ceva cunoscut?

– Nu prea, nici măcar Beck Lane. Pare atît de mic, atît de banal. Dar știi și tu, cînd ești mic totul ți se pare mai mare și mai impresionant decît în realitate.

– Așa e, îi dădu dreptate Patsy. Am ajuns deja la capătul drumului; și am impresia că se termină printr-o fundătură.

Meredith privi atentă pe geam, analizînd întreg peisajul.

– Ce nu înțeleg eu este de ce nu vedem rîul.

– Sînt sigură că o să-l vedem imediat. Cînd am studiat aseară harta regiunii Leeds, am observat că rîul Aire, canalele Leeds și Liverpool, curg paralel. Am învățat asta și la școală, dar am uitat. Aceste două ape curgătoare sînt undeva în față, Meredith, te vei convinge.

Beck Lane se termină brusc în fața unui zid de cărămidă parțial dărîmat, care separa drumul de un cîmp vast. Patsy parcă mașina.

– Hai în recunoaștere, zise ea, deschizînd portiera.

Cele două femei coborîră privind în jur. Se aflau într-o zonă pustie, fără case. La cîțiva metri mai încolo, pe drum, se vedea o poartă veche prinsă într-un gard de lemn dărăpănat. Meredith o remarcă numaidecît.

– N-am văzut poarta asta cînd am trecut cu mașina. Duce ea undeva, spuse Meredith îndreptîndu-se într-acolo.

Patsy o urmă.

Poarta atîrna jalnic în balamalele ruginite. Meredith intră și descoperi că odată, cîndva, acolo existase o potecă, acum acoperită de bălării și de iarbă. Poteca năpădită de ierburi ducea spre o clădire dărăpănată, de fapt niște mormane de cărămizi, pietre, lemne și moloz.

– Asta să fie oare Hawthorne Cottage? întrebă Patsy, ajungînd-o din urmă.

– Posibil, răspunse Meredith încetişor. Brusc, se simţi dezamăgită, tristă. Pe parcursul drumului mai sperase că Hawthorne Cottage se afla încă în picioare, că mama ei locuia tot acolo. Iluzii deşarte. Ce proastă sînt, se gîndi ea. Cum am putut spera ca totul să arate ca acum patruzeci de ani?!

Meredith înconjură de cîteva ori clădirea dărîmată, apoi se întoarse cu faţa spre rîul Aire. Îl vedea strălucind sub razele pale ale soarelui de primăvară; în spatele lui se afla canalul. Se întrebă cum de nu remarcase, cînd era mică, cele două ape care curgeau paralel.

Îi împărtăşi şi lui Patsy acest gînd.

– Erai atît de mică, draga mea. Aveai doar cinci sau şase ani. Cum să remarci aşa ceva?! Sau poate că pur şi simplu ai uitat.

– Probabil că ai dreptate, zîmbi trist Meredith. Eram şi mult mai scundă, n-aveam cum să văd atît de departe.

– Perfect adevărat, rîse Patsy.

Meredith rămase în faţa mormanelor de pietre şi moloz, contemplînd gînditoare rîul Aire. Încerca să se întoarcă în timp, să se concentreze intens asupra trecutului, aşa cum îi ceruse Hilary Benson.

Pe neaşteptate, în mintea ei se contură imaginea unei mici lunci cu multe straturi de flori; dincolo de ea o

poartă albă prinsă într-un vechi zid de cărămidă, acoperit de trandafiri.

Traversă grăbită grădina pustie, îndreptîndu-se spre rîu; în apropierea malului, în spatele unor tufişuri dese, văzu zidul şi resturile porţii de care tocmai îşi amintise. Din zid nu mai rămăsese decît un morman de cărămizi, însă trandafirii mai existau şi ştia că vara vor înflori.

Simţi că i se opreşte inima. Recunoscuse locul, îl ştia perfect. Apoi, văzu stînca şi încremeni. Îi reveni în minte o amintire, extrem de clară.

Se văzu copil, aşezată pe stîncă, visînd cu ochii deschişi. Era locul ei preferat – stînca aceea de deasupra rîului. De acolo începea lumea ei.

Se duse şi se aşeză. Privi cu ochii umezi plină de alean, apa care curgea cu un clipocit lin peste pietrele albiei. Îşi aminti cît de mult îi plăcea să privească jocul răţuştelor şi ale celorlalte păsări de pe apă.

Cu picioarele ghemuite la piept, îşi rezemă capul pe genunchi şi închise ochii... amintiri... amintiri... toate reveneau acum.

Mama era acolo. Mama cu buclele ei roşcat-aurii şi cu ochii ei de un albastru nefiresc. Mama o iubea pe fetiţa de pe stîncă, o iubea la nebunie. Fetiţa era totul pentru mama ei.

Atunci, de ce m-a izgonit de lîngă ea? *De ce?*

Meredith nu găsea răspunsul. Numai Kate Sanderson putea să i-l dea. Dacă ea şi Patsy izbuteau să o găsească.

Durerea reveni brusc, durerea din copilărie, durerea permanentă cu care trăia de mică. „Mami, mami, unde eşti?" auzi ea glăsciorul fetiţei şi i se strînse inima. De cîte ori nu visase ea la acel chip, la chipul frumos al mamei. Cît de mult îi dusese dorul, cît de mult îi lipsise îmbrăţişarea ei tandră, dragostea ei, vocea alinătoare, mîngîierea ei. Amintirile rămăseseră intacte... chipul acela frumos, ochii albaştri şi strălucitori, dragostea, blîndeţea, parfumul... mama pe care nu încetase niciodată să o iubească şi să o dorească... mama *ei*, Kate Sanderson.

Meredith îşi înghiţi lacrimile.

– Te simţi bine? o întrebă Patsy îngrijorată.

Incapabilă să vorbească, Meredith nu-i răspunse. Se ridică brusc în picioare şi îşi şterse lacrimile cu vîrful degetelor.

– Pur şi simplu nu ştiu de ce a făcut asta, rosti ea în cele din urmă. În urmă cu cîteva clipe îmi spuneam că n-o s-o găsim niciodată, dar acum ştiu că trebuie să dăm de ea. Fie şi numai pentru a-mi răspunde la întrebarea: *de ce?*

Patsy o aprobă în tăcere, dînd din cap, impresionată de emoţia lui Meredith, de durerea ce se citea pe faţa prietenei sale.

În cele din urmă, Meredith se întoarse și o privi în ochi:

– Vezi tu, Patsy, mama m-a iubit foarte mult. Așa cum îi iubesc eu pe Cat și pe Jon... și de aceea nu pot înțelege de ce a procedat așa. E un mister.

Patsy o luă pe Meredith pe după umeri.

– O s-o găsim, îți promit.

Se întoarseră la mașină, traversînd prin grădina năpădită de bălării. Cînd trecură pe lîngă mormanele de dărîmături, Patsy întrebă:

– Crezi că asta e Hawthorne Cottage?

Meredith nu-i răspunse. Se holba la grămezile de pietre roase de vreme și vedea Hawthorne Cottage, așa cum arăta în urmă cu treizeci și opt de ani. Vedea ferestrele sclipitoare, perdelele apretate din dantelă albă, vasele lucitoare de aramă din bucătărie. Își vedea dormitorul cu plăpumioara înfășată într-un cearșaf cu trandafiri și auzea vocea aceea melodioasă. „Un vrăjitor vinde lucruri magice la standul acesta, daruri miraculoase pe care le poți vedea dacă spui..."

Vocea dispăru.

– Da, spuse Meredith încetișor. E Hawthorne Cottage. Ce-a mai rămas din casă.

*

* *

– Aici e Green Hill Road nr. 3, zise Patsy și încetini arătînd spre impunătoarea clădire victoriană.

care se înălța în spatele porților de fier forjat. Aici te-ai născut, Meredith. Ani de-a rîndul a fost maternitate. Acum, cînd o văd, mi-aduc aminte că am fost aici cu mătușa mea, cînd verișoara Jane a născut primul copil. Locuiau pe Hill Top. Îți arăt unde cînd mergem spre oraș.

Meredith privi clădirea cu mult interes. Apoi, întrebă:

– Spuneai că *a fost* maternitate. Acum nu mai e?

– Nu cred, replică Patsy. Mi se pare că s-a transformat în spital sau în azil de bătrîni, nu știu exact. Vrei să ne dăm jos și s-o privim mai de aproape?

Meredith scutură din cap.

– Nu, nu, n-are sens. Mă tot întreb oare unde am fost botezată?

– Probabil că la Christ Church, în Armley. Vrei să te duc acolo?

– Nu știu, n-am cum să-mi amintesc ceva. Mulțumesc, iubito.

– Ce zici de piața din Leeds? Vrei să ne oprim acolo, să vedem dacă îți vin în minte și alte amintiri?! A fost renovată prin anii '70, după un incendiu. Din fericire, s-a păstrat stilul victorian, așa că e la fel ca atunci cînd aveai cinci sau șase ani.

– Nu cred că îmi va aminti ceva important. Mai bine mergem la Ripon. Avem o grămadă de treabă și trebuie să discutăm cu soții Miller. Apropo, mă bucur că vor rămîne administratori.

– Era normal, spuse Patsy surîzînd. M-am bucurat mult, săptămîna trecută, cînd mi-ai spus. Sper să nu te superi că nu ți-am spus imediat, dar am vrut să-ți fac o surpriză plăcută.

– Cum să mă supăr! A fost o veste minunată. Bine că nu trebuie să umblăm după alți administratori.

– Așa-i, dar vom fi nevoite să găsim niște bucătari. Soții Miller au dat afară cîțiva oameni care nu făceau treabă, așa că la bucătărie au rămas numai trei bucătari.

– Nu-i prea grav. E greu însă să găsești un bucătar șef competent, știi și tu, Patsy. De obicei îți trîntesc o mîncare aleasă, ca să te dea gata, dar asta se întîmplă o singură dată... Apoi urmează dezastrul.

– Soții Miller i-au pus la încercare pe ăștia trei timp de cîteva săptămîni. Unul e bărbat, Lloyd Bricker. Celălalte două persoane sînt femei, o doamnă Morgan și o doamnă Jones. Cert este că în week-end-ul ăsta vom mînca bine.

– Ar trebui să deschidem hotelul în mai, remarcă Meredith. Sper să nu intervină ceva.

– Nu, ți-am spus că totul e în ordine. Mă sîcîie doar chestia asta cu bucătarul șef. Dar se va rezolva. Hai să nu ne mai frămîntăm atîta. Patsy o privi scurt și se concentră din nou asupra drumului. Apropo, cînd intenționezi să pleci la Paris?

– Speram să pot pleca miercuri. Acum, nu mai

ştiu. Ar trebui să mă duc cu Agnes la Montfort-L'Amaury joi, ca să văd care este stadiul lucrărilor de reamenajare. Apoi voiam să mă duc la Taley, cu Luc. Pentru sfîrşitul săptămînii. De cînd am hotărît să o căutăm pe mama, totul s-a dat peste cap.

– Hai să o luăm cu încetul, văzînd şi făcînd, îi sugeră Patsy.

După un prînz delicios gătit de bucătarul Lloyd Bricker, Meredith şi Patsy făcură un tur prin Skell Garth House.

După ce trecuseră în revistă toate camerele din hotel, găsiră un colţişor în sufragerie şi parcurseră notiţele pe care şi le făcuseră.

– Lipsesc o serie de lucruri în multe camere, zise Patsy. Cred că Claudia nu m-a înţeles în totalitate. I-am explicat de cîteva ori că intenţia noastră este să ridicăm standardul hotelului atît din punct de vedere al confortului, cît şi al serviciilor. Se pare că nu a sesizat faptul că luxul şi confortul sînt elemente indispensabile. Aruncă o privire spre carneţel şi adăugă: sînt convinsă că şi tu ai notat aceleaşi observaţii, Meredith. Buiote cu apă caldă în aşternuturi, prosoape în fiecare cameră, vase cu flori şi luminări parfumate, pleduri de lînă, uscătoare de păr etc.

– Da, am notat şi eu toate astea, Patsy. Nu ne rămîne decît să le trimitem de la Londra.

– Dar le-am trimis deja, replică Patsy, strîmbîndu-se. În fine, poate că nu le-a despachetat încă. Am să discut cu ea. Ce părere ai despre decorațiunile interioare, în general?

– Sînt bune. Am ales cu gust materialele și covoarele. Draperiile și cuverturile de pat sînt foarte bine lucrate, iar fotoliile și canapelele bine tapițate. E meritul tău. Tapetul și zugrăveala sînt minunate. Va trebui însă să rearanjez mobilele în aproape toate camerele.

– Eram sigură că ai să spui asta. Cînd am fost aici, acum două săptămîni, le-am dat planurile pentru aranjarea mobilelor, așa cum le-ai conceput tu. Se pare că le-au ignorat cu desăvîrșire.

Meredith încuviință din cap.

– Categoric. Soții Miller s-au mulțumit să pună mobilele ca înainte, or soluția veche nu asigura confortul.

– Sper că nu am făcut o greșeală păstrîndu-i în serviciu, murmură Patsy. Crezi că sînt depășiți?

– Tot ce se poate. Dar sînt sigură că vor trece peste acest inconvenient. Am să stau mai mult de vorbă cu ei. E necesar să înțeleagă că intenționăm să creștem tarifele. Prin urmare, și condițiile pe care le oferim trebuie să fie mai bune. Sînt inteligenți amîndoi, deci îi vom recupera, determinîndu-i să administreze hotelul în stilul propriu firmei Havens.

Patsy zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Mă bucur că ești atît de optimistă, Meredith. Începusem să-mi cam fac griji din cauza lor.

– Dacă nu eram optimistă, n-aș fi supraviețuit condițiilor orfelinatului din Sydney.

– Asta e clar. Patsy consultă o clipă carnețelul și continuă: restul chestiunilor notate sînt absolut minore – întrerupătoarele de curent, intensitatea becurilor și alte probleme de acest gen, așa că n-are rost să ne mai batem capul cu ele; pot aștepta.

– Nici eu nu mai am mare lucru, spuse Meredith și, împingînd scaunul în spate, se ridică. Mă duc să mă plimb pe acolo, Patsy.

– Ești sigură că nu vrei să te duc cu mașina la Fountains Abbey?

– Nu, mulțumesc, prefer să merg pe jos. Simt nevoia să fac un pic de mișcare și să respir aer curat. Ne vedem mai tîrziu.

Patsy îi zîmbi, aprobator.

Răspunzîndu-i cu un surîs, Meredith ieși din sufragerie, traversă vestibulul și părăsi Skell Garth House.

Era o după-amiază superbă, destul de caldă pentru luna aprilie. Pe cerul senin, de un albastru pal, pluteau nori albi și pufoși. Privind în jur, Meredith constată că venise cu adevărat primăvara. Pomii înfrunziseră, iarba era deja deasă și verde, iar ici și colo se zăreau flori de

cîmp. Remarcă frumusețea primulelor și a stînjeneilor, iar cînd ajunse la aleea cu tei care ducea la Studley Church, simți că i se taie respirația. Pe marginea drumului, pe sub tei era plin de narcise înflorite.

Îi veni în minte poemul lui Wordsworth pe care Patsy i-l recitase în ianuarie. Atunci i se păruse cunoscut, iar acum își dădu seama că știa pe de rost ultima strofă:

Căci ades', cînd stau culcat,
Privind în gol sau foarte gînditor,
Întrevăd cu ochiul minții,
Acea binecuvîntare a solitudinii,
Iar inima-mi de har se umple
Dansînd cu mirificele narcise.

Știa poezia pe de rost fiindcă mama ei o pusese să o învețe cu mulți ani în urmă. Se păstrase în memorie, în stare latentă; nu uitase niciodată aceste versuri.

Gîndurile ei se îndepărtară spre Kate Sanderson. Depășise șocul provocat de descoperirea că mama ei nu murise, dar mai era necăjită de faptul că aceasta o părăsise.

Meredith se cunoștea foarte bine și își dădea seama că sufletul ei clocotea de mînie. În timp ce mergea spre biserica de pe colină, își zise că trebuie să o găsească pe Kate, cu orice preț.

Cînd ajunse în vîrful colinei, privi în jos, spre Fountains Abby, și, la fel ca în ianuarie, simți că ruinele o chemau. Ca un muget, se gîndea ea. Coborî poteca abruptă aproape alergînd și după cîteva secunde pătrunse în incinta vechilor ruine.

La lumina puternică a zilei însorite monolitul acela ruinat o impresionă și mai profund prin frumusețea dramatică pe care o oferea.

Întunecoase și impozante, ruinele își înălțau silueta spre cer, ca și cum ar fi fost trase în sus de o mînă atotputernică. În schimb, pietrele înnegrite păreau mai puțin fioroase în mijlocul frunzelor verzi ale copacilor din jur. La cîțiva metri, rîul Skell curgea spre Ripon. Tot un rîu, se gîndi Meredith, nu-i de mirare că îmi plac atît de mult apele curgătoare. Am crescut lîngă malurile rîurilor.

Așezîndu-se pe zidul prăbușit, încercă să se întoarcă înapoi în timp imaginîndu-și că vizitează locurile împreună cu Kate Sanderson, dar nu izbuti să-și amintească nimic. Mintea îi era complet goală. Persista doar senzația că mai fusese la Fountains, că știa bine acele locuri și că aici i se întîmplase ceva înspăimîntător. Nu știa, însă, ce anume.

Întotdeauna Meredith recurgea la muncă pentru a-și înăbuși durerea, pentru a se vindeca. Muncind pînă

la epuizare reuşea să nu se mai gîndească la necazuri, să poată funcţiona normal. Ca atare, tot restul week-end-ului se dedică activităţii menite să pună o nouă amprentă, amprenta ei, asupra camerelor hotelului. În felul acesta evita să se mai gîndească la soarta mamei ei.

Ajutată de Patsy, Bill şi Claudia Miller, precum şi de trei muncitori, mută mobilele pînă cînd obţinu aranjamentul care îi convenea. Paturile, fotoliile, canapelele, mesele şi comodele au fost repoziţionate sub îndrumarea ei; după ce făcură aceste schimbări, se apucă să aranjeze lămpile, accesoriile şi tablourile.

Soţii Miller o priveau uimiţi. Bill îi spusese lui Patsy: „Nu ne-a venit să credem cînd am văzut-o că îşi scoate haina, îşi suflecă mînecile şi se pune pe treabă".

Claudia Miller era impresionată de energia şi de tenacitatea de care dădea dovadă Meredith. Duminică după-amiază, tîrziu, Claudia, deja extenuată, îi spuse lui Patsy:

– N-am mai văzut pe cineva muncind atîta. Nu se opreşte, e ca un uragan.

– Ştiu, zise Patsy. Şi *pe mine* mă uimeşte mereu. E extrem de muncitoare. Şi totodată foarte talentată. Are un stil nemaipomenit.

Claudia se mulţumi să încuviinţeze dînd aprobator din cap.

Patsy adăugă:

– Meredith dovedeşte mult bun-gust în decorarea încăperilor. E un har cu care s-a născut. Ochiul ei nu se înşală niciodată.

– Am remarcat. Camerele arată mult mai bine acum. Presupun că Bill şi cu mine am reacţionat prea lent la inovaţiile propuse de voi. Trebuia să fi respectat întocmai planurile pe care ni le-ai adus. Brusc îngrijorată, Claudia întrebă: v-aţi supărat cumva pe noi?

– Nu, nicidecum. Totul e bine, nu-ţi mai fă atîtea griji. Pe viitor încearcă să respecţi *întocmai* instrucţiunile noastre. Ne scuteşti astfel pe toţi de bătaie de cap. Mîine te ajut să despachetezi lucrurile pe care le-am expediat de la Londra săptămîna trecută, iar Meredith va termina treaba în saloane. Vrea să fie totul gata pînă la prînz.

– Discutaţi mîine cu bucătarii, da? zise Claudia. Luni e termenul limită.

– Nu-i nici o problemă. Apropo, mi-a plăcut prînzul de astăzi. Cine l-a pregătit? Doamna Morgan, nu?

– Da. Tot ea găteşte şi pentru cină.

– Nu doamna Jones?

– Din păcate, nu. S-a ars rău la mînă aseară, cînd a pregătit cina, aşa că astăzi s-a învoit.

– Înţeleg. Preferi pe vreunul dintre ei, Claudia?

– Da. Pe doamna Morgan. E cea mai bună, şi cea mai maleabilă.

– Dar doamna Jones? Ea ce impresie ţi-a făcut?

– E o bucătărească bună, dar cred că nu e potrivită pentru hotel... oricum, nu pentru felul în care îl vedeți voi.

– Vrei să spui că nu-i suficient de „sofisticată“?

– Nu, nu la asta mă refeream. Tu și Meredith ați spus că vreți bucătărie britanică de înaltă clasă, și nu mîncăruri specifice regiunilor rurale. După opinia mea, doamna Morgan are toate atuurile. Dintre toți trei, este cea mai talentată.

*

* *

Doamna Morgan avea vreo cincizeci și ceva de ani, obraji rumeni, ochi căprui strălucitori și un zîmbet jovial.

Meredith remarcă numaidecît aspectul ei agreabil, iar după cîteva clipe petrecute în compania ei se simțea deja bine. Femeia era calmă și sigură pe ea; Meredith își dădu seama după expresia lui Patsy că și partenera ei o plăcuse pe bucătăreasă.

– Am înțeles de la Claudia Miller că ești obișnuită să gătești pentru grupuri destul de mari, începu Meredith.

– Oh, da, cum să nu. Pînă acum cîteva luni am fost bucătar-șef la un hotel de la granița cu Scoția. O casă veche, transformată în hotel, la fel ca asta, dar ceva mai mare. La restaurant veneau și mulți localnici, așa că nu mă sperie pe mine lumea multă. Firește, sînt

obişnuită să am în subordine cîţiva oameni.

– Da, înţeleg, doamnă Morgan. Asta nu-i o problemă, interveni Patsy.

– I-am dat doamnei Miller toate scrisorile de recomandare; presupun că le-aţi văzut, spuse ea uitîndu-se de la Patsy la Meredith.

– Într-adevăr, le-am văzut, îi zîmbi Meredith. Sînt excelente. Ne-au plăcut şi bucatele pe care le-aţi gătit în acest week-end.

– Vă mulţumesc din suflet, doamnă Stratton, şi vă rog să îmi spuneţi Eunice. Mi se pare mai amical. Ce ziceţi?

– Ai dreptate, Eunice, aşa e. Se opri o clipă, clătină din cap, după care zise: am mai cunoscut o singură persoană cu numele de Eunice; o fată care avea grijă de mine cînd eram mică.

Eunice rîse.

– Ce coincidenţă! Dumneavoastră aţi avut o doică pe nume Eunice în America, iar eu am fost doică aici în Yorkshire.

Meredith tresări.

– Unde anume în Yorkshire? întrebă ea.

– La Leeds. De acolo sînt. Soţul meu e din Ripon şi de ani de zile mă tot sîcîie să ne întoarcem aici.

– Şi de ce copii ai avut grijă, o întrebă Meredith.

– O fetiţă adorabilă. O chema Mari.

– Şi care era numele ei de familie? mai întrebă Meredith, cu glasul sugrumat.

– Sanderson, răspunse Eunice, aruncînd o privire rapidă spre Meredith. Vă simţiţi bine, doamnă Stratton? Arătaţi cam ciudat.

– Eu sînt fetiţa aceea, Eunice. Eu sînt Mari Sanderson.

– Doamne Sfinte, dumneavoastră sînteţi Mari! exclamă Eunice, uluită.

– Da, eu.

– Bată-vă să vă bată, aşa ceva se întîmplă doar în cărţi, pe cuvînt, zise Eunice, chicotind. Îţi vine să crezi, Mari, cum am ajuns tocmai eu să fiu bucătar-şef? Mai ţii minte cum ardeam mereu mîncarea? O scoteam din minţi pe biata maică-ta.

– Aş vrea să vorbesc cu tine despre mama, zise Meredith.

23

– Am fost despărţită de mama cînd eram mică, îi explică Meredith. Nu ştiu cum s-a ajuns la această situaţie, dar aşa a fost.

– Sărăcuţa, a fost foarte bolnavă, au dus-o la spital, asta ştiu precis, spuse Eunice.

– Şi cine avea grijă de mine?

Eunice îşi duse mîna la gură, încruntîndu-se gînditoare. În cele din urmă clătină din cap neajutorată:

– Nu ştiu, sinceră să fiu. Atunci am crezut că te-au luat nişte rude.

– Nişte rude, repetă Meredith încet. Nu-mi aduc aminte de nici o rudă, Eunice, ci de faptul că eram singură cu mama. Numai noi două.

– Da... Tulburată, Eunice se rezemă de spătarul scaunului. Apoi întrebă aproape în şoaptă: Ce s-a întîmplat cu tine, de fapt?

– Nici eu nu ştiu exact. Dar pînă la urmă am ajuns în străinătate.

Uitîndu-se de la Meredith la Eunice, Patsy i se adresă bucătăresei:

– Cînd ai văzut-o ultima oară pe doamna Sanderson? Mai ţii minte?

– Staţi să mă gîndesc... Păi, probabil în vara cînd s-a îmbolnăvit. Trebuie să îmi aduc aminte... da... da, atunci. Vara anului 1956. M-am dus într-o bună zi la Howthorne Cottage să am grijă de fetiţă. Cum n-am mai găsit pe nimeni acolo, m-am întors acasă. Locuiam în Greenocks, în apropiere de Town Street. După cîteva zile m-am întîlnit întîmplător cu poliţistul O'Shea, care locuia lîngă noi. Mi-a spus că doamna Sanderson se află la spital. Cînd l-am întrebat de Mari, mi-a zis că e bine, că are toată îngrijirea necesară. Asta a fost tot. Cîteva săptămîni mai tîrziu ne-am mutat din Armley. Mama a găsit o casă lîngă sora ei, la Wortley, şi ne-am dus cu toţii acolo.

Meredith o ascultase cu multă atenţie; aplecîndu-se în faţă, îi spuse:

– Numele de O'Shea îmi sună cunoscut, dar nu izbutesc să îl localizez.

– Ei, dar se poate, Mari?! Păi, ţinea foarte mult la *tine*. Foarte mult. Era poliţistul care patrula prin Armley. Stătea mai tot timpul la postul de poliţie de pe Canal Road. Chiar nu-ţi aminteşti de el?!

– Nu, deloc.

– S-ar putea ca el să ne aducă unele lămuriri cu

privire la ceea ce s-a întîmplat atunci, zise Patsy.

– Da, într-adevăr, încuviință Meredith și se întoarse iarăși spre Eunice. Crezi că locuiește tot în Armley?

– Habar n-am, adică n-am mai auzit nimic despre el de o grămadă de ani. Cred că e la pensie. Avea cam treizeci de ani pe atunci, așa că acum bate la șaizeci și opt. Mmmmm. Ia să mă gîndesc eu pe cine mai cunosc în Greenocks!

Patsy se ridică în picioare.

– Mă duc să aduc cartea de telefon pentru orașul Leeds, zise ea, ieșind grăbită din sufragerie.

Rămase singure, Meredith și Eunice se priviră în tăcere. În cele din urmă Eunice spuse:

– Te-ai făcut frumoasă și te-ai realizat în viață. Trăiești în America, ai o mulțime de hoteluri.

Meredith zîmbi ușor, dar nu comentă. Se întorsese cu gîndul la trecut și încerca fără succes să și-l amintească pe polițistul O'Shea. Nu ținea minte nici măcar cum arăta.

Eunice continuă:

– Deci, ești măritată?

– Am fost, dar am divorțat. Am doi copii. Dar tu, Eunice, ai copii?

– Doi, ca și tine. Malcolm și Dawn. Amîndoi căsătoriți. Am și cinci nepoței. Copiii tăi sînt căsătoriți?

– Fata mea e logodită. Băiatul e încă la colegiu, are doar douăzeci şi unu de ani.

Patsy se întoarse cu cartea de telefon şi o puse pe masă în faţa lui Eunice:

– Hai să ne uităm la toţi O'Shea care locuiesc în Armley. Nu cred că sînt prea mulţi. Poate găsim pe vreunul care stă în Greenocks. Care era prenumele poliţistului O'Shea, Eunice?

– Peter. Nu, staţi aşa, nu era Peter. Avea un nume irlandez. Să mă gîndesc... *Patrick!* Da, Patrick O'Shea.

Patsy urmărea cu degetul lista persoanelor cu numele O'Shea. Ridică apoi privirea şi spuse:

– Sînt doi în Armley şi unul în Bramley cu iniţiala P. Dar nici unul în Greenocks. Păi, n-ar strica poate să sun la toate aceste trei numere. Cine ştie, poate aflăm ceva. Folosesc telefonul celălalt. Luînd cartea de telefon în braţe, se duse grăbită spre aparatul aflat pe măsuţa de la intrarea în sufragerie.

Meredith se ridică în picioare, se apropie de fereastră, şi rămase să privească afară, cu gîndul la mama ei. Răsucindu-se în loc, îi aruncă lui Eunice o privire pătrunzătoare şi o întrebă:

– Te-ai mai întîlnit vreodată cu mama?

– Nu. Bucătăreasa se încruntă. Sper că n-a murit?!

– Nu cred, Eunice. Încercăm să o găsim.

– Ah, da?

Cîteva clipe mai tîrziu, Patsy veni în fugă spre ele, ţinînd strîns la piept anuarul telefonic. Radia de fericire.

– L-am găsit! Locuieşte acum în Hill Top. Asta e lîngă Mary's Hospital, Meredith. E plecat deocamdată, deci n-am vorbit cu el. Am discutat, în schimb, cu soţia lui. El e *acel* Patrick O'Shea. Acum e pensionar; şi-a amintit vag de Mari şi de mama ei. Mi-a spus că vine acasă pe la două. Am întrebat-o dacă putem trece pe la ei şi a fost de acord.

Meredith stătea faţă în faţă cu Patrick O'Shea în salonaşul locuinţei lui de pe Hill Top, în Armley. Nu-şi amintea deloc de el; probabil că se străduise atît de mult să şi-l şteargă din minte, încît nici cel mai neînsemnat detaliu legat de el nu-i revenea în memorie. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu păr grizonat şi foarte politicos.

– Ce fetiţă scumpă şi mică erai! îi spuse el, zîmbind. Marigold! Întotdeauna mi s-a părut un nume minunat. Dar să-ţi povestesc: în acea dimineaţă cînd ai venit după mine erai foarte necăjită. Plîngeai. Credeai că mama ta a murit.

– Dar nu murise, nu-i aşa?! îl întrerupse Meredith nerăbdătoare.

– Nu. De la postul de poliţie de pe Canal Road, te-am dus în braţe pînă acasă. Plîngeai în hohote. Am găsit-o pe mama ta stînd pe un scaun în bucătărie. Era

albă ca varul şi se simţea foarte rău. Cel puţin aşa am crezut eu. Mi-a spus că leşinase ceva mai devreme. Am chemat salvarea, care a venit în cincisprezece minute. Au dus-o la spitalul din Leeds.

– Şi cu mine ce s-a întîmplat? întrebă Meredith, cu ochii pironiţi pe chipul lui Patrick O'Shea.

– Ultimul lucru pe care mi l-a spus cînd se închideau portierele salvării a fost „Ai grijă de Mari, domnule poliţist O'Shea". Şi am avut grijă. Am discutat cu sergentul de la secţie şi am ajuns la concluzia că cel mai bun lucru era să te ducem la Căminul doctorului Barnardo, în Leeds, un cămin de copii, pînă cînd mama ta se va însănătoşi.

– Şi ce s-a întîmplat cînd mama s-a făcut bine?

– Te-ai întors cu ea la Howthorne Cottage, din cîte ţin eu minte. Dar nu cred că se simţea prea bine. În orice caz, încerca să-şi găsească o slujbă.

– Dar ce s-a întîmplat cu... tata?

– Nu prea ştiu. Kate mi-a spus la un moment dat că o părăsise şi că plecase în Canada. Presupun că nu s-a mai întors.

– Nu mi-l aduc deloc aminte. Probabil că a plecat cînd eram foarte mică.

– Aşa cred şi eu.

– Credeţi că mama s-a îmbolnăvit din nou, domnule O'Shea?

– Da. A fost internată pentru a doua oară în spital.

Cred că în anul următor... prin 1957, dacă nu mă înșală cumva memoria.

– Și credeți că pe mine m-au dat din nou la căminul de copii?

– Posjbil. N-avea cine să aibă grijă de tine. Apoi am pierdut orice legătură cu mama ta. De fapt, n-am știut niciodată ce s-a întîmplat cu voi. Ați plecat de la Hawthorne Cottage. N-am mai văzut-o niciodată pe mama ta, Mari. Vreau să zic, doamnă Stratton. După cîțiva ani am aflat însă că lucra la Leeds.

– Știți cumva unde?

– Da, la un magazin de confecții. Unul foarte elegant, pe Commercial Street... Paris Modes, așa se numea.

– Mai există și azi?

– Cred că da.

– Așa cum v-am explicat, domnule O'Shea, am fost despărțită de mama. M-au trimis în străinătate. Am crezut că mama a murit. Acum am descoperit că s-ar putea să trăiască. Trebuie să o găsesc.

– Înțeleg. Nu e trecută în anuarul telefonic?

– Nu, nu e.

– Poate găsiți pe cineva la Paris Modes care să vă poată ajuta, să vă dea informații despre ea.

– Da, a fost tare drăguț, spuse Patsy în timp ce se întorceau în oraș. Nu-l mai ții minte deloc pe O'Shea, nu-i așa?

– Aşa e, Patsy. Şi îmi pare rău, oftă Meredith. Presupun că am şters totul din memorie. Ce bine ar fi dacă mi-aş putea aminti de cele petrecut în acei ani! Am cîte o străfulgerare de memorie, cum li se întîmplă amnezicilor, dar atîta tot.

– Nu te mai frămînta atît. Sînt sigură că vom obţine mai multe informaţii la magazinul de confecţii.

– Eu nu. Sincer, Patsy, e ca şi cum am căuta acul în carul cu fîn. Toate astea s-au petrecut acum treizeci şi opt de ani; doar nu te-aştepţi ca mama să mai lucreze şi acum la Paris Modes! Sînt convinsă că acolo nu-şi mai aminteşte nimeni de ea.

– N-ai de unde să ştii, Meredith. Aşa că, ne vom duce la magazin ca să ne interesăm. Poate că îşi mai aminteşte cineva de Kate Sanderson şi ne îndrumă pe calea cea bună.

– Da, mergem, dar nu te-ai gîndit că poate mama nici nu mai locuieşte în Yorkshire, că s-a mutat nu se ştie unde? De fapt oriunde, lumea e mare.

– Ştiu ce vrei să spui, draga mea, dar cred că te înşeli. Ceva îmi spune că mama ta se află foarte aproape. Ai să vezi, o vom găsi.

Cum Meredith nu răspunse, Patsy se uită pe furiş spre ea şi simţi că i se frînge inima de durere remarcînd cît de palidă şi tristă era.

Patsy şofă o vreme în tăcere; după un timp spuse:

– Nu prea ştiu cum e cu parcarea în Leeds. Cred că e mai bine să merg la Queens Hotel şi să las maşina acolo, lîngă gară. Din centrul oraşului facem doar cîteva minute pe jos pînă pe Commercial Street.

– Cum vrei tu. Nu-mi amintesc de Commercial Street. Doar de piaţa din Leeds.

Puţin mai tîrziu, mergeau pe Commercial Street. Meredith se opri brusc şi o strînse pe Patsy de braţ:

– „Marks and Spencer"* e undeva pe aproape. Mi-am adus aminte acum. Mamei îi plăcea să meargă acolo; îmi cumpăra lenjerie de la Marks. Meredith se revăzu mergînd pe această stradă, de mînă cu mama ei. Aproape întotdeauna mama îmi cumpăra o îngheţată, spuse ea. Odată m-am împiedicat şi mi-a căzut cornetul. Am plîns de necaz. Mama m-a mîngîiat... şi mi-a dat îngheţata ei.

– Vezi, îţi revin din ce în ce mai multe amintiri, exclamă Patsy, încîntată. Uite, am ajuns la Paris Modes.

Patsy împinse uşa şi cele două femei intrară în elegantul magazin de confecţii. O tînără îmbrăcată cu o frumoasă rochie neagră le veni în întîmpinare.

– Cu ce vă pot fi de folos? le întrebă ea politicos, zîmbindu-le. Avem cîteva modele minunate de la Paris.

– Oh, da, zise Patsy, ştim că aveţi confecţii frumoase, chiar foarte elegante, dar nu vrem să cumpărăm nimic. De fapt, am dori să vorbim cu directorul.

– N-avem director, replică tînăra. Firma este proprietatea doamnei Cohen; o administrează personal.

– Am înțeles. E aici? Am putea să o vedem? întrebă Meredith?

Tînăra încuviință din cap.

– Mă duc să o chem, e în birou.

Cîteva secunde mai tîrziu își făcu apariția o femeie cam de cincizeci de ani, îmbrăcată cu mult gust.

– Sînt Gilda Cohen, spuse ea, întinzîndu-i mîna lui Patsy.

– Încîntată de cunoștință, doamnă Cohen. Sînt Patsy Canton, iar aceasta este prietena mea, doamna Stratton.

–Îmi face plăcere să vă cunosc, doamnă Stratton, spuse Gilda Cohen, dînd mîna cu ea.

Meredith îi zîmbi.

– Caut pe cineva, doamnă Cohen. O femeie care a lucrat aici cu mulți ani în urmă.

– Pe cine anume căutați? întrebă Gilda Cohen curioasă.

– Pe mama mea. A lucrat aici prin anii '50 sau poate pe la începutul anilor '60. Numele ei era, sau mai bine zis este, Kate Sanderson. Am fost despărțite cînd eram mică și multă vreme am crezut că a murit. De puțin timp însă, am informații că ar fi în viață. Vreau să îmi găsesc mama.

– Sînt convinsă de asta, doamnă Stratton, mi se pare absolut normal. Aveţi dreptate, Kate a lucrat aici cînd de magazin se ocupa mama mea. Eu am moştenit magazinul. Eram la colegiu pe atunci, dar am cunoscut-o pe Kate. O femeie adorabilă. Mama ţinea foarte mult la ea şi i-a părut rău că a trebuit să plece.

– Cînd s-a întîmplat asta, doamnă Cohen? întrebă Meredith.

– Cred că pe la mijlocul sau la sfîrşitul anilor '60. Dar să nu stăm în mijlocul magazinului. Veniţi în biroul meu şi luaţi loc. Pot să vă ofer o ceaşcă cu ceai?

– Nu, mulţumesc, refuză Meredith cu amabilitate.

O urmară pe Gilda Cohen în birou. Se aşezară pe canapea, cu ochii la Gilda, care se instalase la birou.

– Cum vă spuneam, mama a ţinut mult la Kate, a luat-o într-un fel sub aripa ei şi a păstrat legătura cu ea şi după ce a plecat.

– Ştiţi cumva unde s-a dus?

– Da, s-a întors în oraşul de unde venise, Harrogate, şi s-a angajat la Jaeger. Mama mi-a povestit cîte ceva despre Kate. Spunea că nu fusese deloc fericită la Leeds. Cînd vorbea despre ea, o numea întotdeauna „puiul meu rănit", dar nu prea ştiu de ce. M-am măritat de tînără şi am avut un copil, aşa că n-am lucrat la magazin. N-am cunoscut-o prea bine. Dar pe mama a impresionat-o mult, la fel ca şi pe alţii. Toată lumea vorbea frumos despre Kate.

Meredith ofta.

– Presupun că nu mai lucrează la Jaeger. Dumneavoastră ce credeți, doamnă Cohen?

– Oh, știu sigur că nu, doamnă Stratton. N-a stat la Jaeger decît vreo doi ani, după care s-a mutat. Ultima oară cînd am auzit de ea de la mama, Kate conducea magazinul Place Vendôme din Harrogate, un butic excelent cu haine de *haute couture**. Gilda Cohen se rezemă de spătarul scaunului. Ce păcat că mama nu mai trăiește. Ea ar fi putut să vă povestească mult mai multe despre Kate.

Meredith se uită plină de compasiune la doamna Cohen.

– Îmi pare rău că mama dumneavoastră s-a prăpădit.

– Da, am suferit mult cu toții. Oricum, a avut o viață lungă, a trăit pînă la vîrsta de nouăzeci de ani și n-a fost niciodată bolnavă.

Se lăsă o scurtă tăcere. Apoi, Patsy întrebă:

– Kate Sanderson mai lucrează și acum la Place Vendôme?

– Nu cred, doamnă Canton. Am auzit că a părăsit Harrogate.

– Alt impas, spuse Meredith, disperată.

– Pot să o sunt pe Annette Alexander, cea care deține magazinul. Nu-i exclus să știe adresa lui Kate.

– Dacă nu vă deranjează? Altmineri, ne putem duce pînă la Harrogate. Meredith se uită la ceas. E numai patru şi jumătate.

– Da, zise Patsy. Putem să ne oprim în drum spre Ripon. Oricum trecem prin Harrogate.

– Nu, nu, nu e nici un derajn. O sun chiar acum. Gilda Cohen luă receptorul şi formă numărul magazinului din Harrogate.

– Alo, Gilda Cohen la telefon, doamna Alexander este acolo?

Urmă o scurtă tăcere, timp în care doamna Cohen asculta ce i se spunea la telefon.

– S-au dus să o cheme, tocmai conducea un client. Alo, tu eşti, Annette, ce mai faci?

Gilda ascultă din nou, apoi zise:

– Sînt la mine două doamne, care întreabă de Kate Sanderson. Ştiu că a plecat de la tine acum cîţiva ani, dar poate ai adresa sau telefonul ei? Următorul interval de tăcere fu urmat de o exclamaţie. Oh, zău! strigă Gilda. Stai un minut, să întreb.

Acoperind receptorul cu mîna, doamna Cohen zise:

– Potrivit spuselor doamnei Alexander, mama dumneavoastră a plecat de la ea pentru a se mărita. Dar nu-şi aminteşte numele bărbatului. Ar vrea să ştie unde vă poate contacta, în caz că îşi aminteşte.

– Skell Garth House, în Ripon, doamnă Cohen, zise Patsy. Numărul de telefon este Ripon 42900.

Gilda Cohen îi repetă toate aceste informaţii Annettei Alexander. După ce îi mulţumi şi îşi luă rămas-bun, închise. O privi drept în ochii pe Meredith şi zise:

– Dacă mama ar mai trăi, ar fi foarte încîntată să afle că pînă la urmă Kate s-a măritat. Mama spunea întotdeauna că biata Kate era nespus de tristă şi avusese o viaţă nefericită.

– Ne-aţi fost de un real ajutor, doamnă Cohen, murmură Meredith încetişor, ridicîndu-se. Vă mulţumesc din suflet.

– Plăcerea a fost de partea mea. Păcat că n-am putut face mai mult pentru a vă ajuta să vă regăsiţi mama, doamnă Stratton. Annette e o persoană serioasă şi vă garantez că, dacă îşi aminteşte numele bărbatului cu care s-a măritat Kate, vă va suna.

– Sper să fie aşa.

Gilda Cohen le conduse pînă la uşă. Cînd păşiră afară pe Commercial Street, le spuse:

– Mi-ar face plăcere să aflu dacă aţi găsit-o pe Kate Sanderson, doamnă Stratton. A fost preferata mamei.

– Ţinem legătura, îi promise Meredith.

– Cum de nu ne-am gîndit la asta, bombăni Patsy în timp ce mergeau pe Commercial Street. E limpede ca bună ziua. Era o femeie tînără şi frumoasă.

– *Foarte* frumoasă. Superbă, de fapt. Meredith o luă de braț pe Patsy și continuă: N-o s-o găsim niciodată. Am ajuns iarăși în impas, să știi.

– Ba nu, nu-i adevărat! Dimpotrivă! Mîine dimineață la prima oră o sun pe Valerie la birou și îi spun să se ducă la St. Catherine's House, unde se păstrează și certificatele de căsătorie. Sînt absolut convinsă că vom afla cu cine s-a măritat mama ta.

Meredith se lumină la față.

– Nemaipomenită idee! Hai s-o sunăm imediat.

– Nu e la birou astăzi. Ai uitat că a plecat la Milano, în week-end?! Se întoarce abia diseară, tîrziu.

– Ești convinsă că păstrează acolo și înregistrarea certificatelor de căsătorie?

– Da, sînt. Acolo se înregistrează nașterile, decesele și căsătoriile. Patsy se opri înainte de a adăuga: Mă tot gîndeam... poate că n-ar strica să mergem și la căminul de copii al doctorului Barnardo, să facem niște investigații. Ne-am lămuri ce s-a întîmplat atunci cu tine. Și cu mama ta.

Meredith o privi indispusă.

– N-are rost. Știu eu cum e la instituțiile astea. Nu-ți spun nimic, țin totul secret. Nu merg acolo decît în clipa cînd nu va exista o altă soluție, zise ea, cu îndîrjire.

Aruncîndu-i o privire, Patsy se hotărî să nu mai insiste. Pe drumul de întoarcere spre Ripon, vorbi despre

tot felul de alte lucruri, încercînd să-i abată atenția lui Meredith de la mama ei.

Pufnind în rîs, spuse:

– Știi, Meredith, sîntem absolut îngrozitoare.

– Cum adică?

– După ce am aflat cine e Eunice Morgan, am luat-o la interogatoriu și apoi am fugit ca apucatele să o găsim pe mama ta. Biata femeie o fi crezînd că sîntem nebune. Nici măcar n-am încheiat discuția despre slujbă.

– Mi-am dat și eu seama de asta adineauri. Deci, ce părere ai, o angajăm pe Eunice?

– Eu una zic că da. E cea mai bună dintre cei trei. Lloyd Bricker mi s-a părut cam snob și mult prea arogant, iar doamna Jones nu mi-a făcut cine știe ce impresie.

– După opinia mea, femeia asta e o mînă de aur, zise Meredith. Îți dau dreptate în privința lui Lloyd. Deci, o angajăm pe Eunice, da? E o bucătăreasă excelentă. Ne-a și dovedit-o de altfel. Meredith îi zîmbi lui Patsy. E limpede că nu mai arde mîncarea așa cum făcea cînd eram mică.

Patsy rîse încîntată că Meredith se înviorase.

*

* *

Telefonul așteptat veni a doua zi dimineață.

Meredith și Patsy stăteau în sufragerie, la micul dejun și parcurgeau notițele despre hotel, cînd Claudia Miller sosi într-o goană lîngă masa lor.

– Scuzați-mă, vă rog. Meredith, te caută la telefon o doamnă Alexander.

Meredith și Patsy se priviră perplexe, iar Meredith sări imediat în picioare.

– Mersi, Claudia. Răspund de la telefonul de lîngă ușă.

– Bine. Mă duc să fac legătura.

Cîteva secunde mai tîrziu, Meredith spunea:

– Alo, sînt doamna Stratton.

– Doamnă Stratton, bună dimineața. Sînt Annette Alexander, sper că n-am telefonat prea devreme.

– Nu, nicidecum, doamnă Alexander.

– M-am gîndit că e bine să vă sun imediat. Tocmai am primit o informație care ar putea să vă ajute. Știți, mi-am tot muncit creierii aseară încercînd să-mi amintesc numele bărbatului cu care s-a măritat Kate, însă degeaba. Apoi, mi-a trecut prin minte că l-ar putea ști sora mea. A lucrat la Place Vendôme în aceeași perioadă cu Kate Sanderson. I-am telefonat aseară, dar nu era acasă. A primit mesajul meu și m-a sunat acum zece minute. Kate s-a măritat cu un bărbat pe nume Nigel. Sora mea își amintește vag numele lui de familie – Grange sau Grainger și că este veterinar. În Middleham. Știu că e cam vag, dar poate vă folosește.

– Cum să nu! Vă mulțumesc din suflet, doamnă Alexander. Aș vrea să profit de convorbirea noastră

telefonică şi să vă mai întreb ceva. Mai ţineţi minte cînd a plecat Kate Sanderson de la Place Vendôme?

– La începutul anilor '70.

– Am înţeles. Păi, vă mulţumesc din nou, doamnă Alexander.

– Mă bucur că v-am putut fi de folos. Transmiteţi-i lui Kate toate cele bune, dacă o găsiţi.

– Aşa voi face. La revedere, doamnă Alexander. Meredith puse receptorul în furcă şi se întoarse la masă.

Patsy o privi nerăbdătoare:

– Ei?

Meredith respiră adînc, după care spuse:

– Potrivit Annettei Alexander, mama s-a măritat cu un bărbat al cărui prenume este Nigel şi numele de familie Grange sau Grainger. Este, ori era, veterinar. La începutul anilor '70, cînd Kate a plecat de la ea, tipul locuia în Middleham. Mai bine zis, *locuiau* amîndoi.

– Midleham! Doamne Sfinte, Meredith, dar asta e la doi paşi de aici. Un sătuc printre dealuri, cam la o jumătate de oră distanţă de Ripon. Vezi, am simţit eu că mama ta e foarte aproape.

– Asta nu o ştim. Cine ştie ce s-a întîmplat. Dacă au divorţat ori s-au mutat în altă parte?!

– Aflu eu imediat dacă mai locuieşte pe aici, strigă Patsy sărind în picioare. Caut numele lui în anuarul telefonic pentru această regiune. Dacă e veterinar în

Middleham trebuie să figureze acolo.

Meredith se rezemă de spătar şi o urmări pe Patsy cum traversa încăperea cu paşi hotărîţi. Prietena ei îşi pusese în minte să dea de Kate Sanderson. Bună prietenă! Meredith nu ştia ce s-ar fi făcut fără ea în acele ultime zile.

Patsy reapăru, foarte încîntată de realizarea ei. Se aşeză, privi spre bucata de hîrtie pe care o ţinea în mînă şi spuse:

– Îl cheamă Grainger, nu Grange, şi locuieşte în Middleham. La Tan Beck House. Uite şi numărul de telefon.

Meredith luă bucata de hîrtie şi se uită la ea, apoi ridică privirea spre Patsy:

– Mulţumesc, zise ea, privind din nou hîrtia. Acum, cînd ştiu că ar putea fi la numai cîţiva kilometri distanţă, mă simt cam ciudat.

– Te referi la întîlnirea cu ea? întrebă Patsy, încruntîndu-se.

– Da.

– Poate că ţi-e teamă.

– Poţi să fii sigură de asta.

– Vin cu tine la Tan Beck House.

– Mulţumesc, dar cred că ar trebui să mă duc singură, Patsy.

– Nu vrei să o suni mai întîi?

– Nu ştiu exact. Într-un fel, aş prefera să o văd în carne şi oase, înainte de a şti ceva de existenţa mea. Dacă îi telefonez în prealabil, va trebui să încep să-i explic.

– Ai dreptate. Fă cum ştii tu.

24

Meredith păşea neliniştită pe aleea ce ducea spre intrarea în Tan Beck House.

Stătuse o jumătate de oră în maşina lui Patsy, încercînd să-şi facă curaj pentru a intra să întrebe pe Kate Sanderson.

Cum starea ei de nelinişte sporea cu fiecare clipă ce trecea, porni motorul şi făcu cale întoarsă.

Cînd coborîse din maşină observase că frumoasa casă din piatră nu era prea mare; genul de locuinţă în care stau de obicei doctorii sau avocaţii. Clădirea părea bine întreţinută, uşa albă era proaspăt vopsită, ferestrele curate şi perdelele frumoase de dantelă; nenumărate flori de primăvară creşteau în straturi îngrijite, de o parte şi de alta a aleii.

Se opri la uşă, cu mîna pe mînerul de alamă. Simţea că o lasă puterile. Trase adînc aer în piept, bătu de cîteva ori la uşă, după care făcu un pas înapoi şi aşteptă.

Uşa se deschise şi în prag se ivi o tinerică, brunetă, îmbrăcată cu un pulover gri, pantaloni de catifea asortaţi, ce se vedeau de sub un şorţ cu dungi verzi.

– Da, cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea.

– O caut pe doamna Grainger. Doamna Nigel Grainger. E acasă, vă rog?

Tînăra încuviinţă din cap.

– Ştie că veniţi?

– Nu, nu ştie.

– Cine o caută, vă rog?

– Sînt doamna Stratton. Meredith Stratton. Nu mă cunoaşte. Sînt prietenă cu o prietenă de-a dînsei. Sper să mă poată ajuta într-o problemă.

– Aşteptaţi un minut, spuse tînăra şi, lăsînd uşa deschisă, intră grăbită în casă.

Se întoarse după cîteva minute şi zise:

– Doamna Grainger vă pofteşte înăuntru. Vine numaidecît; vorbeşte la telefon. Mi-a spus să vă conduc în salonaş.

– Mulţumesc, spuse Meredith, păşind în vestibul. Privi în jur, dornică să nu-i scape nici o impresie.

Remarcă o pendulă bătrînească într-un colţ şi o colecţie de obiecte de porţelan alb cu albastru, aranjate cu gust pe o măsuţă din stejar.

Poftind-o în salonaş, tînăra spuse:

– Simţiţi-vă ca acasă. Apoi dispăru.

Meredith rămase în mijlocul încăperii primitoare.

impresionată de căldura şi de confortul pe care le emana. Camera, de mărime mijlocie, era decorată cu gust; avea pereţii zugrăviţi în roşu şi rafturi de cărţi de sus pînă jos. Lemnăria, vopsită în crem închis, imita marmura. În faţa şemineului de piatră, se afla un covor oriental cu nuanţe de stacojiu şi albastru. Între două ferestre înalte, se afla un birou aşezat cu faţa spre grădină. În depărtare se vedeau şiruri de dealuri profilate pe un cer albastru cu nori albi şi pufoşi.

Auzind nişte paşi, Meredith se întoarse, copleşită de emoţie, aşteptînd ca doamna Nigel Grainger să deschidă uşa.

În primul moment, Meredith se simţi cumplit de dezamăgită. În faţa ei nu se afla femeia tînără şi frumoasă, cu bucle roşcat-aurii şi cu ochii albaştri şi sclipitori, care îi apărea adesea în visele ei de copil.

Doamna Grainger trebuia să aibă în jur de şaizeci de ani, îşi zise Meredith. Pantalonii din catifea reiată, bej, cămaşa albă şi un blazer bleumarin, o făceau să arate ca o nevastă de fermier.

Femeia şovăi în pragul uşii, privind-o întrebător pe Meredith:

– Doamna Stratton?

– Da. Bună ziua, doamnă Grainger…bună ziua. Sper să scuzaţi tot acest deranj; am trecut pe la dumneavoastră cu speranţa că mă puteţi ajuta.

– Nu-mi dau seama cum, dar voi încerca, zise doamna Grainger. Sînteţi americancă, nu?

Meredith încuviinţă din cap.

– Doamnă Grainger, voi trece direct la subiect. Caut o femeie care se numeşte Kate Sanderson. Annette Alexander de la Place Vendôme din Harrogate mi-a furnizat unele informaţii din care rezultă că dumneavoastră şi această femeie sînteţi una şi aceeaşi persoană. Aşa e?

– Aşa e. Sînt Katherine Sanderson Grainger şi am lucrat la Place Vendôme cu ani în urmă, înainte de a mă mărita, se încruntă Kate nedumerită. Dar de ce aţi ţinut să mă găsiţi?

Meredith simţi că îi tremură picioarele. Nu ştia cum să-i spună lui Kate cine era şi, pentru cîteva clipe, nu-şi găsi cuvintele. În cele din urmă, rosti cu voce emoţionată:

– Este vorba…este vorba…despre Mari.

Kate Grainger arăta de parcă primise o palmă zdravănă. Se trase înapoi, privind-o năucă pe Meredith, apoi se prinse de uşă pentru a-şi recăpăta echilibrul.

Îşi reveni însă rapid şi întrebă pe un ton încordat:

– Ce vreţi de la mine? Ce vreţi să-mi spuneţi despre Mari?

– Eu…eu am cunoscut-o, doamnă Grainger.

– Aţi cunoscut-o pe Mari a mea? strigă Kate nerăbdătoare şi făcu un pas înainte.

Meredith observă albastrul intens al ochilor înlăcrimați, părul roșu-auriu, mai deschis la culoare decît odinioară și inspicat cu fire albe și recunoscu chipul acela iubit, marcat de trecerea anilor, dar la fel de frumos. În clipa aceea știu cu certitudine că aceasta *era* mama ei. Inima începu să-i bată nebunește. Ar fi vrut să se ducă spre Kate, să o ia în brațe, dar nu îndrăznea. Îi era teamă să nu fie respinsă… nedorită.

– Ați cunoscut-o pe Mari a mea, repetă Kate. Povestiți-mi despre ea, oh, vă rog, povestiți-mi…

Incapabilă să rostească vreun cuvînt, Meredith înclină doar ușor din cap.

– Unde? Unde ați cunoscut-o pe micuța mea Mari? Oh, vă rog, spuneți-mi, doamnă Stratton. *Vă rog,* repetă Kate.

– În Australia, rosti Meredith în cele din urmă, cu glasul sugrumat.

– Australia!

– La Sydney. Meredith nu-și dezlipea ochii de la chipul lui Kate.

– Vă iubea nespus de mult, zise Meredith, aproape în șoaptă.

Kate întinse mîna și se prinse de brațul unui fotoliu. Se ținea strîns, de parcă îi era teamă să nu se prăbușească.

– Vorbiți despre ea ca și cum…vorbiți despre ea la timpul trecut. Sper că *n-a murit?*

– Nu, n-a murit.

– Oh, slavă Domnului! exclamă Kate, uşurată. Apoi, continuă: M-am rugat zilnic pentru ea. M-am rugat să îi fie bine, să fie sănătoasă. Vă rog, doamnă Stratton, spuneţi-mi, ea v-a trimis la mine? V-a trimis să mă găsiţi?

– Da.

– Unde e Mari a mea? Oh, vă rog, spuneţi-mi. Kate era copleşită de emoţie. Cine era femeia aceasta care îi aducea veşti despre Mari? Veşti despre fetiţa ei iubită, pe care o pierduse de atîţia ani? Începu să tremure.

Meredith făcu un pas înainte, apropiindu-se de Kate. Pe faţa acesteia se citea suferinţa, iar Meredith îşi dădu seama cît era de disperată.

Scormonindu-şi mintea, căută cuvintele potrivite pentru a-i explica lui Kate cine era.

Se apropie şi mai mult de Kate, o privi în ochi şi nu se mai putu abţine:

– Mami... eu sînt... Mari...

Kate rămase mută cîteva clipe, apoi exclamă:

– Oh, Doamne! Oh, Doamne! Mari, tu eşti cu adevărat? O luă de mînă pe Meredith şi o trase spre fereastră. Lasă-mă să mă uit la tine. Ah, Mari, tu eşti, în fine, după atîta amar de ani? Mîngîind-o pe obraz, şopti: Tu eşti, iubirea mea? Kate izbucni în lacrimi. Mari, te-ai întors în sfîrşit la mine. Rugăciunile mele n-au fost zadarnice.

Pe Meredith o podidiră lacrimile şi cele două femei, care fuseseră despărţite vreme de aproape patruzeci de ani, se aruncară una în braţele celeilalte.

Printre hohotele de plîns Kate reuşi să îngaime:

– De treizeci şi opt de ani aştept această zi; m-am rugat să se împlinească visul de a fi din nou cu tine. Nu credeam să te mai revăd vreodată.

Mama şi fiica rămaseră îmbrăţişate, alintîndu-se una pe cealaltă, plîngînd lacrimi de durere şi de bucurie – durere pentru trecutul lor, pentru toţi anii aceia cînd fuseseră despărţite şi bucurie pentru această revedere, acum cînd încă nu era prea tîrziu.

Mama şi fiica şedeau pe canapeaua din bibliotecă, în faţa unei măsuţe pe care se afla o tavă de ceai şi cu sandvişuri. Nici una nu se atinsese însă de sandvişurile pretătite de Nellie, tînăra servitoare.

Se ţineau de mînă, se sorbeau din ochi, căutînd asemănările. Chipurile lor exprimau încîntare, starea aceea de exaltare pe care o simte orice mamă cînd îşi vede pruncul. Într-un fel, Mari era nou-născută pentru Kate.

– N-am putut accepta niciodată gîndul că te-am pierdut, spuse Kate, amintindu-şi cu tristeţe de anii mohorîţi pe care îi îndurase, privată de prezenţa fetiţei ei dragi. Mă gîndeam zilnic la tine, Mari, mă întrebam ce faci, mi-era dor de tine, tînjeam să te ţin în braţe.

Meredith privi în adîncul acelor ochi minunați:

– Știu, mami, știu. Și eu am simțit la fel, mai ales cînd eram mică de tot. Întotdeauna mă întrebam ce faci, mă frămîntam încercînd să-mi explic de ce mă izgoniseși, de ce nu mă mai voiai. N-am înțeles niciodată lucrul acesta. Meredith își șterse lacrimile. Cum… m-ai pierdut? Cum am fost despărțite?

– A fost ceva cumplit…Totul a început, de fapt, de la Căminul doctorului Barnardo…Ții minte cum, într-o bună zi, cînd aveai doar cinci anișori, m-ai găsit leșinată în bucătărie?

– Oh, da, și m-am dus să-l aduc pe polițistul O'Shea.

– El a chemat salvarea. M-a internat în spitalul din Leeds, iar pe tine te-a dus la căminul de copii. Nu l-am blamat niciodată pentru asta, pentru că nu aveam nici o rudă la care să fi putut apela. Am stat în spital aproximativ șase săptămîni. Imediat ce m-am pus pe picioare, m-am dus, te-am luat și am plecat amîndouă la Hawthorne Cottage, unde locuiam. Un an mai tîrziu, în primăvara lui 1957, m-am îmbolnăvit din nou. De data asta te-am dus chiar eu la cămin. N-aveam unde în altă parte. Doctorul Robertson era îngrijorat de sănătatea mea și m-a internat în spital pentru niște analize. Acolo, mi s-a pus diagnosticul de tuberculoză. Se pare că aveam boala, în formă latentă, de cîțiva ani. Brusc, maladia a

devenit acută, din cauza subnutriției, a grijilor, a stresului și a unei stări generale de epuizare. Tuberculoza este foarte contagioasă și n-aveam voie să fiu în contact cu tine. Doctorii de la clinica din Leeds m-au trimis la spitalul din Seacroft, lîngă Killingbeck, unde am fost tratată. Am stat în carantină șase luni. Kate se opri, o luă pe Meredith de mînă și privi în ochii ei. Ți-am trimis tot timpul mesaje, Mari. Nu le-ai primit?

– Nu. Meredith o privi lung pe mama ei. De ce n-ai venit să mă iei cînd te-ai făcut bine? întrebă ea, încercînd să-și înăbușe supărarea.

– Ba am venit! Imediat ce mi-au dat drumul din spital. Eram în convalescență, luam încă antibiotice, dar nu te-am mai găsit. Cei de la cămin mi-au spus că fuseseși adoptată. Eram absolut șocată. Disperată și furioasă. Nu știam cum să te găsesc. N-aveam pe nimeni să mă ajute, nici o rudă; și nici bani. În căutările mele m-am izbit de tăcere. Nimeni nu putea să-mi spună nimic și n-aveam nici o posibilitate să te găsesc.

Kate scutură din cap îndurerată, își căută batista și își șterse lacrimile.

– Eram absolut neputincioasă, Mari, complet neajutorată și disperată. Furia aceea mi-a rămas în suflet, o simt și acum. M-a ros ani de-a rîndul. Tot ceea ce s-a întîmplat mi-a distrus viața. Nu mi-a trecut niciodată suferința pricinuită de pierderea ta, n-am fost niciodată

cu adevărat fericită și nu mi-am găsit liniștea sufletească. Am trăit chinuită și frămintată de griji pentru soarta ta. Singura mea speranță era că, într-o bună zi, mare fiind, vei încerca să-ți găsește mama adevărată.

Meredith, impresionată de cuvintele lui Kate, exclamă:

– Dar nu m-a adoptat nimeni! Te-au mințit cei de la cămin. M-au îmbarcat pe un vas împreună cu o mulțime de alți copii și ne-au expediat în Australia. Am fost la un orfelinat din Sydney.

– La orfelinat! Copleșită de cumplitul adevăr pe care îl aflasc, Kase se uita îngrozită la Meredith. Ce tîmpenie să te trimită de la un orfelinat din Anglia la altul aflat în celălalt capăt al lumii! Și de ce? Închise ochii o clipă, după care îi redeschise brusc. Mi-au spus că ai fost adoptată de o familie cumsecade și că locuiai în alt oraș, tot în Anglia. Asta á fost singura mea consolare...că te creșteau niște oameni care te iubeau și se purtau frumos cu tine. Iar acum aflu că de fapt n-ai fost adoptată, spuse Kate profund tulburată.

Meredith o alină, încercă să o liniștească, apoi îi explică.

– În fine, am fost adoptată, dar în Sydney, firește, nu în Anglia. Cînd aveam opt ani. Dar asta doar pentru doi ani. Soții Stratton au murit într-un accident de mașină cînd eu aveam zece ani. Nu erau niște oameni prea

drăguți. Sora doamnei Stratton m-a trimis înapoi la orfelinat.

– Sper că soții Stratton nu ți-au făcut nici un rău. N-au abuzat de tine, nu?

– Nu, asta nu. Dar nu erau deloc afectuoși. Apoi Meredith continuă: Dacă nu le-ai dat acordul pentru a fi trimisă în Australia, cum a fost posibil ca cei de la căminul doctorului Barnardo să facc așa ceva?

– Nu știu, dar așa au procedat. Kate se trase ușor înapoi și o privi pe Meredith. Vorbești de parcă n-ai crede că îți spun adevărul. Nu te mint, Mari, trebuie să mă crezi.

– Nu pun la îndoială ce-mi spui, dar pur și simplu nu înțeleg cum a fost posibil așa ceva.

– Nici eu nu înțeleg. N-am reușit niciodată să înțeleg. Anii care au trecut au fost pentru mine ca un coșmar. Kate își trase mîna din palma lui Meredith și se ridică în picioare.

Cu pași molcomi, se îndreptă spre birou, deschise un sertar și scoase un plic mare. Bătînd cu degetul în el, spuse:

– Acum cîțiva ani, am citit cîteva articole în *Observer*. Ce-am aflat acolo pur și simplu m-a înspăimîntat. Articolele se refereau la copiii trimiși singuri în Australia la cămine și orfelinate. Pe vremea aceea, m-am rugat să nu fi fost și tu printre acele ființe nepăstuite. M-am agățat în continuare de iluzia că trăiești undeva în Anglia

cu familia ta adoptivă. Şi iată că acel cumplit coşmar s-a adeverit, adăugă Kate cu glasul pierit şi cu ochii înlăcrimaţi. Te-ai numărat printre copiii exilaţi, Mari.

Străduindu-se să nu izbucnească în plîns, Kate făcu o pauză, apoi întrebă în şoaptă:

– Îmi spui adevărul, Mari, da? N-a abuzat nimeni de tine, sper.

– Pe cuvînt, nu, nu, mami. Dorul de tine mă chinuia şi plîngeam în somn. Am crescut fără dragoste. Şi, desigur, a trebuit să muncesc din greu, ca toţi ceilalţi copii, să frec podele şi să spăl maldăre întregi de rufe. Ne hrăneau destul de prost, dar abuzuri n-au fost.

– Cum a fost posibil să te trimită împreună cu ceilalţi copilaşi tocmai la capătul lumii? E absurd şi revoltător.

Kate veni şi se aşză pe canapea ţinînd stîns plicul în mînă. În cele din urmă, i-l întinse lui Meredith:

– Articolele erau intitulate „Copiii pierduţi ai Imperiului". Le-am păstrat. Poţi să le citeşti mai tîrziu. Ţi se face pielea ca de găină cînd vezi ce scrie ecolo. Clătină din cap. Nu, ţie nu... fireşte... tu ai trăit tot ce a relatat ziaristul.

– De ce ai păstrat articolele?

– Nu ştiu. Mai tîrziu, Granada Television a prezentat un documentar despre copiii emigranţi. L-am urmărit îngrozită. M-a marcat atît de puternic, încît n-am uitat niciodată ce am văzut.

– Prin urmare, căminul doctorului Barnardo a trimis mai mulți copii în Australia. Sute. Asta încerci să-mi spui?

– Nu, Mari, mii. Peste o sută cincizeci de mii. Poate chiar mai mulți, fiindcă n-au plecat numai de la acel cămin. Nenumărate alte instituții de caritate au fost implicate.

– Ca de pildă? întrebă Meredith, curioasă.

– Armata Salvării, National Society și multe alte instituții și agenții de binefacere care acționau sub tutela Bisericii Catolice, a Bisericii Anglicane, a Bisericii Prezbiteriene și a Bisericii Scoției.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Meredith, oripilată.

– Din păcate, așa s-a întîmplat, spuse Kate. Mulți dintre copii, băieți mai cu seamă, au fost puși să muncească pe o arșiță cumplită, să facă tot felul de corvezi, muncă de zidari și de constructori. Adesea preoții abuzau sexual de ei. Viața lor a fost un coșmar.

– Dar *cum* a fost posibil de s-a putut întîmpla așa ceva? De ce nu a intervenit guvernul, ca să oprească aceste orori?

– Guvernul britanic n-avea de ce să intervină, din moment ce fusese părtaș la toate astea. Ceea ce ne-au făcut nouă – mamelor, taților și copiilor – este de neiertat.

– Şi totodată absolut ilegal, sublinie Meredith. Nu s-a gîndit nimeni să tragă la răspundere guvernul britanic? Eu una aş fi gata să o fac... pentru toţi acei ani irosiţi, acei ani de suferinţe şi durere.

– Nu ştiu dacă a făcut-o cineva. S-a declanşat o campanie acerbă, plină de indignare şi de revoltă, după difuzarea acelui documentar. A fost dat la iveală un scandal oribil, care însemna o pată neagră pe conştiinţa naţiunii. Guvernul a încercat să nege că ar fi fost implicat, dar opinia publică a înţeles adevărul.

– Dar de ce a făcut guvernul aşa ceva?

Kate rosti plină de dispreţ:

– Ce uşor e să populezi coloniile trimiţînd copii în colţurile îndepărtate ale imperiului! Lucrul ăsta se întîmplă de sute de ani. Şi în 1967 se mai trimiteau în străinătate copilaşi.

– Îngrozitor! Absolut josnic.

Kate încuviinţă din cap şi spuse:

– Ai să găseşti în plic un anunţ decupat din *TV Times*, în care se vorbeşte despre difuzarea documentarului. Revista a publicat numere de telefon, de la care se puteau obţine informaţii. I-am sunat, Mari. Mi-era frică ca nu cumva să fii şi tu printre acei copii. Voiam să aflu cum se poate găsi copilul trimis emigrat peste hotare. Mi s-a spus că nu e posibil, că o mamă nu are cum să-şi mai găsească copilul. Doar copilul poate încerca să-şi caute părinţii pierduţi.

Kate se rezemă de spătarul canapelei şi închise pentru cîteva clipe ochii. Apoi, privind spre Meredith, rosti.

– Ce femeie frumoasă te-ai făcut, Mari. Semeni cu mama mea.

Meredith o privi încîntată pe Kate şi pe chipul ei se aşternu un zîmbet vesel.

– Nu-mi amintesc de bunica.

– Murise deja cînd te-ai născut tu. A fot ucisă în timpul unui bombardament din al doilea război mondial. Pe mine m-a crescut tata. A murit cînd aveam şaptesprezece ani.

– Dar tata? Unde e?

– A murit şi el, Mari. Ne-a părăsit cînd tu aveai cam un an şi jumătate. A plecat în Canada, cu altă femeie. Am divorţat de el cînd Nigel m-a cerut de nevastă.

– Te-a făcut fericită?

– A încercat din răsputeri, Mari. Dar n-a avut o viaţă prea uşoară cu mine în toţi aceşti ani. Mă chinuia gîndul că te pierdusem şi mai ales felul în care se întîmplase asta. Ştiam că exişti undeva pe lume, mi-era dor de tine...doream să te văd, să te mîngîi. Sufleteşte eram distrusă. Bietul Nigel, cîte a avut de pătimit.

– Şi n-ai avut alţi copii?

– Oh, nu. Aveam treizeci şi opt de ani cînd m-am măritat cu Nigel. Poate ar fi trebuit să mai fac un copil,

cine ştie. Nigel era văduv, soţia lui, Veronica, fusese prietenă cu mine. O femeie adorabilă. A murit din cauza unei tumori pe creier. Am fost alături de Nigel în suferinţa prin care a trecut. L-am consolat cum m-am priceput mai bine. La cinci ani după moartea ei, m-a cerut în căsătorie. I-am crescut cei doi fii, pe Michael şi pe Andrew. Am avut o căsnicie frumoasă, din multe puncte de vedere.

– Mă bucur că ai avut parte de o persoană atît de drăguţă ca Nigel. Deseori m-am întrebat... cîţi ani aveai cînd m-am născut eu?

– Nouăsprezece. Împlinesc şaizeci şi trei de ani vara asta, Mari. Kate oftă adînc. Atîţia ani fără tine. Cum m-ai găsit? A durat mult pînă să dai de mine?

– Nu, nu prea. Înainte de a-ţi povesti, mai vreau să îţi spun o întrebare.

– Orice, Mari, întreabă-mă orice.

– M-ai dus vreodată la Fountains Abbey?

– Da, de cîteva ori. A fost întotdeauna unul dintre locurile mele preferate. Am petrecut multă vreme la Ripon de-a lungul anilor. Dar de ce mă întrebi?

– Am păţit eu sau noi ceva oribil la Fountains?

– Da. Acolo am început să mă simt rău, în primăvara anului 1957. Te dusesem la un picnic, iar la un moment dat am leşinat. Ştiu că te-ai speriat foarte tare, fiindcă eram singure. Pînă la urmă mi-am revenit

și am reușit să ne întoarcem la Ripon și să luăm autobuzul înapoi spre Harrogate. Era într-o duminică. În aceeași săptămînă mi s-a pus diagnosticul de tuberculoză și am fost expediată la Seacroft.

– Și de-atunci nu te-am mai văzut, așa-i?

– Nu, nu m-ai mai văzut niciodată.

– Așa se explică, deci. Meredith îi povesti ce sentimente trăise la Fountains și îi relată acea senzație de *déjà vu*. Nu-i de mirare, așadar; am simțit că acolo se întîmplase ceva tragic. Oricum, experiența trăită acolo a declanșat în mine ceea ce se cheamă o oboseală psihogenă. Doctorul meu curant m-a trimis la o psihiatră; împreună cu ea am început să scormonesc în trecut. Era convinsă că sufăr de o reprimare a memoriei.

– Adică, ți-ai înăbușit cu bună știință amintirile legate de mine?

– Nu, nu tocmai. Îmi aduceam aminte de unele lucruri. Dar, cum am fost smulsă de lîngă tine cu atîta cruzime, privată de mic copil de dragostea și de afecțiunea ta, am suferit enorm și, într-un fel, am blocat în mine orice amintire. Doctorița Benson a izbutit să mă pună pe calea cea bună, însă fiica mea, Catherine, a fost cea care a declanșat cea mai importantă amintire, cel puțin așa cred eu.

– Ai o fată și i-ai dat numele meu? exclamă Kate, luminîndu-se la față.

– A împlinit douăzeci și cinci de ani și e frumoasă. Are ochii tăi, ca și firea ta. De fapt, n-am fost conștientă că-i dau numele tău...I l-am scris cu un „C", însă e limpede că îmi aminteam de numele tău – Kate... Katherine. Știam asta în subconștient.

– Și ce amintiri ți-a declanșat?

– Exact înainte de a pleca la Londra, săptămîna trecută, am vizitat-o ca să discutăm, planurile legate de căsătoria ei. A făcut un ceai, iar mai tîrziu a adus la masă o farfurie cu căpșuni și a rostit ceva care mi-a declanșat un val de amintiri. Am văzut atunci limpede chipul tău, de care mi-a fost atît de dor și am știut că acel chip era chipul mamei mele. Meredith începu să plîngă, își căută batista și își suflă nasul.

Kate avea ochii umezi, cînd întrebă:

– Și ce anume ți-a spus Catherine?

– Doar cîteva cuvinte simple...„Am ceva bun de tot pentru tine, mami. *Căpșuni*". Brusc, în fața ochilor mi-a apărut chipul tău, tu erai cea care îmi ofereai căpșuni. În acel moment mi-au revenit diverse amintiri; altele s-au adăugat în timp ce mă aflam în avion în drum spre Londra.

Meredith făcu o pauză pentru a-și trage sufletul și continuă:

– Trebuie să îți explic ceva. Am crezut tot timpul că ai murit. Așa mi-au spus la căminul doctorului

Barnardo. În momentul în care mi-am amintit cum arătai, i-am destăinuit totul partenerei mele engleze, Patsy Canton. Ea m-a dus la Oficiul general de stare civilă din Londra ca să căutăm certificatul tău de deces. Înţelegi? Voiam, *simţeam nevoia* să merg la mormîntul tău. Voiam să-mi capăt liniştea sufletească. Bineînţeles că n-am găsit nici un fel de certificat şi am dedus că trăieşti. Patsy a fost cu ideea să căutăm certificatul meu de naştere, pentru a obţine cît mai multe informaţii cu putinţă. Pornind de la datele din certificatul meu de naştere, am ajuns la Armley şi la Hawthorne Cottage. Deşi casa e acum doar un morman de moloz, am descoperit cît de bine cunoşteam acel loc; noi amintiri au ieşit la suprafaţă.

– Mă bucur să m-ai găsit înainte de a fi prea tîrziu, murmură Kate.

– Şi eu la fel.

Kate o privi pe Meredith cu curiozitate şi întrebă încetişor:

– Nu porţi verighetă. Eşti divorţată?

– Da. Apropo, ai şi un nepot. Îl cheamă Jon şi are douăzeci şi unu de ani. Studiază la Yale. Abia aştept să te întîlneşti cu copii.

– Nepoţi, se minună Kate. Am nepoţi. Extraordinar.

– Sînt foarte mîndră de ei. Au evoluat splendid.

– Nu mi-ai spus, însă, cum ai ajuns din Australia în America.

– Asta e o poveste foarte lungă. Am să-ți explic totul mai tîrziu. Avem timp toată viața.

În hol se auziră niște pași. Meredith întoarse capul și văzu în pragul ușii un bărbat înalt, cu un aer distins, care le studia.

Kate sări în picioare, exclamînd:

– Nigel, m-a găsit. Așa cum m-am rugat tot timpul. Mari a mea m-a găsit. S-a întors în sfîrșit acasă.

– Slavă Domnului, spuse el, intrînd în bibliotecă și venind spre ele, cu o expresie vădită de ușurare întipărită pe față.

Meredith se ridică și îi întinse mîna. El o trase la piept și o strînse în brațe.

– În sfîrșit, Kate și-a găsit liniștea.

Meredith rămase plăcut impresionată de blîndețea ce se citea pe fața lui. Nigel Grainger o privea cu un zîmbet cald.

– Vă mulțumesc, spuse ea. Vă mulțumesc că ați avut grijă de mama.

EPILOG

TIMPUL VIITOR

– Doamnelor, priviți drept spre mine și zîmbiți, strigă Jon, uitîndu-se în aparatul de fotografiat. Nu chiar drept spre mine, mormăi el. Mami, mai aproape de bunica. Și tu, Cat, la fel. Vreau să vă prind pe toate trei.

– Oh, Jon, haide mai repede. Mă așteaptă bărbățelul meu drag! exclamă Cat.

În sfîrșit, Jon începu să fotografieze.

– Gata, am terminat. N-a fost prea rău, ce zici, Cat? Am făcut cîteva poze frumoase pentru albumul bunicii și pentru tine, dacă vrei. *Trei generații de femei.* N-am crezut niciodată că voi apuca să văd așa ceva.

Cat îi adresă un zîmbet afectuos.

– Sînt convinsă să fotografiile tale îmi vor plăcea mai mult decît cele făcute de fotograful profesionist.

Jon zîmbi încîntat și i se adresă surorii sale:

– Hai, șterge-o. Du-te după bărbățelul tău drag. Peste cîteva minute, cînd clanul Pearson va da năvală ca lăcustele, va fi un adevărat haos.

– Ei, ai grijă cum vorbeşti, strigă Cat, fluturînd mîna pentru a-i arăta verigheta de pe deget. Şi *eu* sînt o Pearson, nu uita. Îl sărută pe obraz: Îţi mulţumesc că m-ai condus la altar, Jon.

– M-am descurcat bine, surioară?

– Ai fost nemaipomenit, spuse ea rîzînd şi o zbughi într-un vîrtej de mătase albă şi voal, îndreptîndu-se spre Keith, care stătea de vorbă cu tatăl lui în holul hotelului.

John se apropie de Kate şi Meredith:

– Ceremonia a fost extraordinară, mami, iar vechiul hambar a făcut faţă perfect ceremoniei religioase. Presupun că asta se datorează felului în care l-ai decorat, mătăsurilor albe şi vaselor imense de flori.

– Mulţumesc, iubitule. Şi eu sînt mulţumită cum a ieşit.

Kate murmură:

– Mie ceremonia mi s-a părut impresionantă. Zîmbi către fiica şi nepotul ei. Recunosc că mi-au dat lacrimile.

– Mai toate femeile plîng la nunţi, bunico, zise Jon strîngînd-o uşor de braţ. Iar tu faci deliciul acestei petreceri. Sînt fericit că mami te-a găsit.

– Oh, şi eu sînt fericită, zîmbi Kate.

– Mă duc şi eu să beau ceva cu băieţii, le anunţă Jon şi de îndepărtă.

– Cu băieții? repetă Meredith, ridicînd din sprîncene. Cu cine, adică?

– Luc și Nigel. Tocmai au apărut.

Se îndepărtă, lăsîndu-le pe Meredith și pe Kate lîngă intrarea în sufragerie.

Amîndouă erau deosebit de elegante. Kate purta un compleu din stofă de lînă, roz închis, iar Meredith o rochie albastră, cu nuanțe fumurii și un mic blazer deasupra. Cînd stăteau una lîngă alta, se vedea că erau mamă și fiică. Semănau foarte mult, deși Meredith era mai înaltă.

Era a doua sîmbătă din octombrie, o zi superbă cu c rul de aur, fără nici un nor; soarele lumina dînd nuanțe mirifice frunzișului și vegetației de la Silver Lake. Copacii căpătaseră nuanțe de roșu, roz-auziu, roșcat și galben.

– Nici că se putea o zi mai frumoasă, spuse Kate, privind pe fereastră, înspre lac. Ideală pentru o nuntă.

– În Connecticut e frumos în octombrie, spuse Meredith luînd-o pe Kate de braț. Hai înăuntru, mami, vreau să-ți arăt ceva, spuse ea intrînd în sufragerie.

Kate se uită îngrijorată spre fiica ei.

– S-a întîmplat ceva? Pari foarte gravă.

Meredith scutură din cap.

– Nu, voiam doar să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat la pregătirea nunții lui Cat. Ai fost nemaipomenită.

– Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, Mari, replică Kate. Să ştii că n-am să-ţi pot spune altfel decît „Mari".

– E-n regulă... înţeleg.

– Nu mi-am imaginat niciodată că voi apuca asemenea clipe, că voi putea petrece aceste momente frumoase alături de tine. Nici nu ştii ce mult înseamnă pentru mine.

– Oh, ba cred că ştiu...

– Mari, ne-ai răsfăţat, pe mine şi pe Nigel. Toate excursiile astea la Paris, pe Valea Loarei şi la New York. Ce călătorii minunate pentru noi care, pînă să reapari tu, n-am ieşit din Yorkshire.

Meredith nu comentă, mulţumindu-se să o mîngîie afectuos pe mînă. Uneori, nu-i venea să creadă că, după atîta amar de ani, îşi găsise mama.

Kate privi din nou pe fereastră, cu o expresie gînditoare, după care se întoarse spre Meredith:

– Mă bucur că ai nimerit aici, la Silver Lake. E un loc minunat. Seamănă cu Yorkshire. Cred că îngerul tău păzitor ţi-a îndrumat paşii spre aceste locuri.

– Aşa cred şi eu.

– Da, ai avut mult noroc că i-ai întîlnit pe Amelia şi pe Jack, chiar dacă n-au fost mult timp alături de tine. Ţi-au alinat durerea şi suferinţa din copilărie, Mari, anii petrecuţi la orfelinatul din Australia. Ei ţi-au oferit toată iubirea şi tandreţea lor, iar pentru asta le voi fi veşnic recunoscătoare. Lor le datorezi ceea ce eşti.

– Da, cine ştie ce s-ar fi ales de mine dacă nu îi întîlneam?! Aş fi eşuat, probabil.

– Asta nu se ştie niciodată. Cred însă că ai o trăsătură de caracter absolut excepţională... voinţa de a rezista, de a îndura orice şi a de a izbîndi, indiferent de obstacole sau greutăţi.

Meredith se apropie de Kate, sărutînd-o pe obraz.

– Te iubesc, mamă.

– Şi eu te iubesc, Mari.

Cele două femei străbătură sufrageria. Înainte de a ajunge din nou la uşă, Kate spuse:

– Îmi va fi cumplit de greu să mă despart iarăşi de tine, ce păcat că locuiesc atît de departe!

Meredith nu comentă.

Kate îi aruncă o privire rapidă şi adăugă:

– Ştiu că pot veni oricînd în vizită la tine, dar mi-e greu să-l las mereu singur pe Nigel, iar el nu mă poate însoţi din cauza profesie pe care o are.

– Pînă la urmă, nu vom fi prea departe una de cealaltă.

– Oh?

Meredith privi în jur. Holul de la intrare era înţesat de lume. Apoi zîmbi ştrengăreşte.

Kate remarcă surîsul pe buzele ei şi urmărindu-i privirea îl văzu pe Luc.

– Am să mă mărit cu el, mamă, spuse Meredith.

Voi locui la Paris, la numai cîteva ore de zbor de Yorkshire.

– Oh, scumpa mea, sînt fericită pentru tine. Felicitări! exclamă Kate. Urmă o scurtă pauză, după care adăugă îngrijorată: Dar cum rămîne cu afacerile tale aici? Ştiu că înseamnă enorm pentru tine.

– Nu mi-a mai rămas decît Silver Lake Inn, fiindcă hotelul din Vermont l-am vîndut deja. Blanche şi Pete îl administrează de ani de zile şi fac o treabă excelentă. Se vor descurca la fel de bine şi în continuare, iar eu voi avea destul de lucru cu hotelurile din Anglia şi din Franţa.

– Mă bucur. Luc e un bărbat minunat.

– A avut şi el parte de multă suferinţă. Cred că merităm amîndoi puţină fericire. Meredith se opri căci Luc se apropia de ele.

Luînd-o pe Kate pe după umeri, Luc o privi şi spuse:

– Din clipa în care te-am cunoscut am avut senzaţia că te ştiu de-o viaţă, Kate. Abia acum mi-am dat seama de ce. Îmi aduci aminte de persoana care m-a crescut, de bunica mea.

Bunica Rose, desigur, se gîndi Meredith, amintindu-şi tabloul de la Talcy. Semănau într-adevăr – aceiaşi ochi albaştri, acelaşi oval al feţei.

– Ce frumos, murmură Kate, după care continuă: Înţeleg că trebuie să vă felicit. Mă bucur nespus că vă căsătoriţi.

Luc îi zîmbi fericit.

– Prin urmare, Meredith ți-a spus vestea cea mare.

Kate încuviință din cap, după care se scuză și plecă pentru a-i lăsa singuri. Traversă încăperea cu pași ușori, parcă plutind, și porni să-și caute soțul. Era fericită și nespus de mîndră. Cine s-ar fi așteptat ca micuța ei Mari să reușească atît de bine în viață!

Luînd-o pe Meredith de mînă, Luc privi adînc în ochii ei verzi:

– Știi, *chérie*, pari atît de senină astăzi. Mă bucur văzîndu-te atît de fericită. Din clipa în care te-am întîlnit mi-am dorit să alung tristețea din ochii tăi, să șterg durerea din sufletul tău. Acum, însă, nu mai este nevoie... Găsindu-ți mama, tot răul a dispărut ca prin farmec.

Meredith tăcu cîteva clipe privindu-l în ochi; apoi spuse:

– Găsindu-vă pe voi *amîndoi*, Luc, am scăpat de tristețe și de rău. Tu și mama mi-ați umplut sufletul de fericire.

Sfîrșit

Romanul CHEIA TRECUTULUI reprezintă povestea uneia dintre cele mai celebre femei de succes ale Americii, o nouă *self-made woman* – întrupare a visului american. Ajunsă pe culmile strălucirii şi prosperităţii, *Meredith*, eroina cărţii, este răvăşită pe neaşteptate de o inexplicabilă stare de melancolie.

Ce se întîmplă cu ea? Ce umbre blestemate ale trecutului îi răscolesc conştiinţa, întunecîndu-i viaţa? Ajutată de psihiatru, *Meredith* ajunge să se descopere pe ea, cea adevărată. Descoperirea este şocantă, dar necesară.

Barbara Taylor Bradford probează, încă o dată, uriaşul său talent, îmbinînd în acest roman acţiunea cu reflecţia analitică şi introspecţia, într-un ritm palpitant ce captează la maximum interesul cititorului.

EDITURA ORIZONTURI

EDITURA LIDER

Lei 16800